

DAMAGE BOOK

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200293

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. K83

Accession No. K3930

V286

Author వరసరి

Title సంస్కృతి 1949

This book should be returned on or before the date last marked below.

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ೯೮ನೆಯ ಕುಸುಮ

ಗಂಗಾಸಾನಿ

(ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿ)

೨೫

ಬರೆದವರು :

“ ವರಗಿರಿ ”

೨೬

ಅಕ್ಷೋಬರ

೧೯೪೯

೨೭

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಪ್ರಕಾಶನ ಸಮಿತಿ

ಭಾರವಾಡ.

ಸಾಹಿತ್ಯವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಲಹೆಗಾರರು :

ಶ್ರೀ. ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ, ಎಂ. ಛ.

ಶ್ರೀ. ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ, ಬಿ.ಎ. (ಆಕ್ಸ್‌ಫರ್ಡ್)

ಶ್ರೀ. ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗಳಿ, ಎಂ. ಎ., ಬಿ. ಟಿ-

ಸಂಪಾದಕ

ಜಿ. ಬಿ. ಜೋಶಿ

ಚಿಲೆ

೧-೧೪-೦

ಪ್ರಕಾಶಕರು :

ಜಿ. ಬಿ. ಜೋಶಿ

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ

ಧಾರವಾಡ

ಮುದ್ರಕರು :

ಎನ್. ವಿ. ಕುರಡಿ

ಶ್ರೀ ಸರಸ್ವತೀ ಮುದ್ರಣಾಲಯ

ಧಾರವಾಡ

ಮುನ್ನುಡಿ

ಮಿಕ್ಕ ಪ್ರಾಣಿಲೋಕದಲ್ಲಿ ಏನಿವೆಯೆಂಬುದು ಇದುವರೆಗೆ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿದಿಲ್ಲವಾದರೂ, ಮಾನವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ ಮತ್ತು ಕಾಮಗಳು ತಮ್ಮ ಕೈಚಳಕ ನಡೆಯಿಸಿರುವುದು, ಕಂದೆರೆದು ನೋಡುವವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದು. ಪ್ರೇಮ ತಾರಕಶಕ್ತಿಯ ಕಾರ್ಯ; ಕಾಮ ಮಾರಕಶಕ್ತಿಯ ಕಾರ್ಯ. ಪ್ರೇಮ ಲೋಕದ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಕಾಮ ಪ್ರಕ್ಷೋಭವನ್ನು ಹರಡುತ್ತಿರುವುದು. ಪ್ರೇಮ ಜ್ಞಾನ ಮೂಲಕವಾದ ಸಂಯಮದ ಪರಿಣಾಮ. ಕಾಮ ಅಜ್ಞಾನಮೂಲಕವಾದ ಸ್ವೇರವೃತ್ತಿಯ ಪರಿಣಾಮ. ಮಾನವಲೋಕದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಎಂದಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಬಂದರೂ, ಅದರ ಆಗು-ಹೋಗುಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾದವು ಈ ಪ್ರೇಮ-ಕಾಮಗಳೆರಡೇ. ಪ್ರೇಮದ ಶಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾದಾಗ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸುಖ-ಶಾಂತಿ-ತ್ಯಸ್ತಿಗಳು ನಲಿಯುತ್ತಿರುವುವು. ಕಾಮದ ಶಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾದಾಗ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ದುಃಖ-ಅಶಾಂತಿ-ಅತ್ಯಸ್ತಿಗಳು ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿರುವುವು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಯಾವ ಕಾಲದ, ಯಾವ ದೇಶದ ಲಲಿತಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದರೂ ಅದು ಈ ಪ್ರೇಮ-ಕಾಮಗಳ ಕೈಚಳಕದ ಕತೆಯೇ ಆಗಿರುವುದು. ಇವೇ ದೇವ-ದಾನವರನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದುವು; ಇವೇ ರಾಮ-ರಾವಣರನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದುವು; ಇವೇ ಪಾಂಡವ-ಕೌರವರನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದುವು. ಪ್ರೇಮ ದೈವಿಗುಣ. ಕಾಮ ಆಸುರೀ ಗುಣ. ಇವೆರಡರಲ್ಲಿ ಅಖಂಡವಾಗಿ ಹೋರಾಟ ನಡೆದಿರುವುದು. ಎರಡೂ ಸಮಶಕ್ತಿಯವು. ಆ ಆ ಗುಣಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಿನ್ನೆಲೆ, ನಾತಾವರಣ, ಅಧಿಷ್ಠಾನಗಳು ದೊರೆತಾಗ, ಆ ಆ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಗೆಲುವು ಸಿಕ್ಕುವುದು. ದೇವಗುಣಕ್ಕೆ ಗೆಲುವು ದೊರೆತ ಸಾಹಿತ್ಯವಸ್ತು ಸುಖಾಂತದ್ದೆನಿಸುವುದು. ಆಸುರೀಗುಣಕ್ಕೆ ಗೆಲುವು ದೊರೆತ ಸಾಹಿತ್ಯವಸ್ತು ದುಃಖಾಂತದ್ದಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು.

ಏವಂಗುಣ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಪ್ರೇಮ-ಕಾಮಗಳೆರಡನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಮಾನವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅವೆರಡೂ ಅನ್ಯಕ್ತಗುಣಗಳ ವ್ಯಕ್ತರೂಪವಾಗಿ ನಿಂತಿರುವನು. ಮಾನವವರ್ಗದಲ್ಲಿರುವ ಗಂಡು-ಹೆಣ್ಣಿನ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಭೇದ, ಈ ಪ್ರೇಮ-ಕಾಮಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಒಂದು ಬಿಡಿಸಲಾರದ ತೊಡಕಾಗಿ ಕುಳಿತಿದೆ. ಶಾಂತಿ-ಸುಖಗಳನ್ನೇ ಮನವಾರೆ ಬಯಸುವ ಮಾನವನೂ ಈ ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡುಗಳ ಬಿಡಿಸಲಾರದ ತೊಡಕಿನ ಮೂಲಕ, ಅಶಾಂತಿ-ದಃಖಗಳ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಈಜುತ್ತಲೆ ಕಾಣದ ಕಡಲನ್ನು ಸೇರುವನು.

ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡಿನ ತೊಡಕು, ಸ್ವೈರವಾಗಿದ್ದ ಜನಜಂಗುಳಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ನಾಗರಿಕತೆಯತ್ತ ಕರೆದೊಯ್ದಿತು. ಮದುವೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ವಿಧವಾಸಂಸ್ಥೆ, ವೇಶ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಂದೊಡ್ಡಿತು. ಮಾನವಲೋಕ ಪ್ರೇಮದ ಬಲದಿಂದ ಸಂಯಮಿಯಾಗಿರುವಾಗ, ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ-ಸಂಸ್ಥೆಗಳೆಲ್ಲ ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ನಡೆದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ-ಸುಖಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಬರಲು ಸಮರ್ಥವಾದುವು. ಈಗ ಅದೇ ಮಾನವಲೋಕ ಕಾಮದ ಕೈಗೊಂಬೆಯಾಗಿ ಸ್ವೈರವೃತ್ತಿಯ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದುದರಿಂದ, ಹಿಂದಿನ ವಿನಾಹವ್ಯವಸ್ಥೆ, ವಿಧವಾಸಂಸ್ಥೆ, ವೇಶ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾಣದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸಮಾಜದ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಭಾವನೆ, ಈ ಸ್ವೈರವೃತ್ತಿಗೆ ತಡೆಯನ್ನೊಡ್ಡಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಭಾವನೆ ಹಳೆಯ ಅನುಭವದ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಸ್ವೈರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬಯಸುವ ಕಾಮುಕ ಮನಸ್ಸು, ತನ್ನ ವಕೀಲಿಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕರೆದು, ಹೊಸ ತತ್ತ್ವದ ತರ್ಕಮಾಡಲು ಹಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇಂದು ಹೊರಡುತ್ತಲಿರುವ ಲಲಿತಸಾಹಿತ್ಯ, ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇಂತಹ ಹೊಸ ತತ್ತ್ವದ ಪ್ರದರ್ಶನ-ಪ್ರಚಾರವನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಲಿದೆ.

ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡಿನ ವಿಷಯಕವಾಗಿದ್ದ ಹಳೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆಯೆಂಬ ಇಂದಿನ ಬುದ್ಧಿವಾದ, ಹೊಸ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಮರ್ಥನೆಯನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿದೆಯೇನೋ ಸರಿ. ಆದರೆ ಈ ಹೊಸ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೂ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾಲದ, ಇನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯ ಕಾಮುಕ ಮನಸ್ಸಿನವರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಅಪೂರ್ಣವೆಂದೇ ತೋರಬಹುದು. ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ನಾರ್ಪಡನ್ನದು ಅಪೇಕ್ಷಿಸ

ಬಹುದು. ಕಾಮಪ್ರಧಾನ ಮಾನವಲೋಕ, ಈ ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎಂದೂ ಬಿಡಿಸಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದಲೇ 'ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡಿನ ಸಮಸ್ಯೆ' ಇಂದು ಬಹುಜನದ ಕೂಗಾಗಿದೆ. ಸಮಸ್ಯೆ ಬಿಡಿಸುವ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿ ಯಾವುದೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಅಡ್ಡಡ್ಡ ದಾರಿಯಿಂದಲೇ ಹೊರಟು ಗುಡ್ಡ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಮಾನವಕುಲ ಪ್ರೇಮಪ್ರಧಾನವಾದಲ್ಲದೆ ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡಿನ ಸಮಸ್ಯೆ ಎಂದೂ ಬಿಡಲಾರದು. ನಮ್ಮ ಮದುವೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯ ದೋಷವನ್ನು ಅದೇ ಕಳೆಯಬಲ್ಲದು. ವಿಧವೆಯರನ್ನೂ ವೇಶ್ಯೆಯರನ್ನೂ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ನೋಡಲು ಅದೇ ಶಕ್ತಿ ಹಚ್ಚುವುದು. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಭಾವನೆಯ ಸೈಷ್ಠ್ಯವನ್ನು ಪ್ರೇಮವೇ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬಲ್ಲದು. ಮಾನವನ ಸಹಜ ಆಶಕ್ತತೆಗಳನ್ನು ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಕಂಡು, ಅವನನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸದೆ ಕೈಯತ್ತಿ ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪತಿತೋದ್ಧಾರಕ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಪ್ರೇಮವೊಂದೇ ಮಾಡಬಲ್ಲದು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಕಣ್ಣಿದ್ದ ಕೆಲವು ಸಾಹಿತ್ಯಿಕರು ಈ ತತ್ತ್ವದ ನೆಲಗಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯಕಲೆಯ ಮಂದಿರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಿರುವರು.

ಈ 'ಗಂಗಾಸಾನಿ' ಕಾದಂಬರಿಯೂ ಆ ಬಗೆಯ ಕೃತಿನಿರ್ಮಿತಿಯ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿದೆ. ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಈ ಕಾದಂಬರಿಯ ಜೀವಾಳ. ಸೂಳೆಯಾದ ಪ್ರೇಮದೇವತೆ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಇದರ ನಾಯಕಿ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಿಧವೆಯಾದ ಪ್ರಣಯಿನಿ ಸುಭಗಾ ಇದರ ಉಪನಾಯಕಿ. ಸಾತ್ವಿಕತೆಯ ಮೂರ್ತಿಯಾದ ಶಂಕರಭಟ್ಟ (ಸುಭಗಾನ ತಂದೆ), ಕಾಮದ ಪ್ರತಿನೇಯಾದ ತ್ರೀಕಂಠಭಟ್ಟ, ಎರಡರ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ರಾಮಚಂದ್ರ, ಬೇರೆ ಸಾಮಾಜಿಕರು ಈ ನಾಯಕ-ಉಪನಾಯಕಿಯರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಸ್ಫುಟಗೊಳಿಸಲು ಸಹಾಯಕರಾಗಿ ನಿಂತವರು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಸಹಜ ಪ್ರೇಮ, ತ್ರೀಕಂಠ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯ ಆಸುರ ಹಸ್ತದಿಂದ ಸುಭಗೆ ಯಂತಹ ನಿಷ್ವಾಸಜೀವನವನ್ನು ಮುಕ್ತ ಮಾಡಿ ವಿಜಯಶಾಲಿಯಾದ ಘಟನೆಯು ಈ ಕಾದಂಬರಿಯ ವಸ್ತು. ಹಿನ್ನೆಲೆಯಾಗಿ ಬಂದ ಹಳ್ಳಿ— ಶಂಭುಲಿಂಗನ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ವರ್ಣನೆ, ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ

ಒಂದು ವಾಸ್ತವ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಸುಂದರವಾಗಿ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡುವಂತಹದು. ಪಾತ್ರ ಪರಿವೇಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಗ ಔಚಿತ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದುದರಿಂದಲೇ ಗಂಗಾಸಾನಿ, ಸುಭಗಾ, ಶಂಕರಭಟ್ಟ, ಶ್ರೀಕಂಠಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ವಾಚಕರ ಮನದಲ್ಲಿ ಬಹುಕಾಲ ನಿಲ್ಲಬಲ್ಲರು.

ಇದನ್ನು ಬರೆದ ಲೇಖಕರು ಹೊಸಬರಲ್ಲವಾದರೂ ಹಳಬರೂ ಅಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಲಲಿತಕೃತಿಗಳನ್ನು ಬರೆದು ವಾಚಕರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಂಡವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದೇಕೋ, ಈ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚು ಹೆಸರಿನಿಂದಲೇ ಕೊಡಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ಲೇಖಕರ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ನನಗಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಈ ಲೇಖಕರು ನನ್ನ ತೀರ ಹತ್ತಿರದ ಒಬ್ಬ ತರುಣ ಮಿತ್ರರೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳದಿರಲಾರೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಎರಡು ಮೂರು ಪದವಿ-ಪುರಸ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಹಿತ್ಯದ ನಿರಂತರ ಅಭ್ಯಾಸಿಗಳೂ ಅಹುದು. ವಿಮರ್ಶಕರಿಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಕೊರತೆಗಳು ಕಾಣಬಹುದಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಬಲ್ಲ ಶಕ್ತಿ ಈ ಲೇಖಕರಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸಗೊಳ್ಳುತ್ತಲಿದೆಯೆಂಬ ಮಾತನ್ನು ಅವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದಿರಲೆಂಬ ನಂಬುಗೆ ನನಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಇದೆ. ಈ ತರುಣ ಲೇಖಕರ ಅಭ್ಯಾಸ-ಅನುಭವಗಳು, ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರಸವತ್ತಾದ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಲಿ.

‘ ಜಯಂತಿ ಕಾರ್ಯಾಲಯ ’
 ಧಾರವಾಡ
 ತಾ. ೧೧—೧—೧೯೫೦

ಬೆಟಗೇರಿ ಕೃಷ್ಣ ಶರ್ಮ

ನನ್ನ ಮಾತು

ನನ್ನ ಈ ಸಣ್ಣ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ರಚಿಸುವಾಗ, ವಿಜ್ಞಾನವಾದ ಗೋಲಗುಮುಖದಂಥ ವಿಶಾಲವಾದ ಉನ್ನತವಾದ ಕಲಾಸೃಷ್ಟಿವಾದ ಕೃತಿಯೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಬೇಕೆಂಬ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದೇನೂ ನಾನು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಅರಿವು ನನಗೆ ಇದ್ದಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಸರಳವಾದ ಒಂದು ಕಥಾವಸ್ತು, ಚಿತ್ರಿಸಲು ಹಗುರಾಗುವಂತೆ ನಾಲ್ಕೇ ನಾಲ್ಕು ಮುಖ್ಯಪಾತ್ರಗಳು, ಇವುಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುವಂಥ ನಾಲ್ಕೋ ಆರೋ ಉಪಪಾತ್ರಗಳು, ನನ್ನ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯ ಅಳವಡಿಯೇ ಬಂದಂಥ ಹಿನ್ನೆಲೆ—ಇಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲು ಹಣಗಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕಥಾವಸ್ತುವಿಗಿಂತ ಸ್ವಭಾವಚಿತ್ರಕ್ಕೂ ಸ್ವಭಾವಚಿತ್ರಕ್ಕಿಂತ ಹಿನ್ನೆಲೆಗೂ, ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆ ಎಂದು ನನ್ನ ತಿಳುವಳಿಕೆ.

ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನಿಲ್ಲುವದು ಆ ಸಮಾಜದ ಗತವೈಭವದಿಂದಲ್ಲ, ಅದರ ಅಂಗವಾಗಿ ಇಂದು ಜೀವಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದಿಂದ; ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಅವಿಚಾರ-ವಾಂಛಿಕತೆಗಳು ಇಡಿಯ ಸಮಾಜದ ಮೋರಗೇ ಕವ್ವುಬಡೆಯಬಹುದು; ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಸರಿಪೂರ್ಣತೆಯ ಅನುವಂಶಿಕತೆಗಿಂತ ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಿತ ವಿಕಾಸವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ; ಮುಂತಾದ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತೇಲಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅವು ತೇಲಬಹುದೋ, ಮುಳುಗಬಹುದೋ, ವಾಚಕರೇ ನಿರ್ಣಯಿಸಬೇಕು. ಕೆಲವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಎತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅವನ್ನು ಬಿಡಿಸುವ ಗೋಜಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹೋಗಿಲ್ಲ.

ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಕೇವಲ ಕಾಲ್ಪನಿಕವಾದವು ಎಂದು ಬೇರೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪ್ರಥಮಪ್ರಯತ್ನವಾದ ಈ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿಯ ಗುಣ-ದೋಷಗಳನ್ನು ಪಕ್ಕದ ವಿಮರ್ಶಕರೂ ಉಳಿದ ಸಹೃದಯರೂ ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿದರೆ, ಅವರಿಗೆ ನಾನು ತುಂಬ ಋಣಿಯಾಗುವೆನು.

ತಮ್ಮ ಜನಪ್ರಿಯ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಕಾದಂಬರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟು, 'ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ'ಯ ಸಂಪಾದಕರಿಗೂ ಅಮೌಲ್ಯವಾದ ಮುನ್ನುಡಿಯನ್ನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟು ನನ್ನ ಗೆಳೆಯರಾದ ಬೆಟಗೇರಿ ಕೃಷ್ಣಶರ್ಮರಿಗೂ ನನ್ನ ವಂದನೆಗಳು.

ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅಪಾರ್ಥವಾಗುವಂತೆ ಕೆಲವೊಂದು ಮುದ್ರಣದೋಷಗಳು ನುಸುಳಿ ಉಳಿದಿವೆ. ವಾಚಕರು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಓದಬೇಕಾಗಿ ಕೋರಿಕೆ.

ನಮ್ಮ ಮಾತು

‘ಮಗು’ ಮತ್ತು ‘ಗಂಗಾಸಾನಿ’ ಇವೆರಡೂ ಕೂಡಿಯೇ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ೯೮ನೆಯ ಕುಸುಮ ಎಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಬರೆದವರೆಂದು ಪ್ರಕಟವಾದ ‘ಗಿರಿಮಾತಾ’ ‘ವರಗಿರಿ’ ಎಂಬ ಎರಡು ಹೆಸರುಗಳೂ ಒಂದೇಯಾಗಿವೆ.

‘ಗಂಗಾಸಾನಿ’ಯ ಬರೆವಣಿಗೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮುಟ್ಟುವಂತಹದಾಗಿದೆ. ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಓಟವಿದೆ. ‘ದೇಸಿನುಡಿ’ ಕತೆಗೆ, ಕತೆಯಲ್ಲಿಯ ಸಂಗತಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯ ಒಪ್ಪ ಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ಈ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಟ್ಟುದಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀ. ‘ವರಗಿರಿ’ ಅವರಿಗೂ ಸುಂದರವಾದ ಮುನ್ನುಡಿಯನ್ನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟ ಶ್ರೀ. ಬೆಟಗೇರಿ ಕೃಷ್ಣ ಶರ್ಮರಿಗೂ ನಾವು ತುಂಬ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿದ್ದೇವೆ.

—ಸಂಪಾದಕ.

ನ್ನ್ನ ಸರ್ವತೋಮುಖ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಕಾರಣರೂ
ಈ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಬರೆಯಲು ಹುರಿದುಂಬಿಸಿದವರೂ

ಆದ

ಗುರುವರ್ಯ

ಶ್ರೀ. ಪಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ ಅವರಿಗೆ

ಸವಿನಯ

ಅರ್ಪಣೆ

“ ವರಗಿರಿ ”

ಬರಲಿರುವ ಕುಸುಮಗಳು

ಮೆದಿನಾಪುರಮಲ್ಲ

(ಸಾಹಸಜೀವನವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುವ ಕಾದಂಬರಿ)

ಬರೆದವರು : ' ಗುರುರಾಜ '

ಮೂಕಬಲಿ

(ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿ)

ಬರೆದವರು : ಜಡಭರತ

ಸಮರಸವೇ ಜೀವನ

(ಇಚ್ಛೋದಿನ ಕೊನೆಯ ಭಾಗ)

ಬರೆದವರು : ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ

ತಾಯಿ

(ಪರ್ಲ್‌ಬಕ್ಟುಳ ಕಾದಂಬರಿಯ ಆಧಾರದಿಂದ)

ಬರೆದವರು : ಕೃಷ್ಣ ಕುಮಾರ

ಮಾನಸಪುತ್ರ

(ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿ)

ಬರೆದವರು : ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ

ಚೀನದ ಬಾಳು-ಬದುಕು

(ಚೀನದೇಶದ ಸಣ್ಣಕತೆಗಳ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಗ್ರಹ)

ಅನುವಾದಕರು : ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ ಮತ್ತು ಗುಂಡಪ್ಪ

ಗಂ ಗಾ ಸಾ ನಿ

೧

ಆ ಊರ ಮುಂದೆ ಕೂಗಲೆತೆಯ ದೂರದಲ್ಲಿ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬಾವಿ
ವಿದೆ. ಬಾವಿಯ ಹತ್ತಿರವೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಿಬಿರ; ಪುರಾತನದ್ದು; ವಿರಾಲ
ನಾದುದು. ಅಚ್ಚ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಕಟ್ಟಿದುದು. ಅದರ ನಾಲ್ಕೂ ಕಂಬಗಳೇನೋ
ಜಕಣಾಚಾರ್ಯರವು. ಅದರೂ ಸಿಬಿರ ಅಷ್ಟು ಹಿಂದಿನದಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸಿಬಿ
ರದ ಮೇಲಿನ ಶಿಬಿರವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಹೊಳೆಯದೆ
ಇರದು. ಇದಕ್ಕೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಸಿಬಿರ ಎಂದು ಹೆಸರು. ವರುಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ
-ತಿನರಾತ್ರಿಯ ದಿನ-ಊರಲ್ಲಿಯ ಶಂಭೂಲಿಂಗನ ಉತ್ಸವ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು
ಇಲ್ಲಿಗೆ ತರುತ್ತಾರೆ; ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ-ಇಪ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕೂ ಶಾಸು- ಯಾಮ
ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಂತೆಯೇ ಈ ಸಿಬಿರಕ್ಕೆ ಶಂಭೂಲಿಂಗನ ಸಿಬಿರ ಎಂಬ
ಹೆಸರು.

ಸಿಬಿರ ವಿರಾಲನಾಗಿದ್ದರೂ ಉನ್ನತವಾಗಿದ್ದರೂ ಸುತ್ತಲೂ ಹರವಾಗಿ
ಹರವಿದ, ದಟ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಮಾವಿನ ತೋಪಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹುಡುಗಿ
ಕೊಂಡಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ತೋಪು ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದು; ಮಾವಿನ ಗಿಡಗಳು
ಅಷ್ಟು ಎತ್ತರ. ಅರಿಯದವರು ಹಗಲೂ ಸಹ ಅಲ್ಲಿ ಹಾಯಲು ಅಂಜುವರು.
ಮರಗಳು ಸಾಲುಸಾಲಾಗಿ ಹಂದರದ ಕಂಬಗಳಂತಿಲ್ಲ; ಸಿಬಿರದ ಸುತ್ತಲೂ
ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಗುಂಪುಗಟ್ಟಿ ನಿಂತವ ಗುರವಿನ ಸುತ್ತಲು ಭಯಭಕ್ತಿ
ಗಳಿಂದ ತಿಷ್ಠರು ನಿಂತಂತೆ; ದೇವರ ಮೂರ್ತಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಭಕ್ತರು ನಿಂತಂತೆ.
ಊರಿನಿಂದ ಊರ ರೇಲ್ವೆಯ ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯು ಸಿಬಿರದ
ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ತೋಪಿನೊಳಗೆ ನುಸುಳಿ ಹೋಗಿದೆ.

ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ದಿನಚರಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿದಿನ ತಪ್ಪದೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬಾವಿ
ಯಲ್ಲಿ ಮೈತೊಳೆದು ಹೋಗುವದೊಂದು ಅತಿ ಮಹತ್ವದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ.
ಮಳೆಯಿರಲಿ, ಚಳಿಯಿರಲಿ, ಗಾಳಿಯಿರಲಿ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಮಗುಡವಿರಲಿ- ಏನಾ
ದರೂ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ವಿಘ್ನ ಬಾರದು.

ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮೈತೊಳೆಯುವ ಕೆಲಸ ಅದೇ ಶಾನ ಮುಗಿದಿದ್ದಿತು.
ಒಗೆದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹಿಂಡಿ ಸಿಬಿರ ಮಾಡಿ ಸಿಬಿರದ ಕಟ್ಟೆಯ ತುದಿಯಲ್ಲಿ

ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದು ಇಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಬಿಳಿಯ ಪತ್ರಲವನ್ನುಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಎಣ್ಣೆ ಹೊಸಿದ ಕೂದಲುಗಳನ್ನು ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಹರಹಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಜೊತೆಗೆ ತಂದ ಚೀಟಿಯೊಳಗಿನ ಕುಂಕುಮವನ್ನು ದುಂಡಾಗಿ ಹಣೆಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಸಿಬಿರದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಯ ಗಿಡದಡಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಪೂಜೆಗಾಗಿ ಎಳೆಯೆಳೆಯ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ಆಯ್ದು ಆಯ್ದು ಉಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಇಪ್ಪತ್ತಾರು-ಇಪ್ಪತ್ತೇಳು ವರುಷದ ಹೆಂಗಸು ಗಂಗಾಸಾನಿ. ತುಂಬಿದ ದೇಹ; ಎತ್ತರದ ಆಳು; ಕಣ್ಣು ಮೂಗು-ಬಾಯ್ಲುಳು ಪ್ರಮಾಣಬದ್ಧವಾಗಿದ್ದದರಿಂದ ಬಣ್ಣ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿಗಪ್ಪಾಗಿದ್ದರೂ ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆ ಕಳೆಯಿದೆ; ಬಿಳಿಯ ಹಲ್ಲುಗಳು, ಹೊಳೆವ ಕಣ್ಣುಳು, ಕಿವಿಯಲ್ಲಿಯ ಹರಳಿನ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿವೆ. ಸತತವೂ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಆಡುವ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದಿಂದ ಮುಖವು ಯಾವಾಗಲೂ ಅರಳಿಯೇ ಇರುವುದು. ಅದರೂ ಈ ದಿನ ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ಕಾತರ ಆಕೆಯ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯಕ್ಕೆ ಮಂದತೆಯನ್ನು ತಂದಿದ್ದಿತು.

ಮುಂಜಾನೆಯ ಎಂಟರ ಗಾಡಿ ಆಕೆ ವೈತೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಕೂಗಿದ್ದಿತು. ನಿಲ್ದಾಣದಿಂದ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ತೋಪು ಅರ್ಧ ತಾಸಿನ ಹಾದಿ. ಗಾಡಿಗೆ ಬಂದವರು ತೋಪಿನ ಸನಿಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಲುಬೇಕು. ಅಂತೆಯೇ ಆಕೆ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಯನ್ನು ಕೊಯ್ಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ಆಗಾಗ ನಿಲ್ದಾಣದತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಈ ಗಾಡಿಗೆ ಬರಲೇಬೇಕೆಂದು ಆಕೆಯ ಭರವಸೆ. ಯಾವ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತರುವರೋ ಎಂಬ ಕಾತರ.

ಎರಡು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ತಂತಿ ಬಂದಿದ್ದಿತು— ಅವರ ಅಳಿಯನಿಗೆ ಜಡ್ಡು ಜೋರು, ಹೊರಟು ಬರಬೇಕು ಎಂದು. ಯಾವ ಜಡ್ಡು ಎನು ತಾನು ಎಂಬುದು ಅದರಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾರಿನ ಸುದ್ದಿ ಊರಿನ ಜನರನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳವಳದಲ್ಲಿ ಕೆಡಹಿದ್ದಿತು. ಅಂದೆಯೇ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಅಳಿಯನ ಊರಿಗೆ ಧಾವಿಸಿದ್ದರು. ಊರಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮುಂದೆ, ಹೋದೊಡನೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಪತ್ರ ಹಾಕುವದಾಗಿಯೂ ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೆ ತಿರುಗಿ ಬರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದುದಾದರೆ ಪತ್ರವನ್ನೇನೂ ಬರೆಯುವದಿಲ್ಲವಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿದ್ದರು.

ಪತ್ರದ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲದವರಿಂದ ಊರಿನ ಜನರೆಲ್ಲ ಅವರು ಇಂದು ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನಾಳೆ ಬರಲೇಬೇಕೆಂದು ತರ್ಕಿಸಿದ್ದರು.

ಆಕೆಗೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಗುರುತು ದೂರದಿಂದಲೇ ಹತ್ತಿತು- ಅವರ ಬಗಲುಗಸಿಯ ಅಂಗಿ, ಮುಂಡಾಸ, ಹೆಗಲ ಮೇಲಿನ ಹಸಿಬೆ ಇವುಗಳ ಮೇಲಿಂದ. ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಕ್ಷಣ ಆಕೆ ಕೇಳಿದಳು, ಹೆದರಿಕೆಯ ದನಿಯಿಂದ, "ನಿಮ್ಮ ಅಳಿಯನಿಗೆ ಹ್ಯಾಂಗದ ಭಟ್ಟೇ?" ಎಂದು.

ಅವರ ಬಾಯಿಂದ ಬರುವ ಉತ್ತರಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೇ ಅವರ ಕಣ್ಣಿನ ಹನಿಗಳೇ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟವು. ಅರೆಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಕಣ್ಣಳೂ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೇಲಹತ್ತಿದವು. ಅವರ ಮೌನ ಅಳಿಯನ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಿಸಿತು.

ಬೆಂದು ಬಳಲಿ ಸೋತ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಸಿಬಿರದ ಮೆಟ್ಟಿಲಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತರು. ಹೆಗಲ ಮೇಲಿನ ಹಸಿಬೆಯನ್ನು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಿ ತಲೆಯ ಮೇಲಿನ ರ.ಮಾಲನ್ನು ಅದರ ಮೇಲಿರಿಸಿ ನೀಳವಾದ ಉಸಿರ್ಗರೆದರು. ಎರಡು ದಿನವೂ ನಿಜ ಕಾಣದ ಕೆಂಪಡದ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕಣ್ಣುಗಳ ಹೊದರುಗಳ ತಳದಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಬೆಳೆದ ಗಡ್ಡ-ಮೊಸೆಗಳು ಅವರ ಅಂತರಾಳದ ದುಃಖದ ಪ್ರತೀಕದಂತಿದ್ದವು. ಇಳಿವಯಸ್ಸಿನಿಂದ ತಿಳುವಾದ ವೈ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಬಡಕನಾಗಿದ್ದಿತು. ಕಣ್ಣು ಕೆಳಗೆ ಕಪ್ಪನ್ನ ಉಂಗುರಗಳು ಮೂಡಿದ್ದವು.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಕಟ್ಟಿಯ ತುದಿಗಿಟ್ಟು ಬಟ್ಟೆಯ ಗಂಟಿನ ಮೇಲೆ ಎಡ ತೋಳನ್ನಿರಿಸಿ, ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ತೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹತ್ತಿದ ಕರುಣಕಥೆಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಲಳಾಗಿ ಆಲಿಸಹತ್ತಿದಳು. ಗಾಳಿಯಿಂದ ಆಲುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆಕೆಯ ಕೂದಲುಗಳನ್ನೂ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗಿನಿಂದ ಬಸಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳ ಕಣ್ಣೀರನ್ನೂ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟರೆ, ಅವಳು ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಮೇಣದಿಂದ ಮಾಡಿದ ಪ್ರತಿಮೆಯೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ಅಚಲಳಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅವರು ನಡುಗುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು :

"ಗಂಗೆಯ್ಕೆ, ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟ; ನನ್ನ ಕೂಸು ಸುಭಗಾನ ದುರ್ಭಾಗ್ಯ. ಮಾಡುವದೇನು? ನಾನು ಅಳಿಯನ ಊರಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಆಗಲೇ ಅವನನ್ನು ವನಾಖಾನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಈಗ ನಾಲತ್ತಾರು ದಿನಗಳಿಂದ ಬಲಗಡೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟೆ ನೋಯಹತ್ತಿತಂತ. ಜಂತು ಆಗಿರ

ಬಹುದು ಅಂದು ಜಂತಿನ ಪುಡಿ ತಗೊಂಡನಂತ. ಆದರೂ ಹೊಟ್ಟೆನೋವು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಆಮ್ಯಾಲೆ ಎರಡು ದಿನ ಕೈಕಾಲಿಗೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಗೆಜ್ಜೆ ಬಿಗಿಯ ಹತ್ತಿತಂತ. ಮನೆಯ ಜನ ಹೆದರಿ ಡಾಕ್ಟರನ ಕಠಿಣಿಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅವರು ಬಂದು ನೋಡಿ ಏನೂ ಮಾತಾಡದೇ ಆಗಿಂದಾಗ ದವಾಯನೆಗೆ ತಗೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳದಂನ ಹೊಟ್ಟೆ ಕೊಯ್ದು, ಕರಳಿನಿಂದ ಏನನ್ನೋ ಕೊಯ್ದು ಒಗವ್ರಂತ: ಆಮ್ಯಾಲೆ ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯ ಬಂದು 'ಇನ್ನು ತಾಸು ಎರಡು ತಾಸು ಬಿಟ್ಟವು ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಗ ಸತ್ತಹೋಗತ್ತಿದ್ದ ' ಅಂದ್ರಂತ. ಅದೇನೋ ಅಪೆಂಡಿಸೈ ಅಂತ ಆಗಿತ್ತಂತ. ಅವರು ಇನ್ನೇನೂ ಹೆದರಿಕೆ ಇಲ್ಲ ಅಂದಾಗ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆನಂದಾತು. ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾನೂ ಹೋದೆ....ನಿನ್ನೆ ಸಂಜೀತನಕ ಆರಾಮಿದ್ದ. ನನ್ನ ಜೋಡಿ ಮಾತಾಡಿದ. ಆದ್ರೆ ನಮ್ ದುರ್ವೈವ. ಸಂಜೀಮುಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ವೈ ಬೆಚ್ಚಗಾದವು. ಬಡ ಬಡಿಸಹತ್ತಿದ. ರಾತ್ರಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗಾಗಲೇ ನಾಡಿ ಮುಂದ ಆಗಹತ್ತಿರವು. ಡಾಕ್ಟರೂ ಗಾಬರಿ ಆದ್ರೆ. ಇಂಜೆಕ್ಶನ್ ಕೊಟ್ಟರು....ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಆಗಲೇ ನನ್ನ ಅಳಿಯಾ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟ....”

ಮುಂದೆ ಅವರಿಂದ ಮಾತಾಡುವದಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಗಂಗಾಸಾನಿಯೆಂದಳು: “ ಯಾರೇನು ಮಾಡುವದೆ ಭಟ್ಟ....ಇದೆಲ್ಲ ಆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಆಟ. ಮನಷ್ಯನ ಕೈಯಾಗ ಏನದೆ?...ಆದರೂ ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮ ದೇವಭೋಳೇ ಜನರಿಗೆ ಹೀಂಗ ಆಗಬಾರದಾಗಿತ್ತು. ಶಂಭುಲಿಂಗ ಆ ಪರ ದೇಶಿ ಎಳೆ ಹುಡುಗಿ ಸುಭಗಾನ ಕುತಗೀ ಕೊಯ್ದ....” ಎನ್ನುವಾಗಲೇ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನಸ್ಸು ಸುಭಗಾನ ಕರಾಳ ಭವಿಷ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಓಡಹತ್ತಿ, ಶೂನ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೆಲವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಹತ್ತಿದಳು. ಹದಿನಾರು ವರಷದ ಹುಡುಗಿ. ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಮೊದಲೇ ಪರದೇಶಿಯಾದ ಸುಭಗಾ. ಕಲ್ಲು-ಮುಳ್ಳಿಗೆ ಹತ್ತಿ ಬೆಳೆಬೆಳೆಯುವದರಲ್ಲಿಯೇ, ಹೂವಾಗಿ ಅದೇ ತಾನೆ ಅರಳುವದರಲ್ಲಿಯೇ, ಸುಖದ ಕಲ್ಪನೆಯ ಸುಳುವೂ ಸಹ ಮೂಡುವ ಮೊದಲೇ ಅವಳನ್ನು ವಿಧಿ ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ದೂಡಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮಾಜ, ಆ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟುಗಳು, ವಿಧವೆಯರಿಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಥಾನ ಮಾನ, ಅವರ ಅಸಹಾಯತೆ, ಕಷ್ಟನಷ್ಟ, ಸಮಾಜದ ಔದಾಸೀನ್ಯ, ತಿರಸ್ಕಾರ

ಇವೆಲ್ಲ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ತಾಗಿ, ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಡುಗಿಸಿದವು; ಅಂತಃಕರಣವನ್ನು ಕಲುಕಿಸಿದವು. ಅವಳಿಗೆ ಆ ವಿಚಾರವೇ ಅಸಹನೀಯವಾಯಿತು. “ ಶಂಕರಭಟ್ಟರೇ, ಇನ್ನೇಳಿ. ಬಿಸಿಲು ಬಲಿಯಹತ್ತಿತು. ಸುಮ್ಮನೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಏನಾಗೋದದ?” ಎಂದು ಬಟ್ಟಿಯ ಗಂಟನ್ನು ಬಗಲಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರು “ ನೀನು ಹೋಗವ್ವ, ನಾನು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರತೇನಿ” ಎಂದು ಹಸಿಬಿಯೊಳಗಿನ ಚೋಟಾ ಪಂಜಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕಣ್ಣೊತ್ತಿಕೊಂಡರು.

೨

ತೋಸಿನ ಹತ್ತಿರವೇ ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟ. ಗುಡವೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದಾದಷ್ಟು ಉನ್ನತವಾಗಿದೆ; ಉದ್ದವಾಗಿದೆ. ಬೆಟ್ಟದ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ನಟ್ಟ ನಡುವೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ದೇವಸ್ಥಾನವಿದೆ. ದೇವಸ್ಥಾನದ ಸುತ್ತಲೂ ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ಪವಳಿಯಿದೆ. ಪವಳಿಯ ಹೊರಗೆ ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆಗೆ ಮನೆಗಳು ಅವಿತುಕೊಂಡಿವೆ. ಮಧ್ಯದ ಉನ್ನತವಾದ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟದ ಸುತ್ತಲೂ ಮಾಲೆಯಂತೆ ಸುತ್ತಗಟ್ಟಿದ ಏಳು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಬೆಟ್ಟಗಳಿವೆ. ಮಧ್ಯದ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಗಾವುದ ಗಾವುದಗಳ ವರೆಗೆ ಬೈಲೇ ಬೈಲು. ಹಚ್ಚ ಹಸುರಿನ ಹೊಲಗಳ ಪಟ್ಟಿ ಪಟ್ಟಿಗಳು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಹಬ್ಬಿವೆ. ಒಂದೆಡೆಗೆ ಯಾವದೋ ಒಂದು ಪರ್ವತ ಶ್ರೇಣಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ನೀಲವರ್ಣದಲ್ಲಿ ಮಸುಮಸುಕಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆಗೆ ಮಿಂಚುವ ಹೊಳೆಯೊಂದು ಬೆಳ್ಳಿಯ ಕಡ್ಡಿಯಂತೆ ಅಡಲುದ್ದ ಓಡಿದೆ. ಒಂದೆಡೆಗೆ ಉಗಿಬಂಡಿಯ ಹಳಿಯ ಎಳೆ ಕಣ್ಣು ನಿಲುಕುವೆ ವರೆಗೂ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೊಂದೆಡೆಗೆ, ಲೈನುದಾರಿಯ ಗಿಡಗಳ ಜೋಡು ಸಾಲುಗಳು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹುಟ್ಟಿ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕೊನೆಗೊಂಡಿವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಗೂ ಹಳ್ಳಗಳ ಹಸಿರು ಹಸಿರು ಗುಂಪುಗಳು ಮುಗಿಲಿನ ಅಂಚಿನ ವರೆಗೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿವೆ. ಬೆಟ್ಟದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನಿಂತರೆ ಸಾಕು, ಆ ತಂಪುಗಾಳಿ, ಆ ನಿರ್ಮಲ ಹವೆ, ಆ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಸೊಬಗು, ಆ

ಉನ್ನತ ಸ್ಥಿತಿ, ಆ ದೇವಸಾನ್ನಿಧ್ಯ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದು ಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಈ ಇಹಲೋಕದ, ಜನಜಂಗುಳಿಯ, ಕಷ್ಟನಷ್ಟಗಳ ಪರಿಯನ್ನು ಮರೆಯಿಸಿ ಬೇರೊಂದು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ತಂದಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಶಂಭುಲಿಂಗನ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಅಂದವಾದ ಶಿಖರ ಆ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಶಿಖರವಾಗಿ ಅದೇಷ್ಟೋ ದೂರದಿಂದ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಹೊರಗಿನ ಮಹಾದ್ವಾರದ ದೊಡ್ಡ ಕಲ್ಲಿನ ಹೊಸತಲದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗ, ಪವಳಯ ಅಗಸಿಯ ನಗಾರಿ ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ೧೨ ಗಂಟೆಯ ನಗಾರಿಯಾಯಿತು. ಮನಸ್ಸಿನ ಭಾರದಿಂದ ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಆಕೆ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಗಿದ್ದ ಛಾದ್ದರಿಂದ ನಗಾರಿಯ ಸಪ್ಪಳ ಆಕೆಗೆ ಕೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆಕೆ ಎಡದ ಕೈಯಲ್ಲೊಂದು ಆರಿಸಿಣ-ಕುಂಕುಮ-ಅಕ್ಷೇಕಾಳ್ಯಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಪಂಚಸಾಳೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು. ಅದರ ಮೇಲೆಯೇ ತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ತೋಯಿಸಿದ ನಾಲ್ವಾರು ಹೂಬತ್ತಿಗಳಿದ್ದವು. ಮಡಚಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಸಮಾಂತರವಾಗಿ ಹಿಡಿದ ಆ ಮುಂದೋಳಿನ ಮಧ್ಯೆ ಬಿಲ್ವ ಪತ್ರಿಯ ಬುಟ್ಟಿ ಜೋತಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಬಲಗೈಯಲ್ಲೊಂದು ಬೆಳ್ಳಿಯ ಹಿಡಿ ಕೆಯ ಬಿಳಿಯ ಕೂದಲಿನ ಚವರಿಯಿತ್ತು.

ದೇವಸ್ಥಾನದ ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕೊಡನೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ಪುಶಾಂತ ವಾತಾವರಣವೂ ಧೂಪಾರತಿಯ ಧೂಪದ, ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಚುಚ್ಚಿದ ಊದಿನ ಕಡ್ಡಿಗಳ ಸುವಾಸನೆಯೂ ಆಕೆಯ ಭಾರವಾದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ತಂದುವಾದರೂ ಆಕೆಗೆ ಆಗ ಅದು ಸೇರಲಿಲ್ಲ.

ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಗುಡಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮೂರು ಭಾಗವಾಗಿದೆ. ತೀರ ಹೊರಗಿನ ಭಾಗ ಇತ್ತೀಚಿಗಿನದು. ಐವತ್ತು ಅರವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮುಂಬಯಿಯ ಗುಜರಾತಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳೊಬ್ಬಳು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಟ್ಟುದು. ಎತ್ತರವಾದ ಕಲ್ಲಿನ ಗೋಡೆಗಳು; ಎತ್ತರವಾದ ಕಲ್ಲಿನ ಕಂಬಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಂತ ಕಲ್ಲಿನ ಮಾಳಿಗೆ; ಕಲ್ಲಿನವೇ ತೊಲೆಗಳು; ವಿಶಾಲವಾದ ಮಾಡಗಳು; ವಿಶಾಲವಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಂಬಿಗಳಲ್ಲದ ಕಿಡಿ ಕೆಗಳು; ಮಾಳಿಗೆಯ ತಳದ ಕಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ನಾನಾಬಗೆಯ ಸುಳುವುಗಳನ್ನೂ ನಾಗರಹಾವುಗಳ ನಾನಾ ಬಗೆಯ ಸುರುಳೆಗಳನ್ನು ಕೊರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಂಬಗಳಿಗೆ

ಜೋತಾಡುವ ಗಂಟೆಗಳ ಸಾಲುಗಳನ್ನೊಡಗೊಂಡ ಕಬ್ಬಿಣದ ಪಟ್ಟಿಗಳಿವೆ; ಉತ್ಸವದ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಜನ ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ. ದೀವಟಿಗೆಗಳ ಹೊಗೆಯಿಂದ ಮಾಳಿಗೆಯ ತಳ ಕಪ್ಪಾಗಿದೆ; ಗೋಡೆಗಳೂ ಕಂಬಗಳೂ ಭಕ್ತಜನರು ಒರಸಿದ ಎಣ್ಣೆಯಿಂದ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಜಿಗಿಜಿಗಿಯಾಗಿವೆ.

ಕಟಾಂಜನದ ಬಾಗಿಲೊಂದು ಈ ಮುಂಭಾಗವನ್ನು ದೇವಸ್ಥಾನದ ನಡುವಿನ ಭಾಗದಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಭಾಗ ಸಣ್ಣದು; ಹಳೆಯದು; ಹೆಚ್ಚು ಕತ್ತಲೆಯುಳ್ಳದ್ದು. ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಎರಡು ಸಲ ಹೆಚ್ಚುವ ಸಂಣ್ಣವು ಗೋಡೆಗಳಿಗೆ ಅಂಗೈದಪ್ಪದ ಹಕ್ಕಳೆಯಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದೆ. ಗೋಡೆಗೆ ಹೊಂದಿ ಎಡಬಲಗಳಲ್ಲಿ ದೀವಿಗೆಗಳ ಸಾಲುಗಳಿವೆ. ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ಯಾರೋ ನೆಲಕ್ಕೆ ಸಂಗಮವರಿ ಕಲ್ಲನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ; ಮಧ್ಯಭಾಗದ ಹಿಂದುಗಡೆ ನಟ್ಟನಡುವೆ, ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಉತ್ಸವ ಮೂರ್ತಿ ಕಲ್ಲಿನ ಗದ್ದುಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಂಡಿಸಿದೆ; ಚಿನ್ನದ ಆಭರಣ, ರೇಶಿಮೆಯ ವಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಅಂದವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ; ಉತ್ಸವ ಮೂರ್ತಿಯ ಹಿಂದೆ ದೊಡ್ಡದಾದ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಪ್ರಭಾವಳಿಯಿದೆ. ಈ ಪ್ರಭಾವಳಿಯೇ ಗರ್ಭಗುಡಿಯನ್ನು ನಡುವಿನ ಗುಡಿಯಿಂದ ಮರೆಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಹೊರಗೆ ನಿಂತರೆ ಗರ್ಭಗುಡಿಯಾಗಲಿ ಅಲ್ಲಿರುವ ಮೂಲ ದೇವರಾಗಲಿ ಕಾಣುವದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಭಾವಳಿಯ ನಡುವಿನ ಸುಳಿಗಳ ಸಂದಿನೊಳಗಿಂದ ಮೂಲಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮಿನುಗುವ ನಂದಾ ದೀಪಗಳು ಮಾತ್ರ ಕಾಣುವವು. ಈ ಗರ್ಭಗುಡಿ ತೀರ ಸಣ್ಣದು; ಪುರಾತನ ಕಾಲದ್ದು.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಮಂದಗತಿಯಿಂದ ಕಟಾಂಜನದ ಬಾಗಿಲ ವರೆಗೆ ಬಂದಳು. ಬರುವಾಗ ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿ ಬಾರಿಸಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಗಂಟೆಯನ್ನು ಬಾರಿಸುವುದು ಮರೆತೇ ಹೋಯಿತು. ಉತ್ಸವಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿದಳು. ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಆ ಮೂರ್ತಿಯ ಮುದ್ದಾದ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಮುಖದ ಮೇಲಿನ ಮೆಲುನಗೆ ಆಕೆಯನ್ನು ಹುಚ್ಚಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಿತು; ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಸುಧೆಯ ಸೆಲೆಯನ್ನು ಒಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಈ ದಿನ ಮಾತ್ರ ಆ ನಗೆ ಆಕೆಗೆ ಸೇರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಭಕ್ತನೊಬ್ಬನ ಮುಗ್ಧ ಬಾಲಿಕೆಗೆ ಅಸಹ್ಯವಾದ ಅನಾಹುತ ಸಂಭವಿಸಿದ್ದರೂ ಶಂಭುಲಿಂಗ ಏನೂ

ತಿಳಿಯದವನಂತೆ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ನಗುತ್ತ ಕುಳಿತಿರುವನಲ್ಲ ಎಂದು ಆಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸಮಾಧಾನಗೊಂಡಳು. ತಾನೇ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಕುತ್ತಿಗೆ ಹಿಚುಕಿ ಮೋಜಿನ ಆಟ ಆಡುವನಲ್ಲ ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ರೇಗಿದಳು. ಸೀರೆಯ ಸೆರೆಗಿನಿಂದ ಕಣ್ಣನ್ನೊರಿಸಿಕೊಂಡು, “ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರಗೆ ಬರತೀರಾ ? ” ಎಂದು ಮಿದುದನಿಯಿಂದ ಅಂದಳು.

ಒಳಗೆ ಗರ್ಭಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಈ ದನಿ ವಿದ್ಯುತ್ತರಂಗವನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿತು. ಅವರ ಬಾಯಿಂದ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಹೊರಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಂತ್ರದ ಪ್ರಸಾದ ಒಮ್ಮೆಲೇ ನಿಂತಿತು. ನೀರನ್ನು ತುಂಬಿದ ಶಂಖವನ್ನು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕೆ-ಗಿಟ್ಟು, ಉತ್ಸವ ಮೂರ್ತಿಯ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಪ್ರಭಾವಳಿಯ ಬಳಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ನಾಲ್ವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಮೇಲೆ ವಯಸ್ಸು ಆಗಿರಬಹುದಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರು ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎತ್ತರವಾದ ಆಳು; ಬಣ್ಣ ತೀರ ಕಪ್ಪು ಅಲ್ಲ, ಕೆಂಪು ಅಲ್ಲ; ಮಾಂಸ ತುಂಬಿದ ಮೈ; ಅದರೂ ಹುರಿ ಕಟ್ಟಿನದಲ್ಲ. ಅಂಗೈ ಅಗಲದ ರೇಶಿಮೆಯಂಚಿನ ದೂತರ ಉಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ: ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಒದ್ದೆ ಪಂಚೆಹೊಂದನ್ನು ಮುದ್ದಿನಾಡಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕುಂಕುಮ ಕೂಡಿದ ಗಂಧ ತಗಲಿದೆ; ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿಯ ತೀರ್ಥ ಸವಟನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಫಾಲಿಯೋದಿದೆ; ಇಂದೇ ಕ್ಷೀರ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಎಣ್ಣೆ ಹೂಸಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದ್ದರಾದ್ದರಿಂದ ತಲೆಯೂ ಮುಖವೂ ಮಿರಿಮಿರಿ ಮಿಂಚುತ್ತಿದೆ; ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲಿನ ಚಂಡಿಕೆಯ ಗಂಟು ಹಿಂಬದಿಗೆ ಜೋತುಬಿದ್ದಿದೆ; ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ, ತೋಳು ಮುಂಗೈಗಳ ಮೇಲೆ, ಎದೆ ಪಕ್ಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ವಿಭೂತಿ ಧಾಳವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ; ಕೊರಳಲ್ಲಿ ರುದ್ರಾಕ್ಷಿಯ ಮಾಲೆಯೂ, ಬಗಲಲ್ಲಿ ಯಜ್ಞೋಪವೀತವೂ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿವೆ.

“ ಯಾಕೆ ಗಂಗಾ, ದಿನಾ ಘಂಟೆ ಬಾರಸತ್ತಿದ್ದಿ; ಇವತ್ತೆ ಸದ್ದಿಲ್ಲ ಬಂದೀದಿ? ಬಂದು ಬಹಳೊತ್ತು ಆತೇನು ? ” ಫಾಲಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದ ಕೈಯ ಮೇಲ್ಬಾಗದಿಂದ ತಮ್ಮ ಎಡದ ಗಲ್ಲವನ್ನು ತಿಕ್ಕುತ್ತ ಅವರಂದರು. ಆಕೆಯ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ನಾಡಿಕೆಯಾಗಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ನಗೆಯಾಗಲಿ, ಆ ನಗೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ತೇಜವಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಅವರ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯೆಂದಳು: “ ಸುಭಗಾನ ಗಂಡ ನಿನ್ನೆ ದವಾಖಾನ್ಯಾಗ ತೀರಿಕೊಂಡನಂತ, ನೋಡಿ ಪಾಪ! ”

“ ತೀರಿಕೊಂಡನು? ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಬಂದರೇನು? ”

“ ಹೂಂ, ಮುಂಜಾನೆ ಗಾಡಿಗೆ ಬಂದು. ಪಾಪ, ಏನು ದುದ್ದೈವರಿ ಆ ಕೂಸಿಂದು? ಒಂದು ಸಾರೇನಾದರೂ ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ; ಸುಖ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ! ”

ಈ ಸುದ್ದಿ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಗೆಯ ವಿಕಾರ ವನ್ನೂ ಹುಟ್ಟಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಹೆಚ್ಚು ತಳಮಳಿಸಿ ದಳು. ಜಗತ್ತೇ ನಿರ್ದಯದಿಂದ ತುಂಬಿದೆ ಎಂದಳು ಮನದಲ್ಲಿ.

“ ಏನಾಗಿತ್ತಂತ? ” ಅಂದರು ಅವರು.

“ ಕರುಳ ಬ್ಯಾನಿ ಆಗಿತ್ತಂತ. ” ಎಂದಳಾಕೆ ಉದಾಸೀನಳಾಗಿ.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಆಕೆಯ ಕಣ್ಣೀರ ಮುಖ ಸೇರಲಿಲ್ಲ. ಟೊಂಕ ದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ ಬೆಳ್ಳಿಯ ನಾಸೀಪುಡಿಯ ಡಬ್ಬಿಯಿಂದ ಒಂದು ಚುಟುಕಿ ನಸ್ಯ ವನ್ನು ಮೂಗಿನ ಹೊರಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಬೊಟ್ಟು ಕೊಡಹಿ, ಜೋಟಾಪಂಚೆಯನ್ನು ಹೊರಳಿಗಳಲ್ಲಿ ತುರುಕಿ ಮೂಗೊರಸಿಕೊಂಡರು. ಯಾವಾಗಲೂ ಆಕೆ ತನ್ನ ಪೂಜೆ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ದೇವಸ್ಥಾನದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುವ ವರೆಗೆ, ಜೋತುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದ ವರು, ಈ ದಿನ ಪೆಚ್ಚಿಗೆ ನಿಲ್ಲದೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು, ಆಕೆ ಮುಂದಿಟ್ಟ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಯ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು.

ಗರ್ಭಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿಷೇಕದ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಿತು. ಗಂಗಾಸಾನಿ ದೂರ ದಿಂದ ದೇವರಿಗೆ ಅರಿಸಿಣ ಕುಂಕುಮ ಎರಿಸಿ, ಹೂಬತ್ತಿಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ಅಕ್ಕೀ ಕಾಳು ಒಗೆದು, ಚವರಿಯನ್ನು ಹಾಕಿದಳು. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿಯ ಧೂಪಾರತಿ ಯೊಳಗಿಂದ ಅಂಗಾರವನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಅಚ್ಚು ಪಾತರದವರ ಮನೆತನದಾಕೆ. ಆ ಊರಿಗೆ ಇವರ ದೊಂದೇ ಮನೆ. ಹಿಂದಿನಿಂದಲೇ ಈ ಮನೆತನ ಆ ಊರಲ್ಲಿ ಸಾಗಿಬಂದಿದೆ. ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಅಜ್ಜಿಯ ತಲೆಯ ವರೆಗೆ ಈ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಹೊರಗಿನ ಜಗತ್ತೇ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಂಭುಲಿಂಗ ಅವರ ಕುಲದೇವತೆಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ದೇವಸ್ಥಾನದಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಹೊಲವೂ ಇದ್ದಿತು. ಸೋಮವಾರಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಅಷ್ಟಾವಧಾನದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ಮನೆತನದವರೊಬ್ಬರು ದೇವರ ಮುಂದೆ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದೊಂದು ತಮ್ಮ ಸೇವೆಯೆಂದೂ ಮರ್ಯಾದೆಯ ಬಾಬು ಎಂದೂ ಆ ಜನ ತಲೆತಲೆಯಿಂದಲೂ ಆ ಕೆಲಸ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರು.

ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ತಾಯಿ ಭೀಮಾಸಾನಿ ತನ್ನ ಹೆರೆಯದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೇ ಚೆಲವೆಯೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದಿದ್ದಳು. ಗಾಯನದಲ್ಲಿಯೂ, ನೃತ್ಯಕಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಆಜನ್ಮ ಪರಿಣಿತಳಿದ್ದಳು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಅಜ್ಜಿಯ ಮುಪ್ಪಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮನೆತನದ ಸ್ಥಿತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಟ್ಟದರಿಂದಲೂ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಬಾಬಿನ ಹೊಲದಿಂದ ಅಷ್ಟೇನೂ ಉತ್ಪನ್ನ ಬಾರದೆ ಹೋದದ್ದರಿಂದಲೂ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಅಜ್ಜಿ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲಸಿದಳು; ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮತ್ತೆ ಊರ್ಜಿತ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದರು. ಭೀಮಾಸಾನಿ ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸುಂದರವಾದ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಳು; ಮನೆತುಂಬ ಸಾಮಾನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡಳು; ವೈತುಂಬ ಬಂಗಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು; ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಳ ಟ್ರಂಕುಗಳು ಜಂತಿಯ ವರೆಗೆ ಅಡಕಲಾಗಿ ನಿಂತವು. ದೇವಭೀರುವಾದುದರಿಂದ ವರುಷಕ್ಕೆ ಒಮ್ಮೆಯೋ ಎರಡು ಸಲವೋ ಉತ್ಸವದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಭೀಮಾಸಾನಿ ವಿಷಮಜ್ಜರದಿಂದ ತೀರಿಕೊಂಡುದು ಗಂಗಾಸಾನಿ ಹದಿನಾರು ವರುಷದ ಹುಡುಗೆಯಿದ್ದಾಗ. ಸಾಯುವ ಮುಂದೆ ಭೀಮಾಸಾನಿಗೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಗೆಯ ತಾಪತ್ರಯವೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಗಂಗಾನ

ಬಗೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಆಕೆ ಆಗಾಗ ವ್ಯಸನದಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹುಡುಗೆ ಚುರುಕು ಬುದ್ಧಿಯವಳೇನೋ ಹೌದು. ಓದು-ಬರೆಹದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ, ನೃತ್ಯ-ಗಾಯನಗಳಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಅವಳೇನೂ ಹಿಂದೆ ಬದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಹುಡುಗೆಯ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಎದ್ದ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಸರಳತೆ-ಮೃಗ್ಧತೆಗಳು ಭೀಮಾಸಾನಿಯಲ್ಲಿ ಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಉಕ್ಕಿಸುತ್ತಿದ್ದವಾದರೂ ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಭೀತಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವಳು ಹರೆಯದ ಹೊಸತಲದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟ ಮೇಲಂತೂ ಮಗಳ ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿಗೆ ಯಾವ ರೂಪ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಆಕೆಯ ತಲೆ ತಿನ್ನಹತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆಕೆಯ ಜೀವನ ಸುಗಮವಾಗಿ ಸಾಗುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂಬುದು ಭೀಮಾಸಾನಿಗೆ ಹೆಜ್ಜೆಹೆಜ್ಜೆಗೆ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಯಾರಿಗಾದರೂ ಆಕೆಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ, ಗರತಿಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಬೇಕೆ? ಅಥವಾ ಮದುವೆಯ ಬಂಧನದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಸದೇ, ತನ್ನ ಮನೆತನದಲ್ಲಿ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ನಡೆದು ಬಂದ ವೇಶ್ಯಾವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಬೇಕೆ? ಸೂಳೆಯ ಸಂಸಾರದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ದ್ರವ್ಯ, ಮಂದುಗಾರಿಕೆ, ನಿಶ್ಚಿಂತೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಮೋಹದಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆದು ಸಂಕೃಷ್ಟಿ ಹೊಂದಿದ ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ವೇಶ್ಯಾವೃತ್ತಿಯು ಸ್ವಚ್ಛಂದವೃತ್ತಿಯ ಗಂಗೆಯ ಪ್ರವಾಹದಂತೆ; ಗರತಿಯ ಸಂಸಾರ ಕಾಲು ವೆಯ ತೊಡಕಿನಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟನಷ್ಟದಿಂದ ಹರಿಯುವ ನೀರಿನ ಪ್ರವಾಹದಂತೆ. ಅಂತೆಯೇ ಆಕೆ ಮಗಳನ್ನು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಲಗ್ನಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರದತ್ತ ಮೂಗು ಮುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೂ, ಗಂಗಾ ವೇಶ್ಯಾವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರೆ, ಅದೆಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸುಖಿಯಾಗುವಳೋ ಎಂದೂ ಅವಳಿಗೆ ಅನುಮಾನ. ಸ್ವಭಾವತಃ ಆ ಹುಡುಗೆ ಆ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸಲು ಅಸಮರ್ಥಳು ಎಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಅನಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಯುವಕರ ಮನಸೆಳೆಯಲು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾದ ಕುಟಲತೆ ಚಾಪಲ್ಯಗಳ ಅಭಾವ ಮಗಳ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿಯ ದೊಡ್ಡ ಕೊರತೆ ಎಂದು ಆಕೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗಂಗೆಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಬಂದಂದಿನಿಂದ ತಾಯಿಯ ಬಗೆಗೆ, ತಾಯಿಯ ವೃತ್ತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಆಕೆ ಮೌನದಿಂದಲೇ ಗುಪ್ತವಾಗಿಯೇ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಜುಗುಪ್ಸೆಯ ಸುಳಿವೂ ಭೀಮಾಸಾನಿಗೆ ಹತ್ತದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾನಾಬಗೆಯ ಜನರು ಏನೂ

ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ತಂಡತಂಡವಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು, ಅವರು ಬಂದಾಗೆಲ್ಲ ನಡೆಯುವ ಕಪ್ಪು-ಬಸಿಗಳ ತಾಂಡವನೃತ್ಯ, ಸರೀರಾತ್ರಿಯ ವರೆಗೆ ಮನೆ ತುಂಬ ರುಗರುಗಿಸುವ ದೀಪ, ಸುಗಂಧದ್ರವ್ಯಗಳ ಸೂರೆ, ಅವರೊಡನೆ ತಾಯಿಯ ನಗೆಯಾಟ, ಬೆಳಗಾಗುವದರಲ್ಲಿಯೇ ತಾಂಬೂಲರಸದಿಂದ ತುಂಬಿ ಹರಿಯುವ ಸೀಕದಾನಿ—ಇವೆಲ್ಲವೂ ಎಳೆವಯಸ್ಸಿನ ಗಂಗೆಯ ಮನವನ್ನು ಮುದುಡಿಸಿದ್ದವು ಎಂಬುದನ್ನು ಆಕೆ ಎಂದೋ ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದಳು. ಜನರು ಬಂದಾಗೆಲ್ಲ ಅಸಹ್ಯಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆಕೆ ಅಟ್ಟಿದ ಮೇಲಿನ ಹಿಂದಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ಹುಡುಗೆಗೆ ಅನುಭವ ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಳೆಂದೂ, ಆಕೆಯ ಜೀವನ ಸುಖಮಯವಾಗ ಬೇಕಾದರೆ, ತಾನಿಟ್ಟು ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನೇ ಅವಳು ಅನುಸರಿಸುವದೇ ಯೋಗ್ಯವೆಂದೂ ಭೀಮಾಸಾನಿ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದಳು. ಇಂದು ನಾಳೆ ಜುಲುಮೆಯಿಂದಾದರೂ ಮಗಳ ಕಾಲಿಗೆ 'ಗಿಜ್ಜೀ ಕಟ್ಟುವ' ರಾಸ್ತವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಭೀಮಾಸಾನಿ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ತೀರಿಕೊಂಡಳು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿದ ಈ ಅನಾಹುತದಿಂದ ಗಂಗೆಯ ಅಜ್ಜಿ ದಿಜ್ಞಾಢ್ಯವಾದಳು. ಎರಡು ವರುಷ ಅಜ್ಜಿ-ಮೊಮ್ಮಗಳು ಇಬ್ಬರೂ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಕಳೆದರು.

ಹದಿನೆಂಟು ವರುಷದವಳಾಗುವ ವರೆಗೆ-ಗಂಗೆಗೆ ತನ್ನ ಕುಲದೇವತೆ—ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಪ್ರಸಂಗವೇ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿಯ ಮರಣದ ನಂತರ—ಎರಡು ವರುಷದ ತರುವಾಯ—ಗಂಗೆಯ ಅಜ್ಜಿ ಮೊಮ್ಮಗಳೊಡನೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಳು.

ಆ ದಿನ ಶಿವರಾತ್ರಿ. ದೊಡ್ಡ ಉತ್ಸವಗಳಲ್ಲೊಂದು. ಭಕ್ತಜನರು ತಂಡತಂಡವಾಗಿ, ನೂರುಗಟ್ಟಲೆ, ಸಾವಿರಗಟ್ಟಲೆ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ನಾಲ್ಕು ನಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಅಡರುತ್ತಿದ್ದರು. ಉಗಿಬಂಡಿಯಿಂದ ಕೆಲವರು, ಚಕ್ಕಡಿಯಿಂದ ಕೆಲವರು, ಕಾಲುನಡಿಗೆಯಿಂದ ಸಾವಿರಾರು ಜನರು, 'ಹರಹರ ಮಹಾದೇವ' ಎಂದು ಒದರುತ್ತ ಶಂಭುಲಿಂಗನಿಗೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಲು ಸಾಗಿದ್ದರು.

ಗಂಗೆ ಈ ಬಗೆಯ ಜನದಟ್ಟಣೆಯನ್ನು ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆ ಜನದಟ್ಟಣೆ, ಆ ದೇವನಾಮದ ಉದ್ಘೋಷಣೆ, ಆ ಸುಂದರವಾದ ಮಾವಿನ ತೋಪು, ತಿಳಿ ಜಲ, ಶಿಬಿರ ಶಿಬಿರದಲ್ಲಿ ಅಭಿಷೇಕಸೇವೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮುದ್ದಾದ ಉತ್ಸವಮೂರ್ತಿ, ಆ ಪ್ರಕೃತಿಸೌಂದರ್ಯ— ಎಲ್ಲವೂ ತಿಳಿಯಾದ ಎಳೆಯದಾದ ಗಂಗೆಯ ಮನದ ಮೇಲೆ ಹಿಂದೆಂದೂ ಅನುಭವಿಸದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಮಾಡಿದವು. ಭಕ್ತಿರಸವು ಆಕೆಯ ಅಂಗಾಂಗ ದಲ್ಲಿಯೂ ಹೊರಸೂಸಹತ್ತಿತು. ತನಗೆ ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಅಪರಿಚಿತವಾಗಿ ದ್ದರೂ, ತನ್ನ ಪೂರ್ವಜರ ಊರು ಇಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿದೆಯಲ್ಲ ಎಂದು ಆನಂದಪಟ್ಟಳು; ತನ್ನ ಕುಲದೇವತೆಯ ವಾಸಸ್ಥಾನ ಇಷ್ಟು ದಿವ್ಯವಾಗಿದೆಯಲ್ಲ, ರಮ್ಯವಾಗಿದೆಯಲ್ಲ ಎಂದು ಅಭಿಮಾನಪಟ್ಟಳು; ಇಂಥ ಸುಂದರವಾದ, ರಮ್ಯವಾದ, ನಿರ್ಮಲ ವಾತಾವರಣದ ದೇವಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಅಜ್ಜಿ-ತಾಯಂದಿರು ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಹೋದರು ಎಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

* * * *

ತ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಆಕೆ ಮೊದಲ ಸಲ ಕಂಡದ್ದು— ಅಥವಾ ಅವರು ಆಕೆಯನ್ನು ಮೊದಲು ಸಲ ಕಂಡದ್ದು— ಈ ದಿನವೇ.

ಗಂಗೆಯ ಅಜ್ಜಿ ಮೊಮ್ಮಗಳೊಡನೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನಿಗೆ ಹಣ್ಣು-ಕಾಯಿ ಮಾಡಿಸಿ, ಎಲೆ-ಚಂಚಿಯ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ, ದೇವರ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಗುಡಿಯ ಮುಂದಿನ ದೀಪಮಾಲೆಯ ಕಂಬದತ್ತ ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದು ತಂದಳು.

ಗುಡಿ ಮತ್ತು ಕಂಬದ ಕಟ್ಟೆಯ ನಡುವಿನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಕಲ್ಲಿನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಜನ ನೆರೆದಿದ್ದಿತು. ಕಟ್ಟೆಯ ತುದಿಗೆ ತ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಒಂದು ಕೃಷ್ಣಾಜಿನವನ್ನು ಹಾಸಿಕೊಂಡು ಭವ್ಯವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು; ಕಾಶ್ಮೀರದ ಕೆಂಪು ಶಾಲನ್ನು ಹೊದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದರು; ಹಣೆಯ ತುಂಬ ಧಾಳವಾಗಿ ಎರಡು ಬಟ್ಟಿನ ಗಂಧವನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು; ತಲೆಯ ಹಿಂದೆ ಜೋತಾಡುವ ಚಂಡಿಕೆಯ ಗಂಟಿನಲ್ಲೊಂದು ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಯ ದಲ ನೇತಾಡುತ್ತಿತ್ತು; ಅವರ ಬದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಭಾಂಡಾರ ತುಂಬಿದ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಬಟ್ಟಲವಿತ್ತು; ಮುಂದೆ 'ವಜ್ರದುಂಡಿ'ಯ ದುಂಡನ್ನು

ಕಲ್ಲೊಂದು ಇದ್ದಿತು; ಆ ಬದಿಗೆ ಜಲ್ಲಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಟಿಂಗಿನಕಾಯಿಯ ಹೊಳಿಕೆಗಳು, ತುದಿ ಮುರಿದ ಬಾಳಿಯ ಹೆಣ್ಣುಗಳು, ಎಲೆಯಡಿಕೆಗಳು, ಊದಿನಕಡ್ಡಿಗಳು ತುಂಬಿದ್ದವು.

ಭಕ್ತಜನರಲ್ಲಿ ಈ ದುಂಡನ್ನ ಕಲ್ಲಿನ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶ್ವಾಸ ಬಹಳ; ಅದಕ್ಕೆ 'ದೇವರ ಕಲ್ಲು' ಎಂದು ಹೆಸರು. ಈ ಕಲ್ಲು ಭಕ್ತಜನರ ಸಂದಿಗ್ಧ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು, ಅವರ ಬುದ್ಧಿಗೆ ನೀಗಲಾರದ ಒಗಟಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸುತ್ತದೆ. ಭಕ್ತರು ಅದರ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ, ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಮೌನವಾಗಿಯೇ ಕಲ್ಲಿಗೆ ವಿಶದಪಡಿಸಿ 'ಕೆಲಸ ಆಗುವಂತಿದ್ದರೆ ಹಗುರಾಗಿ ಬಾ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಒಜ್ಜೆಯಾಗಿ ಬಾ' ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಪೂಜಾರಿಯು ತನ್ನ ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ಆ ದುಂಡಿಯನ್ನು ಎತ್ತುವನು; 'ಹಗುರು', 'ಒಜ್ಜೆ' ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳ ಮುಖಾಂತರ ತೀರ್ಮಾನ ಕೊಡುವುದು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಆ ಮುದಿಕೆಯ ಗೊತ್ತು ಇದ್ದಿತು. ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ, ಅವರಿಂದರು: " ನೀನು ಯಾವಾಗ ಬಂದೆವ್ವು ? "

ಆಕೆಯಿಂದಳು: " ಇಂದಂ ಮುಂಜಾನೆ ಬಂದ್ವಿರಿ. ಭಾಳ ದಿನ ಆಗಿತ್ತು, ಸ್ವಾಮಿಯ ದರ್ಶನಾನ ಇದ್ದಿಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟದ್ದು ಬಿಟ್ಟು ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬರೋಣ ಅಂತ ಬಂದೆ. "

ಆಕೆ ಹೀಗೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನಸ್ಸು ಕಣ್ಣುಗಳೂ ಆಕೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದ ಗಂಗೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದವು. ಗಂಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಾಚಿದಳು; ಸೀರೆಯ ಸೆರಗು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಅವರ ವೇಷ-ಭೂಷಣ, ಅವರ ಸ್ಥಾನ-ಮಾನ, ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಆದರವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದವು. ಇವರೊಬ್ಬರು ದೇವರ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿರುವ, ದೇವರ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಸಾತ್ರಾದ ಪೂಜ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದಳು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಚಿತ್ತ ಮೊಮ್ಮಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೋದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ಆ ಮುದಿಕೆ ಅಂದಳು: " ಈಕೆ ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗಳು; ಭೀಮಾನ ಮಗಳು. "

" ಭೀಮಾಸಾನಿ ಯಾಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ ? "

" ಆಕೆ ತೀರಿಕೊಂಡು ಎರಡು ವರ್ಷ ಆಗ್ನಿಕ್ಕೆ ಬಂತಲ್ಲ ! " ಎಂದು ಕಣ್ಣೀರು ತಂದಳು ಮುದಿಕೆ.

“ ಹೀಗೆನು ? ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಬಿಡು ” ಎಂದರು ಅವರು. ಹೀಗೆನ್ನುವಾಗ, ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ, ಮೊಗದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ವಿಸ್ಮಯ-ಖೇದಗಳ ಸುಳಿವು ಸಹ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನರಳಿಸಿ ಆಗಾಗ ಗಂಗೆಯನ್ನು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿಯ ವರೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು ಮಾತ್ರ.

ಕೇಳುವದನ್ನು ಕೇಳಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಮುದಿಕೆ ಎಂದಳು: “ ಧಾರವಾಡದ ಕಡೆಗೆ ಬಂದರೆ, ನನಿಗೆ ಬಂದು ಹೋಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳೆ ! ”

“ ಓಹೋ, ಬರತೇನವ್ವ ! ” ಎಂದಂದು ಗಂಗೆಯ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದರು. ಗಂಗೆ ವಿನಯದಿಂದ, ಭಕ್ತಿಯಿಂದ, ನಸುನಕ್ಕಳು.

ಗಂಗೆಯ ಮೊಗದಲ್ಲಿ ಮಿನುಗಿದ ನಗೆ ತಮಗೆ ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಔತಣ ಎಂದು ಅವರು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

* * * *

ಗಂಗಾಸಾನಿಯು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳನ್ನು ಮೊದಲ ಸಲ ನೋಡಿದಂದಿನಿಂದ ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ, ಅಂದರೆ ಸುಭಗೆಯ ದುರ್ಭಾಗ್ಯದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಆಕೆ ಅವರಿಗೆ ಶುಭಲಿಂಗನ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ದಿನದ ವರೆಗೆ— ಒಂಬತ್ತು ಹತ್ತು, ವರ್ಷಗಳ ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲಿ— ಅವಳ ಜೀವನ ಯಾವ ಬಗೆಯಿಂದ ರೂಪುಗೊಂಡಿತು ಎಂಬುದು ನೋಡುವಂತಿದೆ :

ಅವಳ ಅಜ್ಜಿಗೆ ಅವಳು ಪರದೇಶಿಯಾದಂದಿನಿಂದ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಹುಡುಗೆಯನ್ನು ಯಾವದಾದರೂ ಒಂದು ದಂಡೆಗೆ ಹಚ್ಚಬೇಕೆಂದು ಹಗಲಿರುಳೂ ಅನಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವಳನ್ನು ವೇಶ್ಯಾವೃತ್ತಿಗೆ ಹಚ್ಚಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಫೀಮಾಸಾನಿಯ ಮತವನ್ನು ತಾನೂ ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಿದ್ದಳಾದರೂ, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಗಂಗೆಯು ತನ್ನ ಸಮಾಜದ ಹೆಂಗಸರ ಹೀನವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಟೀಕಿಸಿದ್ದಾದನ್ನು ನೆನೆದು, ತನ್ನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಆಕೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡಲು ಅಂಜುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮನಸ್ಸು ಇತ್ತಂಡವಾಗಿ, ಏನೂ ತೋಚದೆ, ದೇವರ ಹೇಳಿಕೆಯಾದರೂ ಏನಿರುವದೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ಯೇ ಆ ಸಲ ಆಕೆ ಮೊಮ್ಮಗಳೊಡನೆ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ದೇವರ ಕಲ್ಲನ್ನು ಎತ್ತಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ವೇಶ್ಯಾವೃತ್ತಿಗೆ ಹಚ್ಚಬೇಕೆಂದು ಉತ್ತರ ಬಂದುದನ್ನು ಅವಳು ತಿರುಗಿ ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ

ಮೊನ್ನೆಗಳೆದುರಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಗಂಗೆ ಅಜ್ಜಿಯ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ: ಸಿಡಿಮಿಡಿಯೊಂಡಳು; ಅತ್ತುಕರೆದಳು. ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ಸುಖ-ದುಃಖದ ಸಲುವಾಗಿ ಅವಳೇನೂ ಚಿಂತಿಸುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ತನ್ನ ಹೊಣೆಯನ್ನು ತನಗೇ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಇರಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದಳು ಮುದಿಕೆಗೆ. ಮುದಿಕೆ ಮುಂದೆ ಆ ಮಾತನ್ನೇ ಎತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಗಂಗೆಯ ಮನಸ್ಸು ಮಾತ್ರ ದಿನದಿನವೂ ಚಂಚಲವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅತ್ತಿತ್ತ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ತಾಯಿ ತೀರಿದಂದಿನಿಂದ ಮನೆ ಭಣಭಣವಾಯಿತು. ಓದು ಮುಗಿದದ್ದರಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಭಣಭಣವಾಯಿತು. ತಾರಣ್ಯದ ಪರಿಪಕ್ವತೆಯ ಮೂಲಕ ಏಕಾಕಿನಿಯಾಗಿರುವದು ನಿರಸವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನ ಸಮಾಜದ ಪರಿಚಿತ ಅಪರಿಚಿತ ತರುಣರ ಚಿತ್ರ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಹಾಯ್ದು ಹತ್ತಿದವು. ಮದುವೆಯ ವಿಚಾರದ ಮಧ್ಯಮಧ್ಯೆ ಮನೆತನದ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವ ವಿಚಾರವೂ ತಲೆದೋರದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಆ ವಿಚಾರ, ಆ ಬಗೆಯ ಬಾಳುವೆ ಹೇಯವೆನಿಸುವದೂ ತಪ್ಪಲಿಲ್ಲ.

* * * *

ಗಂಗೆಯನ್ನು ಕಂಡಂದಿನಿಂದ, ಹಿಂದೆ ಎಂದೋ ನಾಲವಾರು ಸಲವೇ ನೋಡಿದ ಧಾರವಾಡದ ಬಗ್ಗೆ, ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಉತ್ಸುಕತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ಮನೆತನದ ಸಂಬಂಧ ಅಥವಾ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಸಂಬಂಧ ಅಥವಾ ತಮ್ಮ ಸಂಚಾರದ ಸಂಬಂಧ ಅವರ ಕೆಲಸ ಏಕಾಏಕಿ ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದವು ! ವಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಲವಾದರೂ ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬರಹತ್ತಿದರು. ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಗಂಗೆಯ ಮನೆಯನ್ನೂ ಗೊತ್ತು ಹಚ್ಚಿದರು. ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬಗ್ಗೆ ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಭಕ್ತಿ, ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಅರ್ಚಕರು ಎಂದು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಅವಳ ಪೂಜ್ಯಬುದ್ಧಿ, ಆಕೆಯ ಸ್ವಭಾವದ ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ಅಂಶವಾದ ವಿನಯ—ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ಗಂಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಆತಿಥ್ಯ ದೊರೆಯಿತು. ಪರಿಚಯವನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಲೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವರಿಗೆ ಭಾವನಾಪ್ರಧಾನಳಾದ ಅವಳನ್ನು ತಮ್ಮ ವರ್ತಿಸ್ಸಿನ ಅಳವಿನಲ್ಲಿ ತಂದು ಕೊಳ್ಳಲೂ ಅವರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕಂಠ

ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಂದರೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಜೀವಂತ ಮೂರ್ತಿ ಎನ್ನುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವಳು ಅವರ ವಾಗ್ಧರಿ, ವೇಷ-ಭೂಷಣ, ವೈದಿಕ ಆಡಂಬರ, ಮುಂತಾದವುಗಳಿಗೆ ಮನಸೋತಳು. ದಿನಗಳೆಂದಂತೆ, ಅವರ ಇವಳ ಬಳಕೆ ಬೆಳೆದಂತೆ, ಶ್ರೀಕಂಠ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಗಂಗೆಯ ಮನವನ್ನು ಸದಾ ಆವರಿಸಿದರು. ಅವಳ ಹೃತ್ಪಟಲ ದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಮನುಮನುಕಾಗಿ ಮೂಡಹತ್ತಿದ ಒಂದೆರಡು ಯುವಕರು ಅವಳ ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣದಾದರು. ಅವಳು ಜೀವನದ ಸೇತಕ್ಕೆ ಸೋತು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನ ಕೊಟ್ಟಳು. ಹಿಂದು ಮುಂದು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡದೆ, ಅವರು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಪ್ರತಿರೂಪ ವೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ತನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಅರ್ಪಣ ಮಾಡಿದಳು.

ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಓಪಾಡುವದು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಅನಾನುಕೂಲದ ಕೆಲಸವಾಯಿತು ದುಡ್ಡಿನ ಪೆಟ್ಟು ಬಡಿದು ಹತ್ತಿತು.

ಗಂಗೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸಿಸಿದರೆ, ಎಷ್ಟು ಅನುಕೂಲ! ' ಎಂದು ಆಶಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಆ ಆಸೆ ಈಡೇರುವದೆಂತು? ಧಾರವಾಡದ ಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದಾಕೆಗೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಜೀವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದೀತೇ? ಮೇಲಾಗಿ ತಾವಾಗಿಯೇ ಅವಳನ್ನು ಕೇಳುವದೆಂತು? ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವಳು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೂ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಾವೇ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ಅವಳೊಡನೆ ಇದ್ದ ತನ್ನ ಅಸೈತಿಕ ಸಂಬಂಧ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಉಳಿಯುವ ದಾದರೂ ಹೇಗೆ?— ಇಂಥವೇ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಅವರ ತಲೆ ತಿನ್ನಹತ್ತಿದವು. ಅವರಿಗೊಂದು ಹಂಚಿಕೆಯೂ ಹೊಳೆಯಿತು. ಆ ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಗುಪ್ತ ವಾಗಿಯೇ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆಳಸಿದರು :

ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಅಷ್ಟಾವಧಾನದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗಂಗೆಯ ಮನೆತನದವರು ನೃತ್ಯಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ದೇವಸ್ಥಾನದಿಂದ ಒಂದು ಜಮೀನು ಇನಾಮಾಗಿ ಇದ್ದುದೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತು. ದೇವಸ್ಥಾನದ ಅಡಳಿತಗಾರರಿಗೆ, ಗಂಗೆಯ ಅಜ್ಜಿಯ ವಿರುದ್ಧ ನೃತ್ಯದ ಚಾಕರಿಯನ್ನು ಅವಳು ಈಗ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿರುವದಾಗಿಯೂ, ಆ ಚಾಕರಿಯ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದ ಉಂಬಳಿಯ ಹೊಲವನ್ನು ಸರಕಾರದವರು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬೇರೆಯವರನ್ನು ನಿಯಮಿಸುವದಾಗಿಯೂ, ಸರ

ಕಾರಕ್ಕೆ ಅರ್ಜಿ ಕೊಡಲು ಸೂಚಿಸಿದರು. ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ ತಾಲೂಕ ಕಚೇರಿಯ ಕಾರಕೂನರಿಗೆ ಕೈ ಬೆಚ್ಚುಗೆ ಮಾಡಿ, ಕಚೇರಿಯಿಂದ ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಒಂದು ನೋಟೀಸನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದರು— ದೇವಸ್ಥಾನ ನೃತ್ಯ ಸೇವೆಗಾಗಿಯೇ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟ ಇನಾಮನ್ನು, ಆ ಸೇವೆನ್ನು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಯೋಗ್ಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿತತನದಿಂದ ಸಾಗಿಸದಿದ್ದರೆ, ಫಾರ್‌ಟು ಮಾಡುವದರಲ್ಲಿ ಬರುವದು— ಎಂದು.

ನೋಟೀಸು ಮುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ಅಜ್ಜಿ-ಮೊಮ್ಮಗಳೆಲ್ಲರೂ ಪೇಚಿಗೊಳಗಾದರು. ವಕೀಲರ ಸಲಹೆ ಕೇಳಿದರು. ಅವರು ಹಾಗೆ ನೋಟೀಸು ಕೊಟ್ಟುದು ಸಹಜವಾದುದೆಂದೂ, ಹೊಲವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ, ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೃತ್ಯಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಅಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದರು.

ಗಂಗೆಯು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ದಾರಿ ನೋಡಹತ್ತಿದಳು. ಎರಡೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸವಾರಿ ಹಾಜರಾಯಿತು. ತಮಗೆ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವರಂತೆ ನೋಟೀಸಿನ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳದೊಡನೆ, ಸರ್ಕಾರದ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದಂತೆ ನಟನೆ ಮಾಡಿದರು.

ಒಂದು ವಾರದ ವರೆಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿ, ಕಡೆಗೆ ಧಾರವಾಡದ ತಮ್ಮ ಮನೆಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡುವುದಾಗಿಯೂ, ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ತಾಯಿಯ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಮಾರಿ ಬಂದ ಹಣವನ್ನು ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿ ಇಡುವುದಾಗಿಯೂ, ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲಸುವುದಾಗಿಯೂ ಆಕೆ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದಳು. ಮೊದಮೊದಲು ಧಾರವಾಡವನ್ನು ಬಿಡುವದು ಕೆಟ್ಟನಿಸಿದರೂ, ತನ್ನ ಊರಾದ ತನ್ನ ಕುಲದೇವತೆಯ ಪವಿತ್ರಸ್ಥಾನವಾದ ತನ್ನ ಸ್ವಾಮಿ ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಊರಾದ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿಯ ವಾಸ ಆಕೆಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು.

* * * *

ಇಂದು ಆಕೆ ಹದಿನೆಂಟು ವರುಷದ, ಜೀವನದ ಅನುಭವ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಇಲ್ಲದ ಗಂಗೆಯಲ್ಲ. ತಾರುಣ್ಯದ ಅನಿರ್ವಚನೀಯ ಶಕ್ತಿಯ ಸೆಳವಿನಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದ ಇಪ್ಪತ್ತೆಂಟು ವರುಷದ ಗಂಗಾಸಾನಿ. ಗಿರಿಕಂದರ

ಗಳಲ್ಲಿ ನುಸುಳಿ, ಜಿಗಿಯುತ್ತ ನೆಗೆಯುತ್ತ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿ, ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡದೆ ಕೆಳಗೆ ಧುಮುಕಿದ ಜಲಸಾತವಲ್ಲ. ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಸಮಸಾತಳಿಯಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ, ವಿಶಾಲವಾಗಿ ಹರಿಯುವ ಮಂದವಾಹಿನಿ. ಈ ಹತ್ತು ವರುಷಗಳ ಬೆಟ್ಟದ ಜೀವನ ಅವಳನ್ನು ಅದೆಷ್ಟೋ ಅನುಭವಿಕಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಒಗ್ಗುವಂತೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ತಾನು ಮಾರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ತನ್ನ ಜೀವಾಳವೆಂದು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಒಮ್ಮೆಯಲ್ಲ ಹತ್ತು ಸಲ ಅಸಮಾಧಾನ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಆದರೂ ಅಗ್ನಿನಾರಾಯಣನ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಆತ್ಮದ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ, ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಪ್ರತಿ ನಿಧಿಯೆಂದು, ಒಮ್ಮೆ ಅವರನ್ನು ನಂಬಿದ ಮೇಲೆ ತೀರಿತು. ಯಾರಲ್ಲಿ ಕುಂದು-ಕೊರತೆಗಳಿಲ್ಲ?— ಎಂದು ಮತ್ತೆ ನಿತ್ಯದ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತಾಳೆ.

೪

ಅನುಂಗಲವಾದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಾನಾಗಿಯೇ ಸುಭಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸುವುದು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲವೆಂದು ಗಂಗಾಸಾನಿ, ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದೊಡನೆ ಸುಭಗೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ತಡೆದು, ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರಬಹುದೆಂದು ಭರವಸೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಅತ್ತ ಹೊರಟಳು.

ಆಗಲೇ ಸುದ್ದಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಗೆ ಹಬ್ಬಿದ್ದಿತು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಮನೆಗೆ ಜನ ಹಿಂಡುಗಟ್ಟಿಗೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರ ಕಣ್ಣುಗಳು ದುಃಖದಿಂದ ಕೆಂಪಡರಿದ್ದವು. ಯಾರು ನೋಡಿದರೂ, ಸುಭಗೆಯಂಥ ಹಸುಗೂಸಿಗೆ ಈ ಬಗೆ ಆಗಬಾರದಿತ್ತೆಂದು ಹಳಹಳ ಪಟ್ಟರು.

ನಡುವನೆಯಲ್ಲಿ ಜನ ಓಡಾಡಲು ದಾರಿಬಿಡದಂತೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಅದೇ ತಂದ ಒದ್ದೆಯ ಗಂಟು ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಹಾಗೆಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಿತು. ಆ ಬದಿಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲೊಂದು ಅರ್ಧ ಕಟಿದ ನಾಗರ ಹಾವಿನ ಮೂರ್ತಿಯ ಕಲ್ಲು ಬಿದ್ದಿದ್ದಿತು. ಬದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸುತಿಗೆಯೂ ಉಳಿಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಇತ್ತ ಕಡೆಗೆ ತಲೆಬಾಗಿಲ

ಎದುರಿಗೆ, ಸಣ್ಣ ಮಣೆಯ ಮೇಲೆ ಮಣ್ಣಿನ ಮಾಟಾದ ಗಣಪತಿಯೊಂದು ಬರಿಯ ಬೆಣ್ಣೆ-ಬಾಳಪ್ಪವನ್ನು ಬಳೆದುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಿತು. ಬದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಾಲಕ್ಕಾರು ಬಣ್ಣದ ಚಿಪ್ಪುಗಳೂ, ಸಣ್ಣ ಬಟ್ಟೆಲೊಂದರಲ್ಲಿ ನೀರೂ ಕುಂಚಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಬಿದ್ದದರಿಂದ ಚಿಪ್ಪಿನಲ್ಲಿಯೂ ಬಣ್ಣ ಒಣಗಿ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದ್ದಿತು; ಮೇಲೆ ಧೂಳಿ ಕೂತಿದ್ದಿತು. ಗಣಪತಿಯ ಬಿಳಿಯ ಬಣ್ಣವೂ ಧೂಳಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಸುಕಾಗಿದ್ದಿತು; ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಆಗಾಗ ಅದರ ಮೇಲೆ ಹೊಚ್ಚುತಲಿದ್ದ ಅರಿವೆಯೊಂದು ಕಟಕಟಿಯಾಗಿ ಬದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಮನೆ, ಆಡಂಬರದ ಯಾವ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿತ್ತು. ಬೆಳಗಿನ ಗೋಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅಂದವಾಗಿ ಬರೆದ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದಲೂ, ಗಣಪತಿಯ ಮಾಡದ ಸುತ್ತಲೂ ತೆಗೆದ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಸುಳುವುಗಳಿಂದಲೂ, ಆ ನಡುವನೆಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಶೋಭೆಯಿದ್ದಿತು. ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯ ಎಡಬದಿಗೆ ಗೋಡೆಗೆ ಹೊಂದಿ ಹಾಕಿದ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಹಳೆಯ ಪಲ್ಲಂಗದ ಮೇಲೆ ಹರವಿದ ಹಲ್ಲಿನ ಚೇಪೆಯ ಮೇಲೆ, ಹಾಸಿಗೆಯ ಸುರಳಿಗೆ ಆತುಕೊಂಡು, ಗಾಢವಾದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾದವರಂತೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಲ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲೆದುರಿನ ಕಂಬಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಜೋಳದ ಚೇಲದ ಮೇಲೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ತುದುಗುಂಡಿಯಿಂದ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಸವನೆ ನೀರಿನ ಒರತೆ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆ-ಬಚ್ಚಲ ಮನೆಗಳ ನಡುವಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಸುಭಗೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆಯೇ ಗೋಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಮೋರೆ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಎಡದ ತೋಳಿಗೆ ಗಲ್ಲವನ್ನಿರಿಸಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ತಂದೆ ತನ್ನ ದುರ್ಭಾಗ್ಯದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಂದಾಗ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತರಿಯನ್ನು ಬಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಳಾದ್ದರಿಂದ, ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಣಗಿ ಕಟಕಟಿಯಾದ ಹಿಟ್ಟು ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದಿತು. ಆಕೆ ಮೌನವಾಗಿಯೇ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ದುಃಖಿಸಿ ದುಃಖಿಸಿ ಬಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದುದು ಹೊರಗೆ ಕುಳಿತ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಹಸಿಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಸುಭಗೆ ಅದೇ ತಾನೆ ಹಸುತನದ ಸರಳತೆ ಅಜ್ಞಾನ ಅನನುಭವಗಳ ಹೊಸತಲವನ್ನು ದಾಟಿ ಪ್ರಮದಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ತಾನು ಮದುವೆಯಾದುದರ ಕಲ್ಪನೆಯೇನೋ ಇದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಅವಳ ಲಗ್ನದ ಕಲ್ಪನೆ ಮಂಗಳಸೂತ್ರ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ, ಮೂಗು ಚುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ, ಕಚ್ಚೆ ಹಾರಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ, ಒಬ್ಬ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪುರುಷನಿಗೆ 'ಹೆಂಡತಿ'ಯಾಗಿರುವಿಕೆ ಮುಂತಾದ ಬಾಹ್ಯವಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಂದಲೇ ಮರ್ಯಾದಿತವಾಗಿತ್ತು. ಗಂಡ-ಹೆಂಡದಿರ— ಗಂಡು-ಹೆಣ್ಣಿನ— ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧದ ಗುಟ್ಟು ಆ ಹಸುಳೆಯ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ತಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣುತನ ಅದೇ ತಾನೆ ಅಂಕುರೊಡೆಯಹತ್ತಿದ್ದಿತು. ಹೃದಯದಲ್ಲಿಯ ಹೆಣ್ಣುತನದ ನಿಶ್ಚಲ ವಾತಳಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯ ಶೃಂಗಾರಭಾವನೆಗಳ ತರಂಗಗಳು ಇನ್ನೂ ಮೂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ತನ್ನ ಗಂಡ ತೀರಿದುದು ಎಂಥ ಅನಾಹುತ ಎಂಬುದರ ನಿಜವಾದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಕಲ್ಪನೆ ಆಕೆಯ ಮನದಲ್ಲಿ ಆಗ ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿ ಮೂಡಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡ ಎಂಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದುದು ಮದುವೆಯ ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ. ಅಂತೆಯೇ ಅವಳ ಇಂದಿನ ದುಃಖ ಹೃದಯದ ಆಳವನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ಮೇಲೆ ಬಂದುದಲ್ಲ. ಆದರೂ ಇದೊಂದು ದುರ್ಘಟನೆ ಎಂಬ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಆ ಎಳೆಮನಸ್ಸನ್ನು ದುಃಖದ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ಕೆಡಹಿತು. ಇಂದಿನಿಂದ ತನಗೆ ವಿಧವೆಯನ್ನವರಲ್ಲ ಎಂದು ಅವಳು ಎದೆಯೊಡೆದಳು. ತನ್ನ ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಅಳಿಯುವ ಶಕ್ತಿ ಅವಳಲ್ಲಿರದಿದ್ದರೂ, ತಂದೆ ಗೋಳಿಟ್ಟು ಅಳುತ್ತಿದ್ದುದೂ, ಮನೆಗೆ ಹಿಂಡುಗಟ್ಟಲೆ ಜನ ಬಂದು ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಿದ್ದುದೂ, ಅಂದಿನ ಆ ಪ್ರಸಂಗದ ಗಾಂಭೀರ್ಯವನ್ನೂ ಭೀಕರತೆಯನ್ನೂ ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿಸಿದವು. ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯ ದಟ್ಟವಾದ ಕಾನನದಲ್ಲಿ ಮಳೆಗಾಳಿಯ, ಸಿಡಿಲಿಂಚಿನ ಆರ್ಭಟಿಗೆ ಅಂಜಿ ದಿಕ್ಕು ಗಾಣದಾದ ಜಿಂಕೆಯ ಮರಿಯಂತೆ ಹೆದರಿ ಕಕ್ಕಾವಿಕ್ಕಿಯಾದಳು. ಅಂತೆಯೇ ಕಂಡದ್ದು ಕಾಣದಂತಾಯಿತು. ಕೇಳಿದ್ದು ಕೇಳದಂತಾಯಿತು.

ಹಿತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ, ಹಿಂಡುವ ಹೊತ್ತು ಮೀರಿ ಹೋಗಿದ್ದರೂ ಯಾರೂ ಅತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಡದ್ದರಿಂದ, ಆಕಳಕರು ಒಂದೇಸವನೆ ಒದರಹತ್ತಿತು; ಕೆಚ್ಚಲು ಬಿಗಿದು ನಿಂತ ಆಕಳು ಮಗಳ ದನಿಗೆ ಉತ್ತರವೀಯಹತ್ತಿತು. ಸುಭಿಗಿಗೆ ಆಕಳ ಕರುವಿನ ಈ ಆರ್ತಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಆಕಳಿನ ಅಂತಃಕರಣ ಪೂರ್ಣವಾದ ಮಾರುತ್ತರದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಹೊಸದೊಂದು ಅರ್ಥ ಕಾಣಹತ್ತಿತು.

ಒಮ್ಮೆಲೇ ಬಹಳ ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಮಡಿದು ಮರೆಯಾಗಿದ್ದ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ನೆನಪಾಯಿತು. ಅವಳ ಚಿತ್ರ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಕರುಳಿನ ತಾಯಿಯು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬದಿಯಲ್ಲಿರಬೇಕೆನಿಸಿತು.

“ಸುಭಗಾ” ಎಂದು ನಡುಮನೆಯಿಂದ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಧ್ವನಿ ಬಂತು. ಆ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವ ಆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಪನ, ಅಕ್ಷರ-ಅಕ್ಷರಕ್ಕೂ ಹೊರಸೂಸುವ ಕಾರುಣ್ಯ ಸುಭಗೆಗೆ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ, ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಉಂಟಾದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಟ್ಟಂತೆ ಎನಿಸಿತು.

ಆಕೆ “ಗಂಗಕ್ಕಾ!” ಎಂದು ಹೊರಗೆ ಧಾವಿಸಿ, ತಾನು ವೈಲಿಗೆ ಯಾಕೆ, ಅವಳನ್ನು ಮಟ್ಟಕೂಡದು, ಎಂಬ ಪರಿವೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಆಕೆಯ ಶೋಡೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ಹುದುಗಿಸಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಉಕ್ಕು ಬರಹತ್ತಿತು.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಅವಳ ಕೂದಲಿನ ಮೇಲೆ, ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ, ಕೈಯಾಡಿಸಿ ಸಂತೈಸಹತ್ತಿದಳು: “ಅಳಬ್ಯಾಡ ಕೂಸು. ಅತ್ತುಅತ್ತು ಯಾಕೆ ಹಣ್ಣು ಆಗತೀ. ಯಾರ ಕೈಯಾಗ ಎನದ....ಇದೇನ ಶಂಕ್ರಭಟ್ಟರ, ನೀವೂ ಅತಕೋತ ಕೂತ್ರಕೂಸು ಎದೀ ಒಡಕೋತದ. ನಿಮ್ಮಂಥ ತಿಳಿದೋರೂ ಹಿಂಗ ಮಾಡಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗೀ ಗತೀ ಏನು? ನೀವು ಅತ್ತೇನು ನಿಮ್ಮ ಅಳಿಯಾ ತಿರುಗಿ ಬರತಾನ?” ಎನ್ನುತ್ತಲೇ ತನ್ನ ಎರಡೂ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಪಿಳುಕಿಸಿ ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆರವು ಮಾಡಿದಳು.

ಅಡಿಗೆಮನೆಯ ಹೊಸತಲದ ಒಳಗೆ ತನ್ನ ಕೂಸನ್ನು ಮೊಲೆಗೆ ಅಂಟಿಸಿ ಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದ ರಾಧಕ್ಕ— ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಹೆಂಡತಿ— ಎಂದರು : “ಗಂಗಾಸಾನಿ, ನೀನರ ಹೇಳವ್ವ ಸುಭಗಾಗ. ನೀರು ಕಾಸಿಗೊಂಡು ಬಂದೀನಿ. ನೀರು ಹಾಕಿಸಿಗೊಂಡು ಒಂದು ತುತ್ತು ಅನ್ನಾ ಹೊಟ್ಟಾಗ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ಎಷ್ಟಂತ ಅಳೋದದ. ಸುಮ್ಮನೆ ನೀರು ಆರಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತೇದ.”

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಜುಲುಮೆಯಿಂದ ಹಿತ್ತಲಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದಳು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಜಗತ್ತಿಂದರೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟವೇ. ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೆಳಗಿಳಿಯುವುದು, ಬೇರೂರಿಗೆ ಹೋಗುವುದು, ಅತಿ ವಿರಲ; ವರುಷದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಲವೂ, ಮೂರು ಸಲವೂ. ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಹೀಗೆಯೇ. ತಂದೆಯನ್ನು ಬೇಗ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಅವರಿಗೆ ತಾಯಿಯೇ ತಂದೆಯಾಗಿದ್ದಳು. ತಾಯಿ ಜೀವಂತ ಇರುವ ವರೆಗೆ ಮಗನನ್ನು ಅವಳು ಕೂಸಿನಂತೆಯೇ ಜೋಪಾನ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೇ ಮೂರು-ನಾಲ್ಕು ಇಯತ್ತಿ ಕನ್ನಡ ಕಲಿತು, ಆ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ವೈದಿಕ ವಿದ್ಯೆ ಸುರುವು ಮಾಡಿದರು. ಆ ವಿದ್ಯೆ ಲಗ್ನವಾಗುವ ವರೆಗೆ ಸಾಗಿ ಮುಂದೆ ಮುಕ್ತಾಯವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಅವರು ಕಲಿತುದನ್ನೆಲ್ಲ ಸುಷ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಕಲಿತಿದ್ದರು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ಮೊದಮೊದಲು ಆಸ್ತಿ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಅವರ ಉದರನಿರ್ವಾಹವೆಲ್ಲ ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತ ಆಸ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಸಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಇದ್ದ ಆಸ್ತಿ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಸವೆಯಹತ್ತಿದ್ದಿತು. ತಾಯಿ ಅವರನ್ನು ದೊಡ್ಡವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಹೊಲ ಮಾರಿದ್ದಳು. ಮುಂದೆ ಅವರ ಮದುವೆಗಾಗಿ ಒಂದು ಹೊಲ ಹೋಯಿತು. ಹೀಗೆಯೇ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಹೊಲಗಳು ಕೈಬಿಟ್ಟು ಈಗ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಉಳಿದ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಉತ್ಪನ್ನದ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದರು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಸ್ವಭಾವತಃ ಸರಳಜೀವಿಗಳು. ದೇವರು-ದಿಂಡರಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠೆಯುಳ್ಳವರು. ಸಂಸಾರವೆಂಬುದೆಲ್ಲ ದೇವರ ಆಟ ಎಂದು ಅವರ ತತ್ವ. ಅಂತೆಯೇ, ತಾಯಿ ಸತ್ತದ್ದು, ಮದುವೆಯಾದ ಎಂಟು ಹತ್ತು ವರುಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮುತ್ತಿನಂತಹ ಇಬ್ಬರು ಗಂಡಸುಮಕ್ಕಳು ಸತ್ತದ್ದು, ಆಮೇಲೆ ಈ ದುಃಖವನ್ನು ಸಾವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ನಾಲ್ಕು ವರುಷದ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಪರದೇಶಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಹೆಂಡತಿ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋದುದು— ಈ ಎಲ್ಲ ಸಂಕಷ್ಟಗಳು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಇಚ್ಛೆಯ ಮೇರೆಗೆಯೇ ನಡೆದವು ಎಂದೂ ಅವೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಕೃತಿಗಳ ಪ್ರತಿಫಲವೆಂದೂ ಭಾವಿಸಿ, ಮಾತೃ

ವಿಯೋಗದಿಂದ, ಪುತ್ರವಿಯೋಗದಿಂದ, ಪತ್ನಿವಿಯೋಗದಿಂದ ಬೆಂದು ನಿರ್ವಿಚ್ಛರಾಗಿದ್ದರಾದರೂ ಶಂಭುಲಿಂಗನಲ್ಲಿಯೇ ಅಚಲ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನಿಟ್ಟು, ಅವನ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತರಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದರು.

ಹೆಂಡತಿ ಸ್ವರ್ಗಸ್ಥಳಾದಂದಿನಿಂದ ಉಂಟಾದ ನಿರಾಶೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಣ್ಣ ಮಗು, ಸುಭಗಿಯೊಬ್ಬಳೇ ತನ್ನ ಜೀವನಸರ್ವಸ್ವ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದರು. ತಾಯಿಯು ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ ಅವಳಿ ಗಾಗಬಹುದಾದ ಜೀವನಾಭಾವಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಕಲ್ಪನೆಯಿಂದಲೇ ಅಳಿದು ತಿಳಿದು, ಅವಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ, ಸುಖಕ್ಕೆ, ಯಾವ ಬಗೆಯಿಂದಲೂ ಆತಂಕಗಳು ಬಾರದಂತೆ ನೋಡುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಹಗಲಿರಳು ಮನಸ್ಸು ಪಾಕು ತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಳ ಉಡಿಗೆ-ತೊಡಿಗೆ, ತಿಂಡಿ ತಿನಿಸು, ಸ್ನಚ್ಚುತೆ, ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟುತನ, ಬೇನೆ-ಬೇಸರಿಕೆ ಮುಂತಾದವುಗಳೇ ಅವರ ಜೀವನಸಮಸ್ಯೆಗಳು; ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಅವರ ಏಕಮೇವ ಅಭಿರುಚಿ; ಸಾರ್ಥಕ್ಯ.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಆಜನ್ಮ ಕಲಾವಂತರು. ಆದರೆ ಆ ಕಲಾಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿಕಾಸಸೌಕರ್ಯವಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ಇದ್ದ ಕಲೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅಂಕುರಾ ವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದಿದ್ದವು. ಬಾಡಿ ಒಣಗಿ ಮಾತ್ರ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕಲಿತದ್ದು ನಾಲ್ಕೇ ಇಯತ್ತೆಗಳಾಗಿದ್ದರೂ, ಭಾರತ ಜೈಮಿನಿಗಳನ್ನು ಸುಶ್ರಾವ್ಯವಾಗಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಥಾಶಕ್ತಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಾಲಬೋಧೆ ಲಿಪಿಯನ್ನಾಗಲಿ, ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯನ್ನಾಗಲಿ, ಮುತ್ತಿನಂತೆ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಉತ್ತಾನದ್ವಾದಶಿಯ ದಿನ ಊರಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಹ್ಮಣರ ತುಳಸಿಯ ಕಟ್ಟಿಗಳ ಬಣ್ಣ-ಸಾರಣಿಗಳೂ, ಹಂದರ-ತೋರಣಗಳೂ ಇವರಿಂದಲೇ. ಚಿತ್ರಕಲೆಯಲ್ಲಿ ತಲೆಯಿದೆ; ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಅಗಸೆಯ ಬಾಗಿಲ ಎಡಬಲದ ನೋಡಗಳಲ್ಲಿಯ ಕಲ್ಲಿನ ಮಾರುತಿ-ಗಣಪತಿಗಳನ್ನು ಕಟಿದವರು ಇವರೇ. ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಹ ಅವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವರು. ವರ್ಷಾನುವರ್ಷ ನಾಗರಸಂಚಮಿಯ ನಾಗಪ್ಪ, ಮಣ್ಣೆತ್ತಿನ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯಲ್ಲಿಯ ಮಣ್ಣಿನ ಎತ್ತುಗಳು, ಗಣಪತಿಗಳು, ಚಂಗಳಿಕೆವ್ವ— ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಊರಿಗೆಲ್ಲ ಪೂರೈಸುವವರು ಶಂಕರಭಟ್ಟರೇ.

ತಾಯಿಯಿಂದ ಹಾವಿನ, ಜೋಳಿನ, ಮುಡದೋಷದ, ಆಲೀಗುಳ್ಳಿಯ

ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ರೋಗಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವುದು, ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಯ ಔಷಧೋಪಚಾರ ಮಾಡುವುದು ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವರು ತಲೆ ಹಾಕಿದ್ದರು.

ಅವರು ಊರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರು ; ಎಲ್ಲರೂ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರು ; ಅವರಿಂದ ಒಂದಿಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಸಹಾಯ ಹೊಂದದ ಜನರಿದ್ದಿಲ್ಲ ; ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಯಾರೂ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ; ಮಿತಭಾಷಿಗಳು ; ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾಯಿಸತ್ತವರೂ ಹೌದು ; ಬಾಯಿಗೆ ಬಾಯಿ ಹತ್ತುವುದು, ಜಗಳವಾಡುವುದು, ಎಂದರೆ ಅವರ ವೈಜುಮೈನ್ನುವುದು. ಅವರ ಸರಳತೆ-ಔದಾರ್ಯಗಳ ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸಿದ ಜನರೂ ಉಂಟು. ಅಂತೆಯೇ ಜನರು ಅವರಿಗೆ ಆಗಾಗ ' ಭೋಳಾಶಂಕರ ' ಎಂದೂ ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡುವರು.

ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವಿಶ್ವಾಸ ; ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಆದರ. ಈಕೆಯ ನಡಾವಳಿ, ದೇವನಿಸ್ತೆ, ಔದಾರ್ಯ, ಗಳಿಬಿಳಿ—ಮುಂತಾದವುಗಳ ಮೂಲಕ ಅವರಾದರೂ ಈಕೆಯನ್ನು ಆದರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಕೆಯ ಮಧುರಕಂಠ, ಶಾಸ್ತ್ರೀಕೃತ ಗಾಯನ ಪದ್ಧತಿ, ನೃತ್ಯಕಲೆ—ಇವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಮನಮುಟ್ಟಿ ಮೆಚ್ಚಿದ್ದರು. ಇವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಬಳಕೆ, ಸಲಿಗೆ, ಬಹಳ. ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಬಿದ್ದು ಸಾಯುವಳು ; ಆಕೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತಾಸುಗಟ್ಟಲೆ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುವಳು ; ಹೇಳಲು ಹಗುರಾದ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿಕೊಡುವಳು ; ಹುಡುಗಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕೆಲಸವಾದಾಗ ತಾನು ಮಾಡಬಹುದಾದ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಡುವಳು ; ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು “ ಗಂಗಾಸಾನೀ, ನೀನು ನನ್ನ ತಂಗಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು ! ” ಎನ್ನುವರು.

ಹೂವಿನಂತೆ ಜೋಪಾನ ಮಾಡಿದ ಸುಭಗೆಯ ಮದುವೆಯನ್ನು ಅಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಮಾಡುವ ಮನಸ್ಸು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಂದಿನಿಂದ ಮನೆಯೆಲ್ಲ ಭಣಭಣವೆನ್ನುತ್ತಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಎರಳೆಯ ಮರಿಯಂತೆ ಮನೆತುಂಬ ಆಡುವ ಸುಭಗೆ ಮನೆ

ಗೊಂದು ಅಲಂಕಾರವಿದ್ದಂತೆ ಇದ್ದಳು. ಲಗ್ನವಾದ ಕ್ಷಣವೇ ಅವಳು ಹೆರವರ ಸೊತ್ತಾಗುವಳೆಂದೂ, ಗಂಡನ ಮನೆಯವರು ಅವಳನ್ನು ಯಾವ ಕ್ಷಣಕ್ಕಾದರೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದೆಂದೂ, ಆಗ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿ-ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದೇ ತಾವೊಬ್ಬರೇ ಗೂಗೆಯಂತೆ ಕಾಲ ಕಳೆಯಬೇಕಾಗುವ ದೆಂದೂ, ಅವರು ಹೆದರಿದ್ದರು. ಆದರೂ ಎಷ್ಟೆಂದರೂ ಹೆಣ್ಣು ಹೆರವರ ಸೊತ್ತೇ. ಇಂದಿಲ್ಲ ನಾಳೆ ಅವಳು ಎರಡನೆಯವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲೇ ಬೇಕು. ಕಟ್ಟೆಯ ಕಲ್ಲನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕೂಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ, ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಚಿಂತೆ ದೂರಾಗುವದು— ಎಂದಂದು ಲಗ್ನದ ಕಡೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಹಾಕಿದ್ದರು. ಧರ್ಮನಿಷ್ಠರಾದ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಗಳನ್ನು ಎಂಟನೆಯ ವರುಷದಲ್ಲಿಯೇ ಧಾರೆಯೆರೆದು ಕೊಡದ್ದು ದೊಡ್ಡ ಅಪರಾಧವೂ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಮಗಳು ಮೈನೆರೆಯುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಗಡಿಬಿಡಿ ಮಾಡಿ, ಕಷ್ಟಬಟ್ಟು ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ವರನನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಮದುವೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾಂಗವಾಗಿ ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ನೆರವೇರಿಸಿದ್ದರು. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಮೊದಮೊದಲು ಅಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಆ ಹಸುಗೂಸಿನ ಕೈಗೆ ಬೇಡಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಬಾರದಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಪರಿಪರಿಯಿಂದ ಬೇಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳಾದರೂ, ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ವರ್ಚಸ್ಸಿಗೆ ಒಳಗಾದ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ದೃಢನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ತಲೆವಾಗಿ, ಮನೆಯ ಯಜಮಾನಿಯಂತೆ ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೆ ಲಗ್ನಕ್ಕೆ ಸೌರಿಸಿ, ಲಗ್ನದಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನಯಳಾಗಿ, ಲಗ್ನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮದುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹರಸಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ಮಂತ್ರಾಕ್ಷತೆಗಳು ಮದುಮಕ್ಕಳ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಉದುರಿದಾಗ, ಅವಳ ಅಂತರಾಳದ ಹೆಣ್ಣುರುಳು 'ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಪರದೇಶಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸುಖದಿಂದ ಇರಲಿ' ಎಂದು ಕಣ್ಣುಕೊಳಗಿಂದ ಎರಡು ಹನಿಮುತ್ತುಗಳನ್ನು ಉದುರಿಸಿದ್ದಿತು.

೬

ಸುಭಗಿಯ ದುರದೃಷ್ಟದ ಸುದ್ದಿಯಿಂದ ಬಿಟ್ಟಿದ ಕಲುಕಿದ ಜೀವನ ಪ್ರವಾಹವು, ದಿನ-ದಿನಗಳೂ ಉರುಳಿ ಹೋದಂತೆ, ಮತ್ತೆ ತಿಳಿಯಾಗಿ,

ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ, ಉಲ್ಲಸಿತವಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿತು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರೊಬ್ಬರು ಮಾತ್ರ, ತಮ್ಮ ಮಗಳ ಸುಖದ ಮೊಗ್ಗಿ ಹೂವಾಗದೆಯೇ ಕಳಚಿ ಬಿದ್ದು, ಅವಳ ದೈವವನ್ನು ಮುಕ್ತಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ, ಹಗಲಿರುಳು ಕೊರಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಚಿಂತೆ ಅವರನ್ನು ಬೆನ್ನುಬಿಡದೆ ಮಿದುಳನ್ನೂ ಹೃದಯಕುಸುಮನ್ನೂ ಕಡಿಯುತ್ತಿತು. ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿಯೋ, ಪುರಾಣ-ಪಾರಾಯಣಗಳಲ್ಲಿಯೋ ಹೊಲಗಲಿಸದಲ್ಲಿಯೋ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಇಲ್ಲದಾಗ, ತಮಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿಯೋ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಮ್ಮೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗಾಗಿ ತಯಾರಿಸುತ್ತಲಿದ್ದ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಋರ್ಚಿಯೊಂದರ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಜಂತ್ರಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿದ್ದರು. ನೆರೆಮನೆಯ ಅಗಸರ ಸಂಗನು ತನ್ನ ಎರಡೂ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಜಂತ್ರದ ಚೌಕಟ್ಟಿಗೆ ಮೀಟಿ ಅದರ ತೊಗಲಿನ ಹುರಿಯನ್ನು ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ಜಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಋರ್ಚಿಯ ಕಾಲು ಗಿರಿಗಿರಿ ತಿರುತಿರುಗಿದಂತೆ, ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ಉಳಿಯ ಮೊನೆ ತಿರುಗುವ ಕಾಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟಿದಂತೆ, ಕಾಡು ಕಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಗಿರಗಳು, ಬಳೆಗಳು, ಗೋಲಗಳು ಒಡಮೂಡಿದಂತೆ, ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರ ಮನವು ಅರಳುತ್ತಿದ್ದಿತು; ಅರಳದ ಮನ ಮೊಗವನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು; ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅರಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ನಡುನಡುವೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ಸುಭಗೆ ಕಣ್ಮಂದೆ ಹಾಯ್ದಾಗ, ಅವಳ ಭಣಗುಟ್ಟುವ ಕೊರಳು-ಹಣೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಮತ್ತೆ ಮನ ಮುದುಡುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ದಣೆದ ಸಂಗನು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಕೆಲಸ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅಂಗಿಯ ಕೆಸೆಯೊಳಗಿಂದ ಬಾಡಿದ ಅರ್ಧ ವೀಳಿಯ ಎಲೆಯನ್ನೂ ಒಂದು ಅಡಿಕೆಯ ಚೂರನ್ನೂ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದು, ಕೈಯ ಹಬ್ಬೆರಳಿನಿಂದ ಬದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದ ಒಡಕು ಕನ್ನಡಿಯ ಸುಣ್ಣದ ಡಬ್ಬಿಯೊಳಗಿಂದ ಸುಣ್ಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ. ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರೆಂದರು :

“ ಸಾಕಾತೇನಪಾ ಸಂಗಪ್ಪ ? ಯಾಕೋ, ಕಣ್ಣ್ಯಾಕೊ ಭಾಳೆ ಕೆಂಪಾಗ್ಯಾವ ? ”

“ కణ్ణే ? హౌద్రి; నిన్నే రాత్రి నిద్దీన ఆగిల్ల. హుబ్బళ్ళిగే హోగి ద్విరి, నానూ శట్ట శంక్రేస్వా అవరూ కూడి, నాటగా నోడాక.”

“ యావ నాటగో ? ”

“ గదిగిన కంష్టి బంద్యేతలి, గొత్తిలీ నిమగ ? నిన్నే పాదకా పట్టాభిషేకా ఇట్టేద్యు. అలాలా, ఎను జనాని అదు ! రోక్తా హిరిబిట్టా నోడి. నమ్మూరిందానూ బాళ జన హోగిత్రి ! నాటకా అనబేకు— అదకం నోడి. ఎను పడదే, ఎను ద్రేస్సు, ఎను వస్తా.... ణే యాద్రాగూ తగియాంగిల్నోడి.... ఆ హుడ్ల బరతన పాల్కు మాడిదానా ఫస్టు నోడి.... అవ రథా హతిగొండు మనిగే బరతీగే రామ అడవిగే హోగ్యాన అంత కేళిద కూడ్లీ, కృతీ సోగు మాడిదన్న ఫజితి మాడి బిట్టా అవ. రామన్న హుడకాక అంత అడివ్యాగేల్ల హాడు హేళికొంత అళ్ళిక్తే హత్తిద్ర నోడాక బందవరెల్లా గోళ్యాకాక హత్తిద్ర నోడి ! ”

రసికరాద శంకరభట్టరిగే సంగన వృత్తాంతనివేదన రుచిసిత. లుసుకిన హాళియింద జంత్రక్తే హిడిద ఋజియ కాలన్న తిక్తిక్తిక్తి నుణువు మాడుత్త అవరేందరు :

“ ఇన్నూ ఎష్టు దిన ఇరతం, సంగప్ప, అదు ? ”

“ నాటకద మ్యాణేజరి భాళ హరేమి అదానంత్రి. ఇదే కడి ఆట కడి ఆట అంతానం హదిన్యేదు దిన ఒందం సవనం అదం నాట గానం ఆడాక హత్తాన. ఆద్ర తిరేటిం సిగాంగిల్ల. నమగేల్లరిగూ శ్యానబోగ్య శివప్పనోరు తలిగే నాకు నాకు ఆణే హేజ్జిగే కేటట్ట, ‘ బ్లాక్కు ’ మాడి తంద్రు. ”

“ హంగార ఇన్నోమ్మే హోగి బరొణ నడి సంగప్ప, నానూ బరతీని. నాళి హోగోణేను హుబ్బళ్ళిగే ? ”

“ అందంగం నిమగొండు మాతు హేళోదు మరేతిన్రి. నిన్నిన నాటగా శివప్పనోరిగూ శంక్రప్పగూ ఎల్లారిగూ పటాయుసిత. అవరూనూ పాదకాపట్టాబిషేక నాటగాన కట్టి ఈ లూరాగ ఒమ్మే ఆడబేకు అంతా మాడ్యర. నిమ్మన్న కేళాక బరొరదార నాటగా

ಕಲಸತೀರೇನು ಅಂತ. ಆಯಿತಾರ ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಹೋಗೋರ ದಾರ ನಿಮನ್ನೂ ಕರಕೊಂಡು. ಶಿವಪ್ಪನೋರು ರಾಮನ ಪಾಲ್ಕು ಮಾಡ ತಾರಂತ; ಶಂಕ್ರೈಪ್ಪ ದಶರತ ಆಗಾಕ ತಯಾರದಾನ; ಮಾಸ್ತರು ಕೈಕಿ ಆಗ ತಾರಂತ; ಅವರಿಗೊಪ್ಪತೈತಿ ನೋಡಿ; ದನಿನೂ ನೆಟ್ಟಗೈತಿ. ಮತ್ತೆ ಜೋಸರ ಶೀನೂ ಭರತಾಗಾಕ ಲಾಯಿಕು ಅದಾನ. ಶಂಕ್ರಭಟ್ಟ, ನಾಟಗಾ-ಪಾಟಗಾ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಈ ಪಟ್ಟು ನನ್ನ ಬಿಡಬ್ಯಾಡಿ.”

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಹಿಂವೆ—ಬಹಳ ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ— ಊರ ತರುಣರಿಗೆ ಬೈಲಾಟಗಳ ಕತೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿ ಆಡಿಸಿದ್ದುದು ಊರ ತುಂಬ ವಿದಿತವಿದ್ದಿತು. ನಿನ್ನೆಯ ದಿನದ ನಾಟಕ ನೋಡಿದ ತರುಣರೆಲ್ಲರೂ ಹುರುಪುಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ಗಂಟು ಬಿದ್ದು ಅದೇ ನಾಟಕವನ್ನು ತಾವೂ ಕೂಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ನಾಟಕ ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲೆ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯ ಸ್ವೀರನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಚಹ ಕುಡಿಯುವಾಗಲೇ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಸಂಗಪ್ಪನ ಹರಟೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸದೊಂದು ಗುಂಗನ್ನು ತುಂಬಿತು. ಸುಭಗೆಯು ವಿಧವೆಯಾದಂದಿನಿಂದ ಅವರಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಬೇಗ ನಿದ್ರೆಯೇ ಹತ್ತುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸರಿರಾತ್ರಿಯಾದಂತೆ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಳಿ ಹೊರಳಿ ಬೇಜಾರಾಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು; ಚಿಂತೆಯಿಂದ ವಿವರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಷ್ಟೊ ಸಲ ಬೆಳಿ ಮೂಡಿದ ಮೇಲೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದು ನಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಂಪು ಹತ್ತಿಸಿಕೊಂಡದ್ದೂ ಉಂಟು.

ಊರ ಹುಡುಗರಲ್ಲಿ ನಾಟಕ ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂಬ ಉಮೇದಿ ತುಂಬಿ ಕೊಂಡಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಬೈಲಾಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಕಲಿಸಿ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಸೈ ಅನ್ನುವಂತೆ ಆಡಿಸಿ ತೋರಿಸಿದವರಿಗೆ ನಾಟಕವೇನೂ ಬಹಳ ಜಾಣತನದ, ಶ್ರಮದ, ಕೆಲಸವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಬಹಳವಾದರೆ, ಮೊದಲ ಸಲ, ಆ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಭವವುಳ್ಳ, ಬಲ್ಲದನ ಸಹಾಯ ಕೋರುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದೀತು. ಸ್ವಲ್ಪ ರೂಢಿಯಾದರೆ ಅದೇನು ಅಂಥ ದೊಡ್ಡ ಕಲೆ? ಇದರಿಂದ ಇರಳಿನಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ತಾಲೀಮಿನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬಹುದು. ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಮರೆ ಯಲು ಅವಕಾಶ ಸಿಗಬಹುದು. ಸುಭಗೆಗೆ ಸಹ ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಮನ ರಂಜನೆಯಾಗಬಹುದು. ಈ ವಿಚಾರಗಳು ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ

ನಾಟದವು. ಯಾವದೊಂದು ಗುಂಗು ಶಂಕರಭಟ್ಟರಲ್ಲಿ ಮನೆಮಾಡಿತಿಂದರೆ, ಅದು ಬೇಗ ಹೊರಗೆ ಹಾರಿ ಹೋಗುವದು ಕಠಿಣ. ಅದರ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿ ತತ್ಕ್ಷಣ ಕಾರ್ಯಪವೃತ್ತರಾಗುವದು ಅವರ ಸ್ವಭಾವ.

೭

ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದು ಸಲ ಜೇಷ್ಠ ಶುದ್ಧ ಪೌರ್ಣಮೆಯ ದಿನ ಶಂಭುಲಿಂಗನು ರಾಕ್ಷಸರ ಸಂಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವದು ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಡೆದು ಬಂದ ಪೌರಾಣಿಕ ಸಾಂಪ್ರದಾಯ. ಆ ದಿನ ಶಂಭುಲಿಂಗನು ತನ್ನ ಸೇನಾ ಸನ್ನದ್ಧನಾಗಿಯೇ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವನು. ಈ ದೇವರ ಭಕ್ತವರ್ಗವೇ ಅವನ ಸೇನಾಗಣ. ಈ ಸೇನಾಗಣವು ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಉಡುಪನ್ನೂ ಧರಿಸುವದು; ಹಿಂಬಡದ ವರೆಗೆ ಜೋತು ಬಿದ್ದ ಉದ್ದನ್ನ ಕೋರಿಯ ಅಂಗಿ; ಆ ಕಂಬಳಿಯ ಅಂಗಿಯ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಿಳಿಯ ತ್ರಿಶೂಲಾಕಾರ; ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಮುರಿಗೆ-ಮುರಿಗೆಯಾಗಿ ಸುತ್ತಿದ ಮುಂಡಾಸದ ಪೆಂಡೆ; ಎಡದ ಬಗಲಲ್ಲಿ ಜೋತಾಡುವ ಕೃಷ್ಣಾಂಜನದ ಕಕ್ಕಸ; ಅದರಲ್ಲಿ ದೇವರ ಭಂಡಾರ; ಅದರ ಮೂಲೆ-ಮೂಲೆಗೆ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಗಂಟೆ-ಗೆಜ್ಜೆಗಳು; ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹಿತ್ತಾಳಿಯ ಸರಪಳಿಗಳಿಂದ ಜೋತಾಡುವ ಡೋಣಿ, ಗಂಟೆಗಳು; ಎಡದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಉದ್ದನ್ನ ಕಬ್ಬಿಣದ ತ್ರಿಶೂಲ; ಬಲದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಡಮರುಗ. ಈ ಸೇನಾನಿಯು ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಗಂಧದ ಅಡ್ಡಗೆರೆ ಕೊರೆದುಕೊಂಡಿರುವನು; ಮೇಲೆ ಹಣೆಯ ತುಂಬ ಭಂಡಾರವನ್ನೂ ಬಡಿದುಕೊಂಡಿರುವನು. ಈ ಕಾಲಾಳಿಗೆ ಒಗ್ಗಯ್ಯ ಎಂದೂ ಹೆಸರು.

ಪೌರ್ಣಮೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳಿರುತ್ತಲೇ ದಂಡು ತಂಡ-ತಂಡವಾಗಿ ದೇಶದ ಮೂಲೆ-ಮೂಲೆಯಿಂದ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರಹತ್ತುವದು. ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ದೇವರ ಗುಡಿಯ ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುವದು. ಬೆಳ್ಳಿ ಮೂಡುವ ವರೆಗೆ ಈ ವಗ್ಗಯ್ಯಗಳು ಗುಡಿಯ ಪವಳಿಯಲ್ಲಿ ಗುಂಪು-ಗುಂಪುಗಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ದುಂಡಗೆ ಕುಳಿತು ಡಮರು-ಗಂಟೆಗಳ ತಾಳ-ಮೇಳದೊಡನೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಸೋಬಾನ

ಹೇಳುವರು. ಬೆಳ್ಳಿ ಮೂಡಿದಾಕ್ಷಣ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ವಿಶ್ರಮಿಸುವರು. ಆಗ ಪಹರಿಯ ಗೊರವನು ಗುಡಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಪಹರೆ ಮಾಡುವನು.

ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬರುವ ದಂಡು ಪೌರ್ಣಮೆಯ ಸುಮಾರಕ್ಕೇ ವೇಳೈಸು ವದಾದರೂ, ಜೇಷ್ಠ ಶುದ್ಧ ಪ್ರತಿಪದೆಯಿಂದಲೇ ಬಿಟ್ಟಿದ ಜನರು ಗುಡಿಯ ಬಾಗಿಲು ಕಾಯಹತ್ತುವರು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಮಂಗಳಾರತಿಯ ಸನ್ನೆಯ ನಗಾರಿ ಯಾದ ಕ್ಷಣವೇ ಸಂಗಪ್ಪ ಗಡಿಬಡಿಯಿಂದ ವಗ್ಗಯ್ಯನ ಪೋಷಾಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಗುಡಿಯ ಬಾಗಿಲು ಕಾಯಲು ಹೊರಟ. ಹೋಗುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕೂಗಿ ಕೂಗಿ ಮಾಸ್ತರು, ಶಾನಬೋಗರ ಶಿವಪ್ಪನವರು, ಶಟ್ಟರ ಶಂಕ್ರಪ್ಪ, ಜೋಯಿಸರ ಸೀನೂ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗುಡಿಗೆ ಬರುವದಾಗಿ ಹೇಳಿರವರೆಂದೂ ನಾಟಕದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತು ಕತೆಯಾಡುವದಿವೆಯೆಂದೂ ಹೇಳಿ ಎಬ್ಬಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟ. ಮಂಗಳಾರ ತಿಯ ನಂತರ ಗುಡಿಯ ಬೀಗಮುದ್ರೆಯಾದ ಮೇಲೆ, ಶಿವಪ್ಪನವರ ಹೇಳಿ ಕೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಒಂದೆರಡೇ ಸೋಬಾನಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ, ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುವ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮುಗಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ನಾಟಕದ ಸಂಬಂಧಿ ಚರ್ಚೆ ಸುರುವಾಯಿತು: ಎರಡು ನಿಮಿಷ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಶಾಂತತೆ ಪಸರಿಸಿತು. ಪಾಲಕಿಯನ್ನಿಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿಯ ತುದಿಗೆ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಧೋತರದ ಚುಂಗನ್ನು ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಕುಳಿತ ಮಾಸ್ತರರು ತಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಗಾಂಧಿಯ ಟೂಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು, ಕ್ರಾಪಿನ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಏನನ್ನೋ ಹೇಳುವವರಿದ್ದರು. ಶಟ್ಟರ ಶಂಕ್ರಪ್ಪ ಮಾಡದಲ್ಲೆಯ ಜಿಗಿಜಿಗಿಯಾದ ಪಣತಿಯ ಮಿಣಿಮಿಣಿ ಉರಿಯುವ ದೀಪಕ್ಕೆ ಬೀಡಿಯನ್ನು ಹಚ್ಚುತ್ತಲಿದ್ದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮುಂಡಾಸವನ್ನು ತಲೆಗಿಂಬಾಗಿರಿಸಿ ಕೊಂಡು ನೆಲದ ಫರಸಿಯ ಮೇಲೆ ಅಡ್ಡಾಗಿದ್ದ ಸಂಗಪ್ಪ ಕಿಸಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕ. ಅವನ ನಗು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಗೊಳ್ಳೆಂದು ನಗಿಸಿತು. ಅವನು ನಗುತ್ತಲೇ ಎಂದ: “ನೌಳೀರ ಎಲ್ಲಮ್ಮನ್ನ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ನನಗ ನಾಟಗದಾಗಿ ನ ಆ ಮಂಥರೀ ನೆನಪಾಗತೈತಿ. ಆಕೀನೂ ಈಕೀ ಹಾಂಗ ಬಾಚಾರದಾಳು. ಮಂಥರೀ ಪಾಲ್ಪು ಸುಮ್ಮಕ ಎಲ್ಲಮ್ಮಗ ಕೊಟ್ಟಬಿಡಬೇಕು !” ಎನ್ನುವದೊಂದೇ ತಡ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಗೆಯು ಸರುವುಗಟ್ಟಿ ಬಂದಿತು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಸಂಗಪ್ಪನ ಚೇಷ್ಟೆಯನ್ನು ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಕೊಳ್ಳದೇ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಸುರುವು ಮಾಡಿದರು :

“ ನನಗೂ ಆ ನಾಟಕಾ ನೋಡಿದಾಗಿನಿಂದ ಅದನ್ನೂ ನಾವೂ ಕಟ್ಟಿ ಆಡೇ ತೀರಬೇಕು ಅನಸಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತೇದ. ಆದರೂ ಬೈಲಾಟ ಕಟ್ಟುವದೂ ನಾಟಕಾ ಕಟ್ಟುವದೂ ಬಿಡತಡ. ಅದಕ್ಕಂತೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತೇನಿ. ”

“ ನಿನ್ನ ಮನಸಿನ್ಯಾಗ ಏನು ಹೆದ್ರಕಿ ಅದ ಅಂಬೋದು ತಿಳಿತು ಬಿಡು ಶಂಕ್ರಣ್ಣ. ಪಡವ್ಯಾ ಡ್ರೆಸ್ಸು-ಗಿಸ್ಸು ಬೇಕಾಗತಾವ ಅಂತೀ ಹೌದಲ್ಲೋ? ಅದ ನೆಲ್ಲ ತರೋದು ನನ್ನ ಕೂಡಿತ್ತು. ” ಎಂದ ಶಾನಭೋಗ ಶಿವಪ್ಪ.

“ ಇಷ್ಟು ಅಲ್ಲೇನಪ. ಸುರು ಆಗುತ್ತೇ ಒಂದು ಕಾಲು-ಪೀಯಾನು ಬೇಕು. ಅದನ್ನೂ ಹ್ಯಾಂಗರ ಮಾಡ್ತೇವು ಅನ್ನು. ಹ್ಯಾಂಗಾರೂ ಮೊಡ್ಡ ಹುಣ್ಣೀ ಬಂದೆದ. ಹುಣ್ಣೀ ತಲೀಮ್ಯಾಲೆ ನಾವೂ ತಲೀಗೆ ಐದೈದು ರುಪಾಯಿ ಹಾಕೋಣ. ಪ್ಯಾಟ್ಯಾನ ಜನರ ಕೈಯಾಗೂ ಹಣ್ಣೂ-ಕಾಯಿ ಮಾರಿದ ಹಣ ಇರತಡ. ಅವರೂ ಪಟ್ಟೀ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನನಗೂ ಮೊಡ್ಡ ಹೆದರಿಕೇ ಅಂದ್ರೆ, ನಾಟಕದಾನ ಹಾಡಿದು. ಅದಕ್ಕೆ ಏನಿಲ್ಲೆಂದ್ರೂ ಸ್ವಲ್ಪರ ಸಂಗೀತಜ್ಞಾನ ಇದ್ದೋರು ಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಮೂಡಲ ಪಾಯಿ ಅಲ್ಲೆ ಹ್ಯಾಂಗ ನಡದೀತು? ”

ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಮಾತು ಸಭೆಯ ಹುರುಪನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಗ್ಗಿಸಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರ ಮೋರೆ ನೋಡಹತ್ತಿದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಶಾಂತತೆ. ಆಮೇಲೆ ಮಾಸ್ತರರು ಬಾಯಿ ಹಾಕಿದರು : “ ಶಂಕ್ರಭಟ್ಟರೂ ನೀವು ಮನಸು ಮಾಡಿದ್ರೆ ನಿಮಗ ಏನೂ ಅಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ನೀವು ಹೇಳಿದಾಂಗ ಸಂಗೀತ ಬಲ್ಲೋರು ಒಬ್ಬ ಬೇಕು. ಹ್ಯಾಂಗಾರೂ ಇನ್ನೆ ಎಂಟು-ಹತ್ತು ದಿನ ಪರಿಸಿ ಕೂಡತಡ; ಏನೂ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಆಗೋದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಾಗ ಮಲ್ಲಾಡದಾಗ ಬಾಳಿಹಣ್ಣು ಕಾಯಿ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಹೋದ ಜನಾನೂ ಬರತಾರ. ಹುಣ್ಣಿ ಮರುದಿನ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟು ದುಡ್ಡು ಕೂಡಿಸೋಣ; ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪೇಟೇ ತರೋಣ. ಬೇಕಾರ ಇವತ್ತೆ ಪಾಟು ಹೆಂಚಿಗೊಂಡು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಮಾತು ಬಾಯಿಪಾಟು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತೋಣ.

ಇದೆಲ್ಲ ಆಗೋದ್ರಾಗ ಹದಿನೈದು-ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನ ಹೋಗತಾವ. ಅಷ್ಟರಾಗ ನಾವೂ ನೀವೂ ಕೂಡೇ ಹುಡ್ಡಿ ಯಾರನಾರ ಪದಾ ಕಲಸಾಕ ಕರಕೊಂಡು ಬರೋಣ—” ಶಬ್ದ ಶಂಕರಸ್ವ ನಡುವೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ ಮಾತನ್ನು ಮುಂದು ವರಿಸಿದ : “ ತಿಂಗಳು-ಎರಡು ತಿಂಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೇಕಾರ ಯಾರನಾರ ಸಂಬಳಾ ಕೊಟ್ಟಾದರೂ ತರೋಣ, ಅದರಾಗೇನೈತಿ. ನಾಟಗ ಚಲೋ ಕೂತ್ರ ಶಿವಾಗದ ಜಾತ್ರಾಗ ಟಿಕೇಟಿಟ್ಟು ಆಡಿದ್ರೆ, ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲ ಹಿರದು ಬಿಳಿತ್ತೈತಿ, ಯಾರ್ಗೆ ಮಾಸ್ತರ ? ”

“ ಹೋ, ಆಗದೇ ಏನಿ. ಮೊನ್ನೆ ನಮ್ಮ ಕಾನ್‌ಫರನ್ಸಿನಾಗ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೇತ್ತಾದ ಹುಡುಗಿಂದ ಸಂಭಾಷಣಾ ಮಾಡಿಸಿದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಎ. ಓ. ಸಾಹೇಬ್ರೂ ಡೆಪುಟಿ ಸಾಹೇಬ್ರೂ ಹೌದು ಹೌದು ಅಂದ್ರು. ಸಂಗೀತ ಮಾಸ್ತರು ಸಿಗೋತನಕಾ ಬೇಕಾರ ನಾ ಅಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪದಾ ಕೂಡಸ ತೇನಿ.” ಎಂದು ಅಂದು, ಮಾಸ್ತರರು ಅರೆನಿಮಿಷದ ನಂತರ ತನುಗೆ ಸಂಗೀತ ದಲ್ಲಿ ಗತಿಯಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ, ಗಂಟಲವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿ, ಗುಣುಗುಟ್ಟಿಹತ್ತಿದರು.

ಕಡೆಗೆ ಆ ದಿನವೇ ನಾಟಕವನ್ನು ಸುರುವು ಮಾಡುವದಾಗಿಯೂ, ಮುಂದೆ ಪರಸ್ಥಳದಿಂದ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಲು ತರುವ ದಾಗಿಯೂ ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ಯಾವ ಪಾರ್ಟನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡ ಬೇಕೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆಯಾಗಿ, ಜಗಳವಾಗಿ ಕಡೆಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುವ ವಾಯಿತು. ಸಂಗಪ್ಪನಿಗೆ ದಾಸಿಯ ಪಾರ್ಟ್ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳ ಲಾರದಷ್ಟು ಹಿಗ್ಗು. ಕಲ್ಲಿಯ ಮೀಸೆಯ ಅಕ್ಕಸಾಲೀ ರುದ್ರಪ್ಪನಿಗೆ ದಶರಥನ ಪಾರ್ಟ್ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಒಳ್ಳೆ ಒಪ್ಪುವದೆಂಬ ಸಂಗಪ್ಪನ ಮಾತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಯಿತು.

ಪಾರ್ಟ್ ಹೆಚ್ಚುವದಾದ ಮೇಲೆ ಪಾರ್ಟಿನ ಯಾದಿಯನ್ನೂ ‘ ಸಾದುಕಾಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ’ದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನೂ ದೇವರ ಹೊಸತಿಲ ಮೇಲಿ ಟ್ಟರು. ಜೋಯಿಸರ ಶೀನೂ ಮನೆ-ಮನೆಯಿಂದ ಅರಿಸಿಣ-ಕುಂಕುಮ ತುಪ್ಪದ ದೀಪ ತಂದನು. ಸಂಗಪ್ಪ ಓಡಿಹೋಗಿ ಕಿರಾಣೀ ಅಂಗಡಿಯ ಬರಮಕ್ಕ ನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಒಂದು ಟಿಂಗಿನಕಾಯಿಯನ್ನೂ ಎರಡು ಸೇರು ಮಂಡಕ್ಕೆ

ಯನ್ನೂ ಉದ್ಧರಿ ತಂದನು. ಹೊತ್ತಿಗೆಯ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಶಂಕರಭಟ್ಟರೇ ಮಾಡಿದರು. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರು ದುಂಡಗೆ ಕುಳಿತು, ಗಂಟೆಗಳ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಗಂಟೆಗೆ ಕಟಿಯುತ್ತ, ಡಮರುಗದ ಮೇಲೆ ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ತಾಳಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಡೆಯುತ್ತ, ತಾವು ಹಿಂದೆ ಬೈಲಾಟದಲ್ಲಿ ಕಲಿತು ಅರ್ಧಮರ್ಧ ಮರೆತ ಗಣೇಶನ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ಆಮೇಲೆ ಅಗಸಾಲೀ ರುದ್ರಪ್ಪ ಕಾಯಿ ಒಡೆದು, ಖೊಬ್ಬರಿಯ ಚೂರು ಮಾಡಿ ಮಂಡಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪನಿವಾರ ಹಂಚಿದನು.

೮

“ ಗಂಗಕ್ಕಾ, ಏನು ಮಾಡ್ತೀಯೇ, ಊಟಾತೇನು ? ” ಎನ್ನುತ್ತ ಸುಭಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಪಡಸಾಲೆಯ ಇಕ್ಕಿದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದು ಮನೆಯ ಒಳಹೊಕ್ಕಳು; ತಿರುಗಿ ಬಾಗಿಲ ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು.

“ ಬಾ, ಕೂಸೂ, ಕೂತಗೋ, ಈಗ ಬಂದೆ. ಇವತ್ತ ಸೋಮಾರ; ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ ಸೇವಾ, ಮಾಡೋದದ, ಎಲೀ ಚಂಚೀ ದಸಿಂದ ಬಣ್ಣದ ಆಡಕೀ ಮಾಡತೇನಿ. ಕೂತಗೋ, ಆಗೇ ಹೋತು. ” ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಳು. ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ ಗಂಗಾಸಾನಿ. ಆಕೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯ ಉತ್ಸವದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೇವರ ಮುಂದೆ ಇಡಲು ಎಲಿಯಡಕೆಗಳನ್ನು ಅಣಿಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸುಭಗೆ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ಹೆಣೆಕೆಯ ದಾರದ ಉಂಡಿಯನ್ನೂ ಸೂಜನ್ನನ್ನೂ ಕೆಳಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪಡಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಸಿದ ಜಮಖಾನಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಅಡಿಕೆಯ ಹೋಳನ್ನು ನುರಿಸುತ್ತ ಆಕೆ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆಗೆ ಚಲ್ಲಿದಳು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ತನ್ನ ಪಡಸಾಲೆಯನ್ನು, ಅದು ಸಣ್ಣದಿದ್ದು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಇಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಸುಭಗೆಗೆ ಹೊಳೆಯದಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೆಡೆ ಗೋಡೆಯ ಎರಡು ಗೂಟೆಗಳಿಗೆ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಿ ತಾನು ದಿನಂಪ್ರತಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸೀರೆ-ಪತ್ತಲಗಳನ್ನು

ಮಾಡಚಿ ಜೋತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಬಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಗೋಡೆಯ ಕಂಬದಲ್ಲಿ ಬಡಿದ ಮಳೆಗೆ ದೇವರ ಉತ್ಸವದ ಸಮದಲ್ಲಿ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುವಾಗ ಕಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟುವವ ಗೆಜ್ಜೆಯ ಸರ ಜೋತಾಡುತ್ತಲಿದ್ದವು. ಆ ಕಡೆಗೆ ತೆರೆದ ಕಿಡಿರಿಯ ಕೆಳಗಡೆಗೆ ಒಂದು ಕಂಬಳಿಹಾಸಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತಿದ ಗಾದಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಕಿಡಿರಿಯ ಎಡಗಡೆಯ ಗೂಟದಲ್ಲಿ ವೀಣೆಯೊಂದು ತನ್ನ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿಕೊಂಡು ನೇತಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೊಂದು ಗೋಡೆಯ ಮೇಲಿನ ನಿಲುವುಗನ್ನಡಿ, ಗಣೇಶನ ಮಾಡವಲ್ಲಿಯ ಎಣ್ಣೆ-ಹಣಿಗೆಗಳು ನಾಗೊಂದಿ ಗಿಯ ಮೇಲಿನ ತಬಲ-ಢಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಸುಭಗೆಗೆ ಆ ಪಡಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೇನೂ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲ ಸಾಮಾನುಗಳು ಎಂದೂ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಬದಲಿಸಿದ್ದು ಸುಭಗೆಗೆ ನೆನಪಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಡ್ಡಿ-ಕಸರೂ ಉಳಿಯದಂತೆ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ಕಸಗೂಡಿಸಿದ ನೆಲ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಪಸ ರಿಸಿದ ಶಾಂತತೆ, ಬಣ್ಣದ ಅಡಕೆಗಾಗಿ ಅದೇ ಅರೆದಿದ್ದ ಯಾಲಕ್ಕಿಯ ಸುವಾಸನೆ— ಇವೆಲ್ಲ ಸುಭಗೆಗೆ ಅನಂದವನ್ನು ತಂದವು. ಕಾಲ್ಗಳನ್ನು ಚಾಚಿ ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದು ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಗೋಡೆಗೆ ಆತು, ಕೈಗಳನ್ನು ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೊರಳಿಸಿ ಸಮಾಧಾನಪಟ್ಟಳು. ಕಂಬದ ಮೊಳೆಗೆ ಜೋತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಗೆಜ್ಜೆಗಳ ಮೇಲೆ ಆಕೆಯ ದೃಷ್ಟಿ ಬಿವ್ವಾಗ ಆಕೆಯ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಯಕೆಯ ತರಂಗವೆದ್ದಿತು. ಅಷ್ಟ ರಲ್ಲಿ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕೈ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಅಂದೇ ತಿಕ್ಕಿ ತಂಬಿದ ಎಲೆಯಡಿಕೆಯ ಡಬ್ಬಿಯನ್ನು ತಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು; ಎಲೆಯಡಿಕೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು.

ಆಕೆ ಹತ್ತಿರ ಕೂತೊಡನೆ ಸುಭಗೆ ಗೆಜ್ಜೆಯ ಸರಗಳ ಕಡೆಗೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣು ಹೊರಳಿಸಿ ಮುಗುಳುನಗೆಯಿಂದ ಅವಳು :

“ ಗಂಗಳಾ, ಭಾಳದಿನದಿಂದ ನಿನಗ ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳಬೇಕು ಅಂತ ಮಾಡೇನಿ, ಕೇಳ್ಯಾ ? ”

ಸುಭಗೆಯ ಮುಗುಳುನಗೆ, ನಗೆಯಿಂದ ಅರಳಿದ ಮೊಗ, ಬಿರಿದ ಕಣ್ಣು, ಮಿನುಗುವ ಕೆಂಪು ತುಟಿಗಳ ಹಿಂದೆ ಹೊಳೆವ ಹಲ್ಲುಗಳ ಸಾಲಿನ

ಮಾಟಾದ ಮುಂಭಾಗ—ಇವೆಲ್ಲ ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಮುದ್ದುಮುದ್ದಾಗಿ ಕಂಡವು. ಆಕೆಯಿಂದಳು :

“ ಅದೇನವ್ವ, ಭಾಳ ದಿನದಿಂದ ಮುಚ್ಚಿ ಇಟಗೊಂಡು ಕೂತದ್ದು ? ”

“ ನನಗೆ ನೃತ್ಯ ಕಲಿಬೇಕು ಅಂತ ಅದ, ಕಲಸ್ತೀ ಏನು ? ”

“ ಓಹೋ, ಕಲಿಯಲ್ಲ ಯಾರ ಬ್ಯಾಡಾ ಅಂತಾರ! ಒಳ್ಳೇ ಆನಂದ ದಿಂದ ಕಲಸ್ತೀನಿ. ”

ಸುಭಗೆ ಆಗಲೇ ಆಕೆಯಿಂದ ಸಂಗೀತದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯಾದರೂ ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಲೆಗಳ ಸೆಲೆ ಅನುವಂಶಿಕವಾಗಿ ಬಂದುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

“ ನನಗೆ ಕಲಸೋದು ಯಾರ ಮುಂದೂ ಹೇಳಬ್ಯಾಡ ಮತ್ತ. ”

“ ಅದರಾಗೇನದನ, ಸುಭಗಾ? ಅದೇನು ಕಳವಂ? ಅನ್ಯಾಯ ? ”

“ ಸುಮ್ಮನ ಅಂದೆ. ಕತ್ತಿ ಆಗಿ ಕುಣಿಯೋದು ಕಲೀತದ ಅಂತ ಅಂದಾರು ಅಂತ ! ” ಎಂದು ಸುಭಗೆ ನಕ್ಕಳು.

“ ನೃತ್ಯಾನೂ ಒಂದು ಕಲಾ, ಸುಭಗಾ. ಅದು ಒಂದು ಹುಡು ಗರು ಆಡೋ ಆಟ ಅಲ್ಲ. ಹಿರಿಯರಾದರೇನು ಕಲೀಬಾರದೂ ಅಂತ ಹೇಳೇದೇನು ? ”

“ ಮಂದಿ— ಗಂಗಕ್ಕ— ಕಸೂತಿ ಹಾಕಿದರ ಹೆಸರು ಇಡೋದಿಲ್ಲ; ರಂಗೋಲಿ ಹಾಕಿದರ ಹೆಸರಿಡೋದಿಲ್ಲ; ಆರತಿ ಬರದರ ಹೆಸರಿಡೋದಿಲ್ಲ. ಆದ್ರೆ ನೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಯಾಕ ಹೆಸರಿಡತಾರ? ಬ್ರಾಂಬ್ರು ನೃತ್ಯ ಮಾಡಬಾರದಂತ ಹೌದ, ಗಂಗಕ್ಕ ? ”

ಸುಭಗೆಯ ಸರಳತೆಯ ಮುಗ್ಧತೆಯ ಮಾತು ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ನಗೆ ತರಿಸಿತು. ಆಕೆ ಸುಭಗೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬಹುದಾಗಿ ತ್ತಾದರೂ, ಆ ಸಮಸ್ಯೆ ಅವಳ ಬಾಲಬುದ್ಧಿಗೆ ನಿಲುಕದ ವಿಷಯವೆಂದು ತಿಳಿದು, ಅವಳ ಮಾತಿನ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡದವಳಂತೆ ನಟಿಸಿ, ಗೆಜ್ಜೆಯ ಸರಗಳನ್ನು ತಂದು ಸುಭಗೆಯ ಕಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದಳು; ನಾಗೊಂದಿಗೆಯ ಮೇಲಿನ ತಬಗಳನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ಒಂದು ತಾಸಿನ ವರೆಗೆ, ಆಗಾಗ ತಾನು ಕುಣಿಕುಣಿದು ತೋರಿಸಿ, ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ಅವಳೊಡನೆಯೂ ಕುಣಿದು ಅವಳ ಹಾವಭಾವ ಅಂಗ-ಭಂಗಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿ, ಸುಭಗೆಗೆ ನೃತ್ಯಕಲೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ಪಾಠವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು. ಸುಭಗೆಯು ಮೊದಮೊದಲು ನಾಚಿದಳಾದರೂ, ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಆ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿಯನ್ನೂ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಇಲ್ಲದ ಆನಂದವಾಯಿತು.

ಕಡೆಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯು ತಬಲಗಳನ್ನು ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, "ಸುಭಗಾ, ಈ ಸರತಿ ನಾನು ಹಾಡು ಹೇಳತಾ ತಬಲಾ ಬಾರಸತೀನಿ; ನೀನು ಕುಣಿ ನೋಡೋಣ; ನಾನೇನೂ ನಡುವ ನಿನ್ನ ತಡಿಯೋದಿಲ್ಲ; ಹೂ ಸುರುವು ಮಾಡು, ನೋಡೋಣ." ಎಂದು ತಬಲಾ ಥಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡಳು.

ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ತಡವಾಗಿ, ಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ, ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಒಡಹಾಯುವ ಸರಿಪಾಠವಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಈ ದಿನ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊದಲೇ ಇತ್ತ ಬಂದರು. ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ, ತಲೆಬಾಗಿಲು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಗಂಗಾಸಾನಿಯು ತಬಲದ ತಾಳದೊಂದಿಗೆ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವಳು ಹಾಡುತ್ತ ಬಾರಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದು ವಾಡಿಕೆಯ ವಿಷಯವಾದ್ದರಿಂದ, ಅವರು ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದರು. ಒಮ್ಮೆಲೆ ತಬಲದ ತಾಳ-ಮೇಳದಲ್ಲಿ ಗೆಜ್ಜೆಗಳ ಸಪ್ಪಳವೂ ಕೇಳಲು ಅವರಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು. ಯಾರೋ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಅವರು ಮನಿಯ ಸನಿಯಕ್ಕೆ ಬಂದಬಂದಂತೆ ನಿಚ್ಚಳವಾಯಿತು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯೇ ಕುಣಿಯುತ್ತ ತಬಲ ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ? ಮತ್ತೆ ಯಾರಾದರೂ ಒಳಗೆ ಇರಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಸಂಶಯಪಟ್ಟರು; ವಿಕಾರಗೊಂಡರು. ಬಾಗಿಲವನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ನೇರವಾಗಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗದೆ, ತೆರೆದ ಕಿಡಿಕಿಯಲ್ಲಿ ದೂರದಿಂದ, ಕಾಣದಂತೆ, ಇಣಕಿನೋಡಿದರು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಆಗ ಕಂಡ ಚಿತ್ರ ಅವರನ್ನು ಮುಗ್ಧರನ್ನಾಗಿ

ಮಾಡಿತ್ತು. ಹುಳುಹುಳು ನೋಡಿದರು; ಕಣ್ತುಂಬ ನೋಡಿದರು; ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದರು; ತಿರುತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರು.

ಸುಭಗೆಯು ಆಳವಾದ ಆಳು, ನೀಳವಾದ ತೋಳು, ಬಾಚಿ ಕಟ್ಟಿದ ಬುಚುಡ, ಕುಣಿತದ ಸಲುವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸೆರಗನಡಿಯಲ್ಲಿ ಉಬ್ಬಿ ಒಡೆದು ಕಾಣುವ ಎದೆ, ತಾಲಬದ್ಧವಾಗಿ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಪುಟಿಯುವ ಪಾದಗಳು, ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ತೆರೆಯಂತೆ ತೇಲಿತೇಲಿ ಅಂತರದಲ್ಲಿಯೇ ಸುಳಿ ದಾಡುವ ಹಸ್ತಗಳು, ಜೇಡದ ಕಾಲುಗಳಂತೆ ಅಂಕಡೊಂಕಾಗಿ, ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಕಂಪಿಸುತ್ತ, ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷಣ ಬಾಗುತ್ತಲಿದ್ದ ಕೈಬೆರಳುಗಳು, ಬೆರಳುಗಳ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿ ಸಂಚಲಿಸುತ್ತಲಿದ್ದ ಕಣ್ಣಾಲಗಳು, ನೃತ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ತಲ್ಲೀನಳಾಗಿ, ತನ್ನನ್ನೇ ತಾನು ಮರೆದು, ಅನಂದಾತಿರೇಕದ ಫಲವಾಗಿ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಹೊರಸೂಸುವ ಮೃದುಹಾಸ— ಇವೆಲ್ಲ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸತಾದ ವಿದ್ಯುತ್ತರಂಗಗಳನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿದುವು. ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ತಮ್ಮ ತೋಳಿನ ಮೇಲೆಯೇ ಆಡಿ, ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆಯೇ ಬೆಳೆದ ಈ ಹುಡುಗಿ ಅದೆಷ್ಟು ದೊಡ್ಡವಳಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ! ಏನಿವು ಹೆಂಗಸರ ಬೆಳವಣಿಗೆ!—ಎಂದು ಕೊಂಡರು ಮನದಲ್ಲಿಯೇ.

ಸುಭಗೆಯ ಚಿತ್ತ ಕಿಡಿಕ್ರಿಯ ಎದುರಿಸ ಗೋಡೆಗೆ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನಿಲವುಗನ್ನಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಬಿತ್ತು. ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಿಡಿಕ್ರಿಯ ಕಬ್ಬಣ ಕಂಚಿಗಳ ಪ್ರತಿಬಿಂಬದ ಹಿಂದೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮುಖದ ಮೇಲ್ಭಾಗದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ಕಂಡಳು; ಬೆಚ್ಚಿದಳು. ಕಿಡಿಕ್ರಿಯ ಕಡೆಗೆ ಮುಖ ಹೊರಳಿಸಿದಳು; ನಾಚಿದಳು; ಕುಣಿತ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಗಂಗಾಸಾಧಿಗೆ ಹೇಳದೆ ಕೇಳದೆ ಹಿತ್ತಲ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ ಓಡಿಹೋದಳು. ಕಾಲಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ ಗೆಜ್ಜೆಗಳ ಂಚರವೂ ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿತು. ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹಿತ್ತಲಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಮತ್ತೆ ದೊಪ್ಪೆಂದು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿತು.

ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಗಂಗಾಸಾಧಿಗೆ ಏನೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಆಕೆ ನಸುನಕ್ಕು “ ಕೂಸಿನ ಆಟಾ ಕೆಡಿಸಿದಿರಿ ” ಎಂದಳು. ಅವರು ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ‘ ಕೂಸೆ? ’ ಎಂದು ಅಂದರು.

ಗಂಡ ತೀರಿದಂದಿನಿಂದ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕಳೆದ ಆರೇಳು ತಿಂಗಳುಗಳಿಂದ ಸುಭಗೆ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬೀಳುವದು ತೀರ ವಿರಲ. ಹೊರಗೆ ಬಿದ್ದರೂ, ಅವಳು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಗೆ ಅಷ್ಟೇ. ಅದೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ. ಆಕೆ ವಿಧವೆಯಾದುದರಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆಯನ್ನು ಶುಕರ ಭಟ್ಟರೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮಗೆ ತಮ್ಮ ದೇವರಪೂಜೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ನೀರನ್ನು ಅವರೇ ತಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೊರಗೆಲಸವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸುಭಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಬಳಕೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ನೀರನ್ನು ತರುವವಾಗಲೀ ತನ್ನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಒಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುವವಾಗಲೀ ತಾನೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ವೈಧವ್ಯದ ಮೂಲಕ ಉಳಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮಾಜವು ಎಲ್ಲಿ ಅಸಹ್ಯಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವದೋ ಎಂದು ಆಕೆ ಎರಡನೆಯ ಯವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಸಂಕೋಚಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಆದರೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯಿಂದರೆ ಆಕೆಗೆ ಪಂಚಪ್ರಾಣ. ಗಂಗಾಸಾನಿಯಾದರೂ ಅಷ್ಟೇ. ಹಗಲಿನ ಬಹುಭಾಗವನ್ನು ಗಂಗಾಸಾನಿ ಸುಭಗೆ ಯೊಡನೆಯೇ ಕಳೆಯುವಳು. ಅವಳೊಡನೆ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುವಳು; ಅವಳ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವಳು; ಅವಳ ಆರೋಗ್ಯ ಸ್ವಚ್ಛತೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡುವಳು; ಆಗಾಗ ಆಕೆಗೆ ಓದು-ಬರೆಹದ ರೂಢಿ ಮಾಡಿಸಲು ಹವಣಿಸುವಳು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಆದೆಷ್ಟೋ ರಾಗಗಳನ್ನೂ ಹಾಡುಗಳನ್ನೂ ಕಲಿಸಿದ್ದಾಳೆ ಅವಳಿಗೆ. ಸುಭಗೆ ಮೈಚಳಿ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಾಡಹತ್ತಿದಂದಿನಿಂದ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸುಭಗೆಯೇ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಉಂಟು.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಶ್ರೀಕಂಠಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಶುಕರಭಟ್ಟರ ಮನೆಗೆ ಹೋದದ್ದು ತೀರ ವಿರಳವಾಗಿ. ಅವರಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಏನಾದರೂ ಮನಸ್ತಾಪವಾಗಿ ತ್ತೆಂದಲ್ಲ; ಶ್ರೀಕಂಠಾಸ್ತ್ರೀಗಳಿಗೆ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗದಷ್ಟು ಬೇರೆ ಕೆಲಸ ವಿದ್ದಿತೆಂದೂ ಅಲ್ಲ. ಸುಭಗೆಯ ಗಂಡ ತೀರಿದಂದಿನಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಶುಕರ ಭಟ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೋಗಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಕೋಚ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ನೋಡಾ

ನೋಡಾ ಬಡಕನಾದ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಗಂಟುಹಾಕುವದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೈವಾಡವಿದ್ದುದೂ ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಂದ ಕೊಡಿಸಿದ ವರದಕ್ಷಿಣೆಯಲ್ಲಿಯ ಕೆಲವೊಂದು ಅಂಶವನ್ನು ತಾವು ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದ್ದುದರ ಸುದ್ದಿ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಕಿವಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ್ದಿತೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದುದೂ ಈಗ ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ತಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ನೆನಪಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಕೆಡಕನಿಸ ಬಹುದೆಂದು ಅವರು ಆದಷ್ಟು ದೂರ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬ ಹುಣ್ಣಿವೆಗಳಾದರೆ ಅವರೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಮಗಳ ವೈಧವ್ಯವಾದಂದಿನಿಂದ ಅವರು ಹಬ್ಬ-ಹುಣ್ಣಿವೆಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಎಂದಾದರೂ ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ಸುಭಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಈ ದಿನ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಅವಳ ನಿಲುವಿನಲ್ಲಿ, ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಬಣ್ಣದಲ್ಲಿ, ಕಳೆಯಲ್ಲಿ ಅದೆಷ್ಟೋ ನವೀನತೆಯನ್ನು ಕಂಡರು. ಆಕೆಯ ಕುಣಿಯುವ ಭಂಗಿ, ಮಣಿಯುವ ಅಂಗಾಂಗಗಳ ಚಲನವಲನ— ಇವೆಲ್ಲವೂ ಆಕೆಯ ಲಾಲಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬೆರಗನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡರು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಿಲ್ಲಲೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿ ಸಂಜೆಯ ಮುಂದಿನ ಚಹದ ಸಲುವಾಗಿ ಒಲೆ ಹೊತ್ತಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಚಹಾದ ಪುಡಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪುಡಿ ತೀರಿದೆಯೆಂದು ವರದಿ ಬಂದೊಡನೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು 'ಆಯತ ವೇಳೆಯ ವರೆಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತೆ ಯೇಕೆ?' ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ಸಿಡಿಹಾಯ್ದು, ಟೊಂಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದುಡ್ಡಿನ ಹೊರತು ಏನೂ ಇಲ್ಲದುದನ್ನು ನೆನೆದು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಹತ್ತಿರ ಚಿಲ್ಲರೆ ಏನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಬಳಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬಂದಿದ್ದರು. ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಾಸಿಯ ಪುಡಿಯೂ ತೀರಿದ್ದಿತು.

ದುಡ್ಡನ್ನು ಪಡೆದುದಾಯಿತು. ಪುಡಿಯನ್ನೂ ನಸ್ಯವನ್ನೂ ತಂದುದೂ ಆಯಿತು. ಚಹವೂ ಆಯಿತು. ಇವೆಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳು ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿಯೇ ಮುಗಿದವು. ಮನಸ್ಸು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿತ್ತು. ಸುಭಗೆಯ ಚಿತ್ರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಮೂಡಿ ಮಾಯವಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮೈದೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೆ ಅವಳ

ಕಾಲ್ಗಿಜ್ಜೆಯ ನಿನಾದ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅವಳ ಗುಲಾಬಿಯ ಮೆರಗು ಪಡೆದ ಕೆಂಪು ಮೈಬಣ್ಣ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಆಕೆಯ ನಗ, ಆಕೆ ತಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ಓಡಿಹೋದುದರ ಮಾಟ— ಎಲ್ಲವೂ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅವರಿಗೆ ಅವಳ ನೆನಪು ತರುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಅವರಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲು ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ; ಗುಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು. ದೀವಟಿಗೆಗಳಿಂದ ಸುರಿದ ಎಣ್ಣೆಯಿಂದ ಜಿಗಿಜಿಗಿಯಾದ ಪರಸಿಯ ಮೇಲೆ ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ಸುಳಿದಾಡಿದರು. ಗುಡಿಯ ಮುಂದಿನ ಪವಳಿಯ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಿಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಣೆಯಿಕ್ಕಿ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಆ ನೋಟ, ಆ ಗುಡ್ಡದ ಇಳುಕಲು, ಇಳುಕಲಿನಿಂದ ಆಚೆಯ ಆ ಗಿಡಗಂಟೆಗಳು, ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ ಗುಡ್ಡಗಳನ್ನಡರುವ ಆ ದನಕರುಗಳು, ದೂರ ಕೊರಕಲದಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪಾಗಿ ಮಸುಮಸುಕಾಗಿ, ಮೋಡದ ನೆರಳಿನಂತೆ ಸರಿಯುವ ಆ ಕುರಿಹಿಂಡು, ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ನೀರಿನ ಕೊಡಗಳನ್ನು ಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಾಲುಗಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಗುಡ್ಡದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಅಡರುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರ ಸಣ್ಣ ಆಕೃತಿಗಳು— ಇವೆಲ್ಲ ಅವರ ಶೂನ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಶೂನ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡವು.

ಈಗಾಗಲೇ ಸಂಜೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅಗಸಿಯ ಮೇಲಿನ ನಗಾರಿಖಾನೆ ಯಿಂದ ಮೂರೂಸಂಜೆಯ ನಗಾರಿ ಬಡಿಯಹತ್ತಿತು. ತತ್ಕ್ಷಣ ಗುಡಿಯ ಮುಂದೆ ಸನಾಯಿಯೂ ಸುರುವಾಯಿತು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಗುಡಿಯ ಮಹಾದ್ವಾರದ ಮುಂದಿನ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಎತ್ತರವಾದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಎಡ ಬಲಕ್ಕಿದ್ದ ಕಲ್ಲಿನ ಸಿಂಹಗಳೊಂದರ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು.

ದೀಪ ಮೂಡಿದೊಡನೆ ಜನ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ, ಇಬ್ಬರು ಮೂವರು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ದೇವರ ಗುಡಿಯ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಹಾಕಿ, ಗಂಟೆ ಬಡಿದು ದೇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ಗುಡಿಯ ಹೊರಗಣ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿಯ ಭೂತಾಳ ಗುಣಿಯಲ್ಲಿಯ ಅಂಗಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಣೆಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡರು; ನಾಲಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಉದುರಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಶ್ರೀಕಂಠ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಕೂತಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದರು.

ಮೂರೂಸಂಜೆಯ ಜನದಟ್ಟಣೆ ಕಡಿಮೆಯಾದೊಡನೆ, ಮಹಾಲದಾರ ವೀರೇಶ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಬೆತ್ತವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಶ್ರೀಕಂಠ

ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಕಡೆಗೆ ಬಂದು “ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೇ ನಗಾರಿ ಹೊಡಸಲ್ಯಾ, ಮಂಗಳಾ ರತಿಗೆ ಹೊತ್ತಾತು ? ” ಎಂದ.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಗುಂಗಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದರು. “ ಹೂಂ, ಹೊಡಸು; ಅಷ್ಟರಾಗ ನಾ ಸಂಧ್ಯಾ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬರತೀನಿ. ಜನಾ ಕೂಡಲಿ. ನೀ ಧೂಪಾರತಿಗೆ ಬೆಂಕಿಹಾಕು. ಲೋಬಾನ ಅದೇನೂ ಇಲ್ಲೋ ನೋಡು. ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ರೆ, ಊದಿನ ಕಡ್ಡಿ ಹಚ್ಚಿಬಿಡು.” ಎಂದು ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು.

“ ನೀವು ಮಡಿ ಉಟಗೊಂಡು ಬರಿ ಗಡಾನ. ಎಲ್ಲಾ ‘ರೆಡಿ’ ಮಾಡಿ ರತೀನಿ.” ಎಂದು ವೀರೇಶ ಗುಡಿಯ ಒಳಗೆ ಓಡಿ ಹೋದ; ಹೋಗುವಾಗ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಬೆತ್ತದ ತುದಿಯಿಂದ ಮೇಲೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಜೋತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಗಂಟೆಯನ್ನು ಬಾರಿಸಿದ.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮನೆಯ ಹೊಸತಿಲದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗ ಅವರ ಹೆಂಡತಿ, ರಾಧಕ್ಕ, ಜೋಳಿಗೆಯ ತೊಟ್ಟಿಲದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ ಕೂಸನ್ನು ತೂಗುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಗಣೇಶನ ಮಾಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬೆಡಲಾಂಘ್ರ ಮಿಣಿಮಿಣಿ ಮಿನುಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಹಿರಿಯ ಮಕ್ಕಳಿರಡೂ ರಾಧಕ್ಕನ ತವ ರೂರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದವಾದ್ದರಿಂದ ಮನೆ ಭಣಭಣ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಿತು.

“ ಥಾಲೀ ಸವಟು ಇಡು ಮಣೀ ಹಾಕಿ. ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೀ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡಿ ಮಂಗಳಾರತೀ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಬಿಡತೇನಿ. ಆಮೇಲೇ ಊಟಕ್ಕ ಕೂತರಾತು.... ” ಎನ್ನುತ್ತಲೇ ಒಳಗೆ ಬಂದರು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು. ಅತ್ತ ಇತ್ತ ನೋಡದೇ ಅವರು ಮುಂದುವರಿದರು :

“ಆ ಹುಡಿಗಿ, ಸುಭಗಾ, ಎಂಥಾ ದೊಡ್ಡ ಹೆಂಗಸು—” ಎನ್ನೋ ಅನ್ನುವ ವರಿದ್ದರು. ದೃಷ್ಟಿ ಹೆಂಡತಿಯಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಮಾತಿನ ಹೊಳಹು ಬದಲಿಸಲೇ ಬೇಕಾಯಿತು. “ ಯಾವ ಕಣ್ಣಾಗ ನೀರು ಬಂದಾವ ? ” ಎಂದರು ಆಗ.

“ ಅಕ್ಕಿ ತೀರ್ಯವ ಅಂತ ಮುಂಜಾವಿನಿಂದ ಹೇಳಿಕೋತ ಬಂದೇನಿ. ಕಿವ್ಯಾಗ ಹಾಕೋವಲ್ಲೀ. ನನಗಾರ ಎಲ್ಲಿನೂ ಕಡಾ ಹುಟ್ಟವಲ್ಲ. ಮಂದ್ಯಾರ ಎಷ್ಟಂತ ಕೊಡತಾರ. ಮಂಗಳಾರತೀ ಹೊತ್ತಾತು. ಇನ್ನೂ ಅನ್ನಕ್ಕ ಇಟ್ಟಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ರಾಧಕ್ಕ ಕಣ್ಣೊರಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ವಿಚಾರಿಸಿದರು. “ ಗಂಗಾನ

ಮನೀಗೇ ಹೋಗು. ನಾ ಹೇಳೇನಿ ಅಂತಾ ಹೇಳು ಇನ್ನೊಂದು, ಪಾವು ಅಕ್ಕೀ ಕೊಡೂ ಅಂತ. ಕೊಡತಾಳ ಹೋಗು ಆಕಿ." ಎಂದರು.

“ ದರವೊಂದಕ್ಕೂ ಗಂಗಾನ ಮನಿ, ಗಂಗಾನ ಮನಿ, ಗಂಗಾನ ಮನಿ ! ನನಗ ನಾಚಿಗಿ ಆಗತಂದ ಹೋಗ್ರಿ ಮಾರಾಯರ, ಮ್ಯಾಲಿಂದ ಮ್ಯಾಲೆ ಆಕೀ ಮನೀಗೆ ಮರಾ ಹಿಡಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ. ಮಾರಾಯಳು ಹೋದ ಜಲ್ಮದಾಗ ನಿಮ್ಮ ರಿಣ ಏನು ತಿಂದಿದ್ದೋ ಆಕಿ ಎಷ್ಟು ತೀರಿಸಿದ್ರೂ ಇನ್ನೂ ಮುಗಿಲೇ ಒಲ್ಲ. ಆಕೆರ ಎಷ್ಟಂತ ಮಾಡಬೇಕದು ನಿಮಗ ? ” ರಾಧಕ್ಕನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಿಟ್ಟು, ಜುಗುಪ್ಸೆ, ಅಚ್ಚಿ ಮೂರೂ ಕೂಡಿದ್ದವು.

“ ನಾ ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಮಾಡು ; ಒಣಾ ಪುಟು ಬಡೀಬ್ಯಾಡ. ” ಎಂದು ಗದ್ದರಿಸಿಕೊಂಡರು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು.

೧೦

ರಾಧಕ್ಕ ಒಂದು ವಿಲಕ್ಷಣ ಪ್ರಾಣಿ. ಜನ ಅವರಿಗೆ ದುದೈವಿ ಎಂದು ಕರೆಯುವದು ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಸಲವಾದರೂ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರಿಗೆ ದುದೈವ ಎಂದರೇನೋ ಸುದೈವ ಎಂದರೇನೋ. ಗಂಡನೊಡನೆ ಬಾಳುವೆ ಮಾಡಲು ಸುರುವಾಗಿ ಆಗಲೇ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿ ಯಲ್ಲಿ ಅವರು ನೋಡಿದ ಊರುಗಳೆಂದರೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟವೊಂದು, ಅವರ ಹುಟ್ಟಿದೂರೊಂದು. ಆಗಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಬಂದಿರಬಹುದು. ಆದರೂ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಹಿಡಿಯಲು ಬಾರದಷ್ಟು ಕ್ವಚಿತ್ತಾಗಿ. ಅವರು ಗಾಡಿಯ ನ್ನಾಗಲಿ ಮೋಟಾರನ್ನಾಗಲಿ ಹತ್ತಿದ್ದು ಬೆರಳಿನಿಂದ ಎಣಿಸುವಷ್ಟು ಸಲ. ಮೊನ್ನೆ ನೆರೆಮನೆಯವರಲ್ಲಿ ಅರಿಸಿಣ-ಕುಂಕುಸುಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ತಾವು ಯಾವ ಯಾವ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಹತ್ತಿದ್ದರೆಂಬುದನ್ನೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಕಾಣದಂತೆ ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಗಾಡಿಗೆ ಉತ್ತತ್ತಿಯ ಸೈವೇಡ್ಯ ಮಾಡಿದರೆಂಬುದನ್ನೂ ಅವರು ಹೇಳಿದಾಗ ಹೆಂಗಸರೆಲ್ಲರೂ ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ನಕ್ಕಿದ್ದರು. ಊರಲ್ಲಿ ಸಹ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಂದಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾತಾಡುವದಂತೂ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಸಿಟ್ಟಿಗೆ

ಏಳುವದನ್ನಾಗಲೀ ಜಗಲಾಡುವದನ್ನಾಗಲೀ ನೋಡುವದಕ್ಕೆ ಜನ ದಾರೀ ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ದಳದಳ ನೀರು ಇಳಿಸುತ್ತ ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಮಾತಾಡದಂತೆ ತುಳಸಿಯ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಅತುಕೊಂಡು ಕುಳಿತ ರೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಯಾರ ಮೇಲೋ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಎದುರಿಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಇರಲಿ ಇರದಿರಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಕೇಳಿಸದಂತೆ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ— ತನುಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ— ಅಸಂಬದ್ಧವಾಗಿ ಏನನ್ನಾದರೂ ಒಟಗುಟ್ಟುತ್ತ ಕುಳಿತರೆ, ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಅವರೊಡನೆ ಜಗಳವಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗ ತಂದುಕೊಂಡಿದಾರೆ ಎಂದು ಅರ್ಥ. ಮುಂಜಾನೆಯಿಂದ ಸಂಜೆಯ ವರೆಗೆ ಜೀತದ ಆಳಿನಂತೆ ದುಡಿಯುವದು, ನೀರು ಹೊರುವದು, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಜೋಸೂಗುವದು, ಮನೆಗೆ ಬಂದವರಿಗೆ ಬಂದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅನ್ನ ಬೇಯಿಸುವದು, ದಿವಸಕ್ಕೆ ಮೂರು ಸಲ ತಪ್ಪದೆ ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವದು— ಇವೇ ಅವರ ನಿತ್ಯದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಂದರೆ ಅವರು ಗದಗದ ನಡುಗುವರು. ಗಂಡನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟು ಅವರ ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತ ಸಾಗುವದು ತಮ್ಮ ಧರ್ಮವೆಂದೇ ಅವರ ನಂಬಿಕೆ. ಆದರೂ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ನೋಯಿಸಿದ್ದುಂಟು. ಕಾರ್ಯಬಾಹುಲ್ಯದ ಮೂಲಕವೋ, ಮೈಯಲ್ಲಿಯ ಅಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯದ ಮೂಲಕವೋ, ಮನೆಯಲ್ಲಿಯ ಅನಾನುಕೂಲತೆಯ ಮೂಲಕವೋ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಅಭಾವದಿಂದಲೋ ಅವರು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ವಿರುದ್ಧ ನುಡಿದಾಗ ಹೊಡೆತ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಮರುಕ್ಷಣ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳೊಡನೆ ಅಚ್ಚಿಚ್ಚಿಯೂ ನಡೆದುದೇ. ಅವರು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದಾಗ, ಅಚ್ಚಿ ಮಾಡಿ ಬೈಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಉಂಟು; ಅಚ್ಚಿ ಮಾಡಿದಾಗ, ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ಬೈಸಿಕೊಂಡಿದ್ದುದೂ ಉಂಟು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಪ್ರಕೋಪದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಅನಾಹುತವೇ ಆಯಿತು: ಅವರ ಎಳೆ ಹರೆಯದ ಕಾಲದ ಮಾತು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಸಂಚಾರ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಊರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ಸಂಗಡ ಅವರು ಬೆಳಗಾವಿಯಿಂದ ಒಬ್ಬ

ಪಾತರದವಳನ್ನೂ ಆಕೆಯ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ದೇವರನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಕರೆತಂದಿದ್ದರು. ರಾಧಕ್ಕ ಅದೇ ಆಗ ಊಟ-ಊಡಿಗೆ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ದೀಪ ಕಳೆದಿದ್ದರು. ಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಮನೆಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ಬಿಸಿ ಅನ್ನ-ಸಾರು ಮಾಡಲು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಕೆಯಿಲ್ಲದಾಗಿಯೂ ರಾತ್ರಿ ಆಡ್ಡಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕಡಕ್ಕಾಗಿ ಮಂದಿಯ ಬಾಗಿಲು ತಗಿಸುವದೆಂತು ಎಂದೂ ರಾಧಕ್ಕ ಗುಣಗುಟ್ಟಿದುದೊಂದೇ ತಡ ಇದ್ದ ಕಸುವನ್ನೆಲ್ಲ ಹಾಕಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ರಾಧಕ್ಕನ ಕಪಾಳದತ್ತ ಕೈ ಬೀಸಿದರು. ಗುರಿ ತಪ್ಪಿ ಏಟು ಎಡಗಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು—ಅದೇ ನೆವನಾಗಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಆರೈಕೆಯಾದರೂ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಗೆ ಮುಜುಗಟ್ಟಿದ್ದು ಗುಣವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಎಡಗಣ್ಣು ದೃಷ್ಟಿ ಮಂದ ವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ರಾಧಕ್ಕ ತನ್ನ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ತಪ್ಪಿನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ, ನೃಷ್ಟಿ ಸುಧಾರಿಸಿದರೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನಿಗೆ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಕಣ್ಣುಟ್ಟು ಕೋರೆಮೀಸೆ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಡುವದಾಗಿ ಬೆಳ್ಳಿಯ ರೂಪಾಯಿ ತೊಳೆದಿಟ್ಟು, ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸಿದ್ದೂ ಉಂಟು.

ರಾಧಕ್ಕನವರಿಗೆ ಈ ತರದ ಸ್ವಭಾವ ಬಂದುದು ತಂದೆ-ತಾಯಿ ಗಳಿಂದಲೇ. ಬಡವರೆಂದು ಬಹಳ ದಿನದಿಂದಲೂ ಹೆಣ್ಣು ಹತ್ತದ ಶ್ರೀಕಂಠ ಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳ ಬಾಹ್ಯಾಡಂಬರಕ್ಕೆ ರಾಧಕ್ಕನ ತಂದೆ ಬಲೆಬೀಳದಿದ್ದರೆ, ರಾಧಕ್ಕ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಎಲ್ಲಿಯೋ. ಆ ಭೋಳೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮೊದಲ ಸಲ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಸಾಲೆಯ ಋರ್ಷಿ ಮೇಜು ಗಡಿಯಾರಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಯ್ದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು; ದೇವ ಸ್ಥಾನದ ದೊಡ್ಡ ಜನುಖಾನಿಯನ್ನು ಒಯ್ದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಸಿದ್ದರು; ಗೌಡರ ಮನೆಯ ಕತ್ತಿ ತುಬಾರಿಗಳನ್ನು ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಜೋತು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಹೊಲಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವೆವೆಂದು ಗುಡ್ಡದ ಓರೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಂಡೆಗಲ್ಲ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ದೂರ ದಿಂದಲೇ ಒಂದು ನಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ನಿಟ್ಟಿಗೆ ಕೈಮಾಡಿ ಅವೆಲ್ಲ ತನ್ನ ನಂಬರುಗಳೇ ಎಂದು ಇದ್ದು ಬಿದ್ದ ಹೊಲಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದಾಗ ರಾಧಕ್ಕನ ತಂದೆ ಹಿರಿಹಿರಿ ಹಿಗ್ಗಿದರು.

ರಾಧಕ್ಕನವರಿಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿ-ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳ ಸಂಬಂಧದ ಸುಳುವು

ಮೊದಲ ಸಲ ಹತ್ತಿದಾಗ ಅವರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬಹಳವಾಗಿ ತಳಮಳಿಸಿದ್ದರು; ಎರಡು ದಿನ ಅನ್ನ-ನೀರು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು; ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರಂಭಾಟವನ್ನೂ ಮಾಡಿದ್ದರು; ತವರೂರಿಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡುವದಾಗಿ ಗುಣಗುಟ್ಟುವದೂ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಆದರೂ ತಮ್ಮ ಅಸಹಾಯ್ಯತೆಯ ಮೂಲಕ ಅವರು ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು, ರುಚಿ-ಅರುಚಿಗಳನ್ನು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಲಹರಿಗಳಿಗೆ ಒಗ್ಗುವಂತೆ ಆಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಾಯಿತು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಜನರು ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡಿದಾಗ, ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ನೀತಿಯ ಸಡಿಲುತನದ ಬಗ್ಗೆ ಜನರಾಡುವ ನಿಂದೆಯ ಮಾತು ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ, ಅವರನ್ನೇ ಮೇಲುಗಟ್ಟಿ, 'ಅವರೇನು ಹೆಂಗಸರಲ್ಲ; ಗಂಡಸರು. ಅಂಥಾದೇನು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದಾಂಗಾತು?' ಎಂದು ಯುಗಯುಗಗಳಿಂದ ನಡೆದು ಬಂದ ಗಂಡಸು ಹೆಂಗಸರ ನಡುವಿನ ನೀತಿಯ ತಾರ ತನ್ಮ್ಯಕ್ಕೆ ಜೋತುಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮೊದಮೊದಲು ರಾಧಕೃ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಸಹ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಗಂಗಾಸಾನಿಯೂ ಇವರ ಮನೆಗೆ ಬರುವ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ದಿನಗಳೆದಂತೆ, ಮನಸ್ಸಿನ ಗಾಯ ಮಾಯ್ಯಂತೆ, ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ರೀತಿ-ನೀತಿ, ಆಚಾರ-ವಿಚಾರ, ನಡೆನುಡಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಜನ ಆಕೆಯನ್ನು ಬಾಯ್ತುಂಬ ಹೊಗಳಿದಂತೆ ರಾಧಕೃನವರಲ್ಲಿಯೂ ಆಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಮೂಡಿದ್ದಿತು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳೊಮ್ಮೆ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಟ್ಟಲೇ ಸಂಚಾರದ ಮೇಲೆ ಹೋದಾಗ, ರಾಧಕೃನವರ ಹಿರಿಯ ಮಗಳಿಗೆ ವಿಷಮಜ್ಜರ ಬಂದು ಗಾಬರಿ ಮಾಡಿಸಿದ್ದಿತು. ಆಗ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಮೊದಲು ಸಲ ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆರೆಯ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಕರೆತಂದು ಔಷಧೋಪಚಾರ ನಡಿಸಿ, ಹೆಗಲಿರುಳು ನಿಡ್ಡಿಗಿಟ್ಟು ಹೊಲಸು ಹೇಸಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಿದು, ಕೂಸಿನ ಜೀವ ಉಳಿಸಿದಳು. ಅಂದಿನಿಂದ ರಾಧಕೃ ಗಂಗಾಸಾನಿಯನ್ನು ಗೆಳತಿಯಂತೆ, ಮಾತ್ಸರ್ಯವಿಲ್ಲದ ಸವತಿಯಂತೆ, ನಡೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದಳು.

ಈಗೀಗ ರಾಧಕೃನ ಮನೆಯ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯದೇ ಎನ್ನಲು ಆಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ವಾರದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಸಂಚಾರದ ಮೇಲೆ ಇರುವರು.

ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಭಂಡಾರ ಹಚ್ಚಿ ಸುಗ್ಗಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಳುಕಡಿಯನ್ನೂ ಉಳಿದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶಾವರವನ್ನೂ ತರುವರು. ತಂದ ಕಾಳುಕಡಿ ವರುಷದಲ್ಲಿ ಎಂಟು ತಿಂಗಳಾದರೆ, ತಂದ ಹಣ ಕೊಡಕೊಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಅಂಶವಾದರೆ, ಉಳಿದುದನ್ನು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದಲೋ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಿಂದ ಏನಾದರೂ ತಾರಾತಿಗಡಿ ಮಾಡಿಯೋ ಬಗೆ ಹರಿಸಿ ಸಂಸಾರ ಸಾಗಿಸಬೇಕು.

ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಕಾಮದಾರರಿಗೆ ಮಾಡುವ ಸರಬರಾಯಿ ಮೇಜವಾನಿಗಳು ಬೇರೆ. ತಾಲೂಕಿಗೆ ಹೊಸತಾಗಿ ಯಾರಾದರೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು— ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಕಂದಾಯದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು— ವರ್ಗವಾಗಿ ಬಂದರೆ ನೋಡಬೇಕು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು. ಇಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯ ಶ್ಯಾಲು, ಜರದಂಚಿನ ಧೋತರ, ಪುಣೆಯ ಮೊಚ್ಚೆ, ಬೆಳ್ಳಿಯ ಅಣಸಿನ ಉದ್ದನ್ನು ಬಗ್ಗಿಯ ಕೋಲು— ಇವು ಮೊದಲ ಸಲ ಅವರನ್ನು ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಲು ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಇರಲೇಬೇಕು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ' ಶಂಭುಲಿಂಗ ದೇವರ ಅರ್ಚಕರು ' ಎಂದು ಕೊರೆದ ಹಿತ್ತಾಳಿಯ ಧಾಳವಾದ ಬಿಲ್ಲಿಯುಳ್ಳ ಕೆಂಪು ಅರಿವೆಯ ಪಟ್ಟಿಯೊಂದನ್ನು ಬೇರೆ ಮಾಡಿಸಿರುವರು. ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕವರ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಆ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸಿಲುಕಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಮುಂದೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ರೀವಿಯಿಂದ ಕೋಲನ್ನು ತಿರುಹುತ್ತ ಅಮಲದಾರರ ಭೆಟ್ಟಿಗೆ ಹೊರಟಾಗ ನೋಡಬೇಕು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಸಡಗರವನ್ನು. ಭೆಟ್ಟಿಯಾದ ಆಫೀಸರಿಗೆ ತಮ್ಮೂರಿಗೆ ಬರಲು ಔತಣವಿದ್ದುದೇ. ಇವರ ಆಡಂಬರಕ್ಕೆ, ಮಾತಿಗೆ, ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟು ಯಾರಾದರೂ ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ, ಫಜೀತಿ ಪಡುವವರು ರಾಧಕೃಷ್ಣನವರೇ. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಲೋಡಿಗೆ ಆತುಕೊಂಡು ಅಮಲದಾರರ ಎದುರಿಗೆ ಕಛೋಪಕಥೆಗಳಿಂದಲೂ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಶ್ಲೋಕಗಳಿಂದಲೂ, ನಡುನಡುವೆ ಇಂಗ್ಲಿಷು ಶಬ್ದಗಳಿಂದಲೂ ಪರಿವೋಷಿತವಾದ ವಾಗ್ವರಿಯನ್ನು ಹರಿಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ರಾಧಕೃಷ್ಣನವರು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮರ-ಬುಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮಂದಿಯ ಮನೆಗೆ ಕಡಕ್ಕಾಗಿ ಹಿತ್ತಲಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಅಂಡಲೆಯಬೇಕು.

ಒಂದು ಸಲ ಯಾರಾದರೂ ಅಮಲದಾರರು ಬಂದು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರ

ಗಳಲ್ಲಿ ಚಹ ಕುಡಿದು ಹೋದರೆ ತೀರಿತು, ಮೂರು ದಿನ ಅವರು ಮೂಗು ಮೇಲೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಎದೆ ಸೆಟಿಸಿಕೊಂಡು ಊರಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುವರು. ಒಬ್ಬ ರಿಗೆ ಚಿಮಣಿಯ ಎಣ್ಣೆಯ ಪರಮಿಟ್ಟು ಕೊಡಿಸುವದಾಗಿ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವರಿಂದ ಅರ್ಧ ಚೀಲ ಜೋಳವನ್ನೆತ್ತಿದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ತಗಾಯಿಯ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡಿಸುವದಾಗಿಯೂ ಅದರ ಸಲುವಾಗಿ ಕಚೇರಿಗೆ ಓಡಾಡಲು ಕನಿಷ್ಠ ಇಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿಯಾದರೂ ಬೇಕಾಗಬಹುದೆಂದೂ ಹೇಳುವರು. ಊರಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ-ನಿಗದಿಯಾದರೆ ಒಂದು ಪಕ್ಷದ ವತಿಯಿಂದ ಕೋರ್ಟು-ಕಚೇರಿಗೆ ಓಡಾಡುವ ಮುಂದಾಳಿನ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳದೇ.

ಅಂತೂ ಇಂತು ಸಾಗಿದೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳ ಸಂಸಾರ.

೧೧

ನೃತ್ಯ ನಡೆದಾಗ ತಾನು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದುದು ಸುಭಗೆಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಸೇರಲಿಲ್ಲ. ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಆಕೆಯ ಮನ ಒಳಮುಚ್ಚು ಗದ ಎಲೆಯಂತೆ ಮುದುಡಿಕೊಂಡಿತು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಆಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾರೆಂದು ಮೊದಲು ಯಾಕೆ ಹೊಳೆದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹಳಹಳಿಸಿದಳು. ಗಂಡಿಸಿನೆದುರು ಹುಡುಗೆಯಂತೆ ಮೈಮರೆದು ಕುಣಿದೆನಲ್ಲ ಎಂದು ಕೆಟ್ಟಿನಿಸಿ ಕೊಂಡಳು. ತಾನು ನೃತ್ಯ ಕಲಿಯುವ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಅವರು ಜನರ ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೇಳುವರೋ ಎಂದು ಹೆದರಿದಳು.

ಆದರೂ ಆಕೆಯ ಅಂತರಂಗದ ಆನಂದವೀಣೆ ಮಿಡಿಯಹತ್ತಿದ್ದಿತು. ಬಹಳ ದಿನದ ಆಸೆ ಅಂದು ಕೊನರಲು ಹತ್ತಿದುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲ ದಿನವಾದರೂ ತನ್ನ ನೃತ್ಯ ಗಂಗಾಸಾನಿಯಿಂದ ಸೈ ಎನಿಸಿಕೊಂಡಿದುದಕ್ಕೆ, ಆಕೆಯ ಹೃದಯ ಅರಳಿತು; ಮನ ಮತ್ತೆ ಹುರುಪುಗೊಂಡಿತು. ಈ ಹುರುಪಿನ, ಈ ಆನಂದದ ಕಾವಿನಿಂದ ಮೊದಲು ಮನದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ ಆ ಲಜ್ಜೆ, ಆ ಹೆದರಿಕೆ, ಆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ— ಎಲ್ಲ ಆರಿಹೋದವು. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ಈ ಹೊಸ ಹುರುಪಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದಳು. ಹಿಂದೆ ಎಂದೂ ಅನುಭವಿಸದ ಹೊಸದಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಆಕೆ ಇಂದು ಅನುಭವಿಸಿದಳು.

ಮರುದಿನ ಸೋಮವಾರ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯ ಉತ್ಸವ. ಬಿಡಿ ದಿನ ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗದವರು ಸಹ ಅಂದು ತಪ್ಪದೆ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಹೋಗುವರು. ಸನ್ನೆಯನ ಗಾರಿಯಾಗುವದೊಂದೇ ತಡ, ಜನ ಹಿಂಡುಗಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಗುಡಿಯ ಆವಾರದಲ್ಲಿ ನೆರೆಯಿತು.

ಬಗೆಬಗೆಯ ಬಾಬುದಾರರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಿನ ರಾದರು. ಓಲಗದವರು ತಿಡಿ-ಭಜಂತ್ರಿ-ಢಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಬೋದಿಯವರು ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯ ಸಡಿಲಿದ ಹಗ್ಗಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿ, ಮೇಲಿನ ಕೊಲ್ಲಾರಿಗೆ ಗೊಂಡೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಗಾದಿ-ಲೋಡುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟರು. ಜಜಾರಿಯವನು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಗುಡಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ನುರಿಯಾಗಿ ನಾದಿದ ಗಾಂಜಾವನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೆಂಡವನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಹತ್ತಿದನು. ದೇವರ ಮುಂದೆ ದೀಪ ಮೂಡಿಸುವವನು ಎಲ್ಲ ಸಮೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆ ಹಾಕಿ ದೀಪಗಳ ಕುಡಿ ಒಡೆದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಹಾಲವಾರ ವೀರೇಶ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಬೆತ್ತವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಹಿಂದೆ ರೀವಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಲಿದ್ದ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ದಾರಿ ಬಡಿಸುತ್ತ ಗುಡಿಯ ಒಳಗೆ ಬಂದನು.

ದೇವರ ಮುಂದೆ ನಿಂತ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಗಂಟೆ ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಧೂಪಾರತಿ ಹಿಡಿದು ಮಂಗಳಾರತಿಗೆ ಸುರುವು ಮಾಡಿದ್ದೊಂದೇ ತಡ, ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಗಂಟೆಗಳೂ ಬಾರಿಸ ಹತ್ತಿದವು. ನಗಾರಿಯಾನೆಯ ನಗಾರಿ ಬಡಿಯಹತ್ತಿತು; ಬಜಂತ್ರಿ ರಾಗ ಮಾಡಹತ್ತಿತು. ಗೊರವರ ಡಮರುಗಗಳು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಹತ್ತಿದವು; ಒಂದೆಡೆಗೆ ಗುಂಪುಗಟ್ಟಿ ನಿಂತ ಎಲಿಯ ಚಂಚಿಯ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಚವರ ಹಾಕಹತ್ತಿದರು; ಎಲ್ಲರ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಡುವ 'ಹರಹರ ಮಹಾದೇವ' ಎಂಬ ಧ್ವನಿ ಗುಡಿಯನ್ನು ತುಂಬ ಹೊರಹರಿಯಹತ್ತಿತು. ಇವೆಲ್ಲವುಗಳೂ ಎಂತಹ ಕಲ್ಲೆದೆಯ ನಾಸ್ತಿಕನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸಹ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬಗ್ಗೆ ಭಕ್ತಿಯ ಒರತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಿದ್ದವು.

ಮಂಗಳಾರತಿ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಉತ್ಸವಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ತಂದು ಮುಂದೆ ತಯಾರಾಗಿ ನಿಂತ ಪಾಲಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟರು. ಭಕ್ತಸಮೂಹವೆಲ್ಲ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯ ಸುತ್ತಲು ನೆರೆಯಿತು ;

ದೇವರಿಗೆ ಹಣ್ಣು-ಕಾಯಿ ಮಾಡಿಸಲು ನಾ ಮುಂದೆ ನಾ ಮುಂದೆ ಎಂದು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಪೂಜಾರಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಟ್ಟು ಗಂಧ-ಭಂಡಾರಗಳನ್ನು ಸಡೆ ದುಡೂ ಆಯಿತು. ಗುಡಿಯ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬರಲು ದೇವರ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ ಹೊರಹೊರಟಿತು. ಅಗಸನು ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯು ಹೋಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅರಿವೆ ಯನ್ನು ಹಾಸುತ್ತ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದನು. ಭಕ್ತಜನರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ರಾಗಿ ಇಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ದೇವರ ಪಾದಧೂಳಿಯಿಂದ ಪುನೀತರಾಗುವ ಹುಮ್ಮಸ್ಸಿನಿಂದ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡ ಮಲಗತೊಡಗಿದರು. ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯ ಹಿಂದೆ ನಿಂತ ಸುಮಂಗಲಿಯರು ಆಗಾಗ ಎಡಗೈ ತೋಳುಗಳಲ್ಲಿ ಜೋತಾ ಡುತ್ತಿದ್ದ ಎಲಿಯ ಚಂಚಿಯಲ್ಲಿ ವೀಳಿಯದೆಲೆಯನ್ನು ಹರಿದು ಹರಿದು ಸುಳಿ ಮಾಡಿ ಮೂರ್ತಿಯ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಇಡುತ್ತ ಚವರಿಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತ ಸಾಗಿದ್ದರು. ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಛತ್ರ-ಚಾಮರಗಳೂ ಮುಂದೆ ನಗಾರಿ ನೌಬತ್ತುಗಳೂ, ನಡುವೆ ಪತಾಕೆಗಳೂ, ದೂರದಲ್ಲಿ ಓಲಗದ ವಾದ್ಯವೂ ಎಲ್ಲೆಡೆಗೂ ಗೊರವರ ಡನುರುಗ-ತ್ರಿಶೂಲಗಳೂ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ಜಜೂರಿಯವನು ದೇವರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು, ಬೆಳ್ಳಿಯ ಗುಡುಗುಡಿಯನ್ನು ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು, ನಾಳದ ಸಿಂಬಿಯ ಬೆಳ್ಳಿಯ ತುದಿಯನ್ನು ದೇವರ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ್ದನು. ಭಕ್ತರ ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ದೀವಟಿಗೆಗಳು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದವು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಊರಲ್ಲಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಸುಭಗೆ ಸಂಜೆಯ ಊಟವನ್ನು ಬೇಗನೆ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಆಕಳು ಹಿಂಡಿ ಅದೇ ಹಾಲಿಗೆ ಹೆಪ್ಪು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ದೇವರು ಹೊರಟಿದ್ದುದು ತಿಳಿದೊಡನೆ ಆಕೆಗೆ ಥಟ್ಟನೆ ನೆನಪಾಯಿತು ಈ ದಿನ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ 'ಅಷ್ಟಾವಧಾನ'ವಿದೆಯೆಂದು. ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಗಾಸಾನಿಯು ಶಂಭುಲಿಂಗನಿಗೆ ನೃತ್ಯಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದುದೂ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು.

ಅವಳ ಗಂಡ ತೀರಿದಂದಿನಿಂದ ಆಕೆ ಗುಡಿಯ ಪವಳಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ—ತಾನೀಗ ದೇವರ ದರುಶನಕ್ಕೆ ಸಹ ಅನರ್ಹಳು ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ. ಈ ದಿನ ಅವಳಿಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ನೃತ್ಯವನ್ನು ನೋಡಬೇಕು ಎಂಬ ಕುತೂಹಲವಾಯಿತು. ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಅವಳು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದಲ್ಲ. ನಿನ್ನಿನಿಂದ ಅವಳಲ್ಲಿ ನೃತ್ಯ ಕಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಆತ್ಮೀಯತೆಯ

ಭಾವನೆ ಮೂಡಿದ್ದಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ನೃತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಹೊಸತಾದ ಅಭಿರುಚಿ ಹುಟ್ಟಿತು; ನೋಡಬೇಕೆನಿಸಿತು. ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಗುಡಿಯ ಹೊರಗೆ ನಿಂತು ಬದಿಯ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿಯ ಹರವಾದ ಎತ್ತರವಾದ ಕಿಡಿಕ್ಕಿಗಳ ಕಿಂಡಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ನಿಂತರೆ ಒಳಗಿನದೆಲ್ಲ ಕಾಣಬಹುದೆಂಬುದು ಹೊಳೆಯಿತು. ಮೊದಮೊದಲು ತಂದೆ ಊರಲ್ಲಿಲ್ಲದಾಗ ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಹೊರಗೆ ಬೀಳುವದೆಂತು? ಎಂದು ಹಿಂದುಮುಂದು ನೋಡಿದಳು; ಜನಕ್ಕೆ ಹೆದರಿದಳು. ಆದರೂ ಇದರಲ್ಲೇನು ತಪ್ಪಿದೆ ಎಂದೆಂದುಕೊಂಡು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದಳು. ಹೊರಗಿನ ಹುಸಿಯಲ್ಲಿ ಅಗಸರ ಸಂಗ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿಯ ನೆಲಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿದ ಮಾಡದಲ್ಲಿಯೊಂದು ದೀವಿಗೆ ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡು ತಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಸಾಲೆಯ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಸಣ್ಣ ಪುಸ್ತಕವೊಂದರಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದೇ ವಾಕ್ಯದಂತೆ ಸಂಗನ ನಾಟಕದ ಪಾತ್ರದ ಮಾತು ಓದುತ್ತಿದ್ದನು. ಸಂಗನು ಅದರಂತೆ ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು. ಸುಭಗೆ ತಾನೀಗ ಬರುವದಾಗಿಯೂ ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಡ ಬೇಕಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿ ಗುಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟಳು.

ಆಗಲೇ ದೇವರ ಗುಡಿ ತುಂಬಿದ್ದಿತು; ಮಂತ್ರಪುಷ್ಪ ಸುರುವಾಗಿ ದ್ದಿತು; 'ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮಂತ್ರಘೋಷಣೆಯೊಂದನ್ನುಳಿದು ಉಳಿದ ಜನ ಸಮುದಾಯವೆಲ್ಲ ಸ್ತಬ್ಧವಾಗಿದ್ದಿತು. ' ಸುಭಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ನೃತ್ಯದ ಸಮಯದ ದಾರಿ ನೋಡುತ್ತ ಕಿಂಡಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಳು. ಒಳಗೆ ನೆರೆದ ಜನ ಸಮೂಹವನ್ನು ನೋಡಿ ಇಂದು ಆಕೆಯ ಸರಳ ಎಳೆಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಎಂದೂ ಮೂಡದ ಒಂದು ಕಲ್ಪನೆ ಮೂಡಿತು; ಮನಸ್ಸನ್ನು ಚುಚ್ಚಿತು. ತಾನು ಒಂದು ಕಡೆ; ಆ ಜನ ಸಮುದಾಯ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ; ಅವರು ದೇವಸಾನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ; ತಾನು ಅವರಿಂದ ದೂರ. ಅವರೆಲ್ಲ ಒಂದು; ತಾನು ಮಾತ್ರ ಒಬ್ಬಳೇ ಬೇರೆ. ಅವರ ತನ್ನ ನಡುವೆ ಅಡ್ಡವಾದ ಕಲ್ಲಿನ ಗೋಡೆ. ತನ್ನ ಅವರ ನಡುವಿನ ಈ ಅಂತರ ತನ್ನ ಜನ್ಮವಿರುವ ವರೆಗೂ ಇದ್ದುದೇ. ಸುಭಗೆ ಕಳವಳಗೊಂಡಳು; ಕುಣಕಿಯ ಕಣ್ಣೀರ ಹನಿಯನ್ನು ಒರಸಿಕೊಂಡಳು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಾಲದಾರ ವೀರೇಶ ಗರ್ಭಗುಡಿಯ ಮುಂದಿನ ಪಟಾಂ ಗಣದಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನು ಹಿಂದೆ ಸರಿಸಿ ದೇವರ ಮುಂದೆ ಬಯಲುವಾಡಿದನು. ದೀವಟಿಗೆ ಹಿಡಿದ ನಾಲ್ವರು ಭಕ್ತರನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬೆಳಕನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದನು. ಹೆಂಗಸರ ಹಿಂಡಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಗಂಗಾಸಾನಿ ತನ್ನ ಚವರಿ ಎಲಿಯ ಚಂಚಿಗಳನ್ನು ಬೇರೊಬ್ಬಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಸೀರೆಯ ಸೆರಗನ್ನು ಅಡ್ಡ ಕಟ್ಟಿದಳು. ಗೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ದೇವರ ಮುಂದೆ ಬಂದಳು. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಕಿಂಡಿಯ ಹಿಂದೆ ಕತ್ತಲದಲ್ಲಿ ನಿಂತ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಗಂಗಾಸಾನಿಯನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಸುಭಗೆಯ ಮೋರೆ ಹಿಗ್ಗಿತು.

ಇಂದು ಗಂಗಾಸಾನಿ ಜರಿಯ ಹೂವುಗಳುಳ್ಳ ಹಸಿರು ಸೀರೆಯನ್ನು ಉಟ್ಟಿದ್ದಳು, ಕೂದಲುಗಳಿಗೆ ಬುಚುಡ ಕಟ್ಟಿ, ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಮಾಲೆ ಹಾಕಿದ್ದಳು. ದೀವಟಿಗೆಯ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ಆಕೆಯ ಮುಖಕ್ಕೆ ಸುವರ್ಣದ ಕಾಂತಿಯೇರಿತ್ತು.

ಆಕೆಯ ಕುಣಿತ ಐದೇ ಐದು ನಿಮಿಷವಾಯಿತು. ಐದು ನಿಮಿಷಗಳ ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಕಲೆಯ ಸಾರಾಂಶವನ್ನು ಸೂರೆ ಮಾಡಿದಳು. ಆಕೆಯ ತಾಲಬದ್ಧವಾದ ಗೆಜ್ಜೆಯ ಹೆಜ್ಜೆ, ನೀರ ತೆರೆಯಂತೆ ಹಾವಿನ ಮೈಯಂತೆ ಬಳಕಾಡುತ್ತಲಿದ್ದ ಆಕೆಯ ನಿಡಿದಾದ ತೋಳುಗಳು, ಆಕೆಯ ಅಂಗದ ಬಗೆಬಗೆಯ ಮಧುರ ಭಂಗಿ, ಅಂತರ್ಗತ ಭಾವನೆಯನ್ನೂ ವಿಚಾರವನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಮಾಡುವ ಆಕೆಯ ಮುಖದ ಹಾವಭಾವ, ಚಿಣ್ಣಿಗೆಯ ಹಾವಿನಂತೆ ಚುರುಕಾದ ಆಕೆಯ ಕೈಬೆರಳುಗಳು—ಎಲ್ಲವೂ ಭಕ್ತರ ಹೃದಯಕಮಲವನ್ನು ಅರಳಿಸಿದವು; ಆಕೆಯ ನೃತ್ಯದ ಗರ್ಭಿತಾರ್ಥವನ್ನು ಎಲ್ಲರ ಮನದ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿಸಿದವು. ಸಣ್ಣ ಮಗುವಿಗು ಸಹ ಅವಳ ಅಂದಿನ ನೃತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾದ, ಅಭಿನಯದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾದ, ಅರ್ಥ ಇಂತು ಇದ್ದಿತು ಎಂದು ತಿಳಿಯುವಂತಿತ್ತು. ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತಳು ದೇವರ ಪೂಜೆಗಾಗಿ ಪುಷ್ಪಸಂಚಯ ಮಾಡುತ್ತಲಿರುವಳು; ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೂಗಳು ಕಂಡೊಡನೆ ಹಿಗ್ಗಿ ಹಿಗ್ಗಿ ಹೂಗಳನ್ನು ಆಯ್ದು ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವಳು; ದೇವರ ಅರ್ಚನೆ ಸುರುವುಮಾಡುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲಜೀವಿಗಳಾದ ಆ ಹೂಗಳು ಬಾಡಿ ಅವುಗಳ ಸೌಂದರ್ಯ ಕ್ಷಣಿಕವೆನಿಸಿ

ಅವಳ ಮನವೂ ಬಾಡುವದು. ಕಡೆಗೆ ಬಾಡಿದ ಆ ಹೂಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಚಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಆತ್ಮವನ್ನೇ ಹೂವೆಂದು ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುವಳು, ಮುಡಿಸುವಳು.

ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ತುಂಬಿದ ಜನ ಐದು ನಿಮಿಷ ಏಕಾಗ್ರಚಿತ್ತ ರಾಗಿ ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ಅವಳನ್ನೇ ಪೂಜ್ಯಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಳ ಭಾವನಾಲಹರಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಏಕರೂಪಗೊಳಿಸಿದ್ದರು; ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನೊಡನೆ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಸದಿದ್ದರು. ಅವಳು ಪುಷ್ಪಸಂಚಯಕ್ಕೆ ಅಲಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವರ ಕಣ್ಣುಳು ಅಲಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವಳು ಒಳ್ಳೆ ಹೂಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಹಿಗ್ಗಿದಾಗ ತಾವೂ ಹಿಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೂವು ಬಾಡಿ ಅವಳ ಮುಖವೂ ಬಾಡಲು ತಾವೂ ಸಣ್ಣ ಮೋರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಳು ದೇವರಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆತ್ಮಾರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿ, ಆನಂದಾತಿ ರೇಕದಿಂದ ಮೈಮರೆದು ಕೆಳಗೆ ಉರುಳಿದಾಗ ಅವರೂ ಭಾವನಾಪರವಶ ರಾಗಿ ಏಕಕಂಠದಿಂದ ' ಹರಹರ ಮಹಾದೇವ ' ಎಂದು ಓದರಿದರು.

ಕಿಡಿಕಿಯ ಆಚೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಮುಂಗೈಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿ, ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಗದ್ದವನ್ನಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಸುಭಗೆಯೇಗ ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ನೃತ್ಯದ ಕಲ್ಪನೆಯ ಬೆನ್ನುಹತ್ತಿ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಸಮಾಜದ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟುಗಳ ಚಳಿಯಿಂದ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದ ಅವಳ ಭಕ್ತಿಭಾವಕ್ಕೆ ಇಂದು ಕಾವು ಏರಿ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ರೂಪಗೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಸಮಾಜವನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿ ಘೃಯದಿಂದ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಆತ್ಮದ ಇನ್ನೊಂದು ದೇಹವಾಗಿ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಪಾದದಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳಲಾ ಎನಿಸಿತು ಅವಳಿಗೆ. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಯಾವ ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ ಶಂಭುಲಿಂಗನಿಗೆ ತಾನು ಬೇಡಾಗಿದ್ದಾಳೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮೊದಲ ಸಲ ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಮುಗ್ಧತೆಯ ಪದರಿನಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾಯಿತು.

ಮಂತ್ರಪಠಣದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮದೂ ದನಿಗೂಡಿಸುತ್ತಲಿದ್ದ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ನರ್ತನದ ಸೇವೆ ಸುರುವಾದೊಡನೆ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದರು. ನಾಸೀಪುಡಿಯನ್ನು ಸೇದಬೇಕೆನಿಸಿತಾದುದರಿಂದ ಭಕ್ತಜನರಲ್ಲಿ ಅಸಹ್ಯವಾಗಬಾರದೆಂದು ಸುಭಗೆ ನಿಂತ ಕಿಂಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ

ಹೋದರು. ಕಿಂಡಿಯತ್ತ ಒಮ್ಮೆ ಅಚಲದೃಷ್ಟಿಯನ್ನಿಟ್ಟರು.

‘ಯಾರದು?’ ಎಂದರು ಅವರು.

ಸುಭಗೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಚೀಳು ಕಡಿದಂತಾಯಿತು.

‘ನಾನು’ ಎಂದಳಾಕೆ.

‘ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಬಂದಿದ್ದಿ ಸುಭಗಾ?’

‘ಯಾಕೂ ಇಲ್ಲ; ಸುಮ್ಮನೆ ಬಂದಿದ್ದೆ.’

ತಮ್ಮ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆಯೇ ಇದ್ದು ಬೆಳೆದ ಸುಭಗೆಯ ದೇಹದಲ್ಲಿ, ಕಂಠದಲ್ಲಿ ಒಡೆದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡರು. ಹುಡುಗಿಯಿದ್ದಾಗಿನ ಅವಳ ಸಲಿಗೆ ಇಂದು ಅವಳಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಡುವ ಶಬ್ದಗಳು ಅರಳು ಹುರಿದಂತೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಇಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮಿತಿಯಿದ್ದಿತು. ಬಿಗುವಿದ್ದಿತು. ಆಗ ಅವಳು ಮಾತಾಡಲು ಹತ್ತಿದೊಡನೆ ಮುಖವು ಅರಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ನಗೆ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇಂದು ಬರಿಯ ವಿನಯದ ಚಿಹ್ನವಾಗಿ ವ್ಯಧು ಹಾಸ ಮೇರೆದೋರಿ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂದು ಆಕೆಯ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ವೀಣೆಯ ಮಂಜುಲತೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ಗಂಟೆಯ ನಾದದ ಮಧುರಗಾಂಭೀರ್ಯ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಇಂದು ಸುಭಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರಳಿದ ಹೆಂಗಸು ಎನಿಸಿತವರಿಗೆ.

ಸುಭಗೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ; ಕಿಂಡಿಯಿಂದ ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ಕಾಣದಾದಳು.

೧೨

ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾವಿನಲ್ಲಿ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಅದೇ ತಾನೇ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ದೇವರ ಪೂಜೆಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಹೊರಗಿನಿಂದ ಧ್ವನಿ ಬಂತು:

“ ಶಂಕರಭಟ್ಟರೇ, ಇದ್ದಾರೇನು, ಸುಭಗಾ, ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ? ”

ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗಾಗಲಿ ಬಚ್ಚಲಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸುಭಗೆಗಾಗಲಿ ಶ್ರೀಕಂಠ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಧ್ವನಿ ಗುರುತಿಸಲು ಕಠಿಣವಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ಇದ್ದೇನಿ ಬಾ ಶ್ರೀಕಂಠ, ಕೂಡುಬಾ ವಳಗ. ಸುಭಗಾ, ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಣೀ ಹಾಕವ್ವ?” ಎಂದರು ಶಂಕರಭಟ್ಟರು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಅಡುಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೆ ಹೊಕ್ಕರು. ಸುಭಗೆಯು ತಂದಿಟ್ಟ ಮಣಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು.

“ಊರಾಗ ಇದ್ದಂಗ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತ ಬಂದ್ರೇನು?”

“ಹೌದು, ಹಳ್ಳಿಗೆ ಗೋಗಿದ್ದೆ ಲಾವಣೀ ವಸೂಲಿಗೆ. ನೀ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹಳ್ಳೀ ಮ್ಯಾಲೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ?”

“ಏನು ಹೋಗತೀರಿ ಹಳ್ಳೀಮ್ಯಾಲೆ? ಭಕ್ತರ ಕೈಯಾಗ ದುಡ್ಡಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟಾಗಿ ದೇವರ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಈಗ ಜನರ ಭಕ್ತೀನೂ ಕಡಿಮಿ ಆಗೇದ. ಅಂತನ ನಾನೀಗ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗೋದು ಕಡಿಮಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೇನಿ.” ಎಂದಂದು ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಜಂತಿಯ ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದಂತೆ ಮಾಡಿ, ಅದನ್ನು ಬಚ್ಚಲ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆತಂದರು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಸುಭಗೆಗೆ ಎಂದರು “ಸುಭಗಾ, ಶ್ರೀಕಂಠ ಮಾಮಾಗ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹಣ್ಣು-ತುಪ್ಪ ತಂದು ಕೊಡವ್ವ. ಹಂಗಸ ಇದ್ದೀ ಒಲೀಗೆ ನೀರ ಒಲಿಯೊಳಗಿನ ಕೆಂಡಾ ಹಾಕು. ಸ್ವಲ್ಪ ಚಹಾಕ ಇಡತೇನಿ.”

“ಚಹಾ ಏನು ಮಾಡತೀರಿ ಬಿಡಿರಿ, ಶಂಕ್ರಭಟ್ಟರ ಈಗ, ನಾನೂ ಗುಡೀ ಪೂಜೆಗೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಬೇಕಾಗೇದ.” ಎಂದರವರು.

“ಮುಂಜಾನೆ ಮನೀಗೆ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಂದ ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತರು ಬಂದಿದ್ದರು. ದೇವರಿಗೆ ಹಣ್ಣು-ತುಪ್ಪ ಮಾಡ್ತಿ ಇದೇ ಹೋದ್ರು. ಮನೀ ತುಪ್ಪ ಘನುಘನು ಅಂತದ ತಿಂದು ನೋಡು” ಎಂದರು ದೇವರ ಕಟ್ಟಿಯಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಯುತ್ತ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು. ಇದ್ದಲಿಯ ಒಲೆಯ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ ಎಸರಿಗೆ ನೀರು ಇಟ್ಟು ಬಂದರು. ಸುಭಗೆ ಬಾಳಿಯ ಎಲೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣು-ತುಪ್ಪವನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟಳು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಎದುರು.

ಹಣ್ಣು ತುಪ್ಪವೆಂಬುದು ಬಾಳಿಯ ಹಣ್ಣು, ತುಪ್ಪ, ಸಕ್ಕರೆ ಕೂಡಿದ ಒಂದು ಮಿಶ್ರಣ. ಗುಡಿಯ ಮುಂದೆ ಗೊರವರು ಸಾಬಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ಕಂಚಿನ ಡೋಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಮಿಶ್ರಣವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಗೊರವರು ನಾಯಿಗಳು ಒದರುವಂತೆ ಒದರುತ್ತ ಕಡಿದಾಡುವ ನಟನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಇದನ್ನು ಡೋಣಿಯಿಂದ ತಿನ್ನುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಹಣ್ಣು ತುಪ್ಪವನ್ನು ಮುಂದಿಡಲು ಬಾಗಿದ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಕಂಠ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿಯ ವರೆಗೆ ನೋಡಿದರು. ಸುಭಗೆ ನಾಚಿದಳು; ನಡುಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ವೇವರ ಪೂಜೆ ಮುಗಿಯಿತು. ನಡುವೆ ನಡುವೆ ಆ ಹರಟೆ ಈ ಹರಟೆಯೂ ಆಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಚಹವನ್ನು ಕುಡಿಯುವದೂ ಮುಗಿಯಿತು. ಅರ್ಧ ತಾಸಿನ ವರೆಗೆ ಹರಟೆಯಾದರೂ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಉದ್ದೇಶ ಹೊರಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಅರ್ಧ ತಾಸಿನ ಮೇಲೆ ತಾವೂ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವದಾಗಿ ಹೇಳಿ ಅವರು ಹೊರಟುಹೋದರು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅದಾವದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬರುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಶ್ರೀಕಂಠ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತೆ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರಲು ಹತ್ತಿದುದಕ್ಕೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ಆನಂದವಾಯಿತು.

೧೩

ನಾಟಕದ ತಯಾರಿ ಜೋರಿನಿಂದ ನಡೆಯಿತು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅದೊಂದರಲ್ಲಿಯೇ ಮನಸ್ಸು ಹಾಕಹತ್ತಿದ್ದರು. ಹಳ್ಳಿಯ ಮೇಲೆ ಹೋದ ಜನರೂ ತಿರುಗಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಶೆಟ್ಟಿ ಶಂಕೃಷ್ಣನೂ ಶ್ಯಾನುಭೋಗ ಸೀನಪ್ಪನೂ ಕೂಡಿ ತಮ್ಮಿಬ್ಬರದೇ ಒಂದು ಕಮೀಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ದುಡ್ಡು ಕೂಡಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಹೋದ ಸಲದ ಹುಣ್ಣಿವೆಗೆ ಜನ ಬಹಳ ಬಂದಿತ್ತಾದ್ದರಿಂದ, ಬಾಳಿಯ ಹಣ್ಣನ್ನು ಆಣೆಗೆ ಒಂದ ರಂತೆಯೂ ಮಾರಿ ಅಂಗಡಿಕಾರರು ಕೈತುಂಬ ರೊಕ್ಕ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಅವರೂ ಮುಕ್ತಹಸ್ತದಿಂದ ನಾಟಕದ ಸಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಹಳ್ಳಿಯ

ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಬಂದ ಗೊರವರೂ ಡೋಣಿಗೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿಯಂತೆ ನಾಟಕದ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಜಮಾ ಮಾಡಿದರು. ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟವರ ಮಾತನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೂ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಹಣ ಏನೂರಕ್ಕೆ ಮೀರಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರಿಗೂ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಭಾಗ ವಹಿಸಿದ ಉಳಿದವರಿಗೂ ಮಿಗಿಲಾದ ಆನಂದ ವಾಗಿದ್ದಿತು.

ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪಾಠಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಸಹ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿಯೇ ಸಾಗಿದ್ದಿತು. ಮಾಸ್ತರರು ಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬರಿಯ ಮಾತು ಪಾಠ ಮಾಡುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಹೊತ್ತುಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲ ಹುಡುಗರಿಗೂ ತಾವು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಪಾಠವನ್ನು ಪಾಟಿಯ ಮೇಲೆ ಬರೆದು ತೋರಿಸುವದಕ್ಕೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಸಾಲು ಹಿಡಿದು 'ಒಂದ'ಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಯೂ ಬೇಗ ಒಳಗೆ ಬರಬಾರದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿ, ತಾವು ಮುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಕಾಲು ಒಗೆದುಕೊಂಡು ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಮಾತಿನ ಪುಸ್ತಕ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಎಡಗೈಯಿಂದ ಎಣ್ಣೆ ಮೆತ್ತಿದ ಕ್ರಾಪಿನ ಕೂದಲ ತಿರುವುತ್ತ ಮಾತನ್ನು 'ರೂ' ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾಟಕದ ಮಾತು ಬೈಲಾಟದ ಮಾತುಗಳಂತೆ ಒಳ್ಳೇ ಹುರಿಕಟ್ಟಾಗಿ ಬಾಯಿತುಂಬ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಅಗಸರ ಸಂಗನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿದ್ದಿತಾದರೂ ಸಾಲಿಯ ಹುಡುಗರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಮೊದಲಿನಿಂದ ಕೊನೆಯ ವರೆಗೆ ಒಂದೇ ಉಸುರಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಲ್ಲೀಮೀಸೆಯ ಅಕ್ಕಸಾಲಿ ರುದ್ರಪ್ಪನು ತನಗೆ ದಶರಥನ ಪಾತ್ರ ಸಿಕ್ಕಿದುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದೊಡನೆ, ಊರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಗಾಂಭೀರ್ಯದಿಂದ ಎದೆಸೆಟಿಸಿ ಮುಖ ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿ ದಶರಥನ ರಾಜರೀವಿಯಲ್ಲಿಯೇ, ಓಡಾಡಹತ್ತಿದನು.

ಹಳ್ಳಿಯ ಮೇಲೆ ಹೋದ ಗೊರವರೆಲ್ಲ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದರು. ಹೊಲ-ಮನೆಯ ಕೆಲಸದವರೂ ಬಿತ್ತಿಗೆಯ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಹತ್ತಿದರು. ನಾಟಕದ ತಾಲೀಮು ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸುರುವಾಯಿತು. ರಾತ್ರಿ ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಯ ನಂತರ ಎಲ್ಲರೂ ಊಟ-ಉಪಚಾರ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ನಡು

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೆರೆಯಹತ್ತಿದರು—ಎಲಿಯಡಿಕೆ ಕಡ್ಡೀ ಪುಡಿಯ ರಾಶಿಯನ್ನೂ ಬೀಡಿಗಳ ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಜಿಲ್ಲಿಕೊಂಡು. ಬೈಲಾಟದ ಹಳೆಯ ಹಾರ್ಮೋನಿಯಂ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಕೆಲಸ ಸಾಗಿಹತ್ತಿತು. ಎಲ್ಲ ಜನರು ನೆರೆ ದೊಡನೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಒಂದೊಂದೇ ಪ್ರವೇಶದ ಜನರನ್ನು ಮುಂದೆ ಕೂಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಮೊದಲು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಹತ್ತಿದರು. ಬೈಲಾಟದ ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ—ಅಳುವದಾಗಲಿ ನಗುವದಾಗಲಿ—ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಆವೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾತನಾಡಿ ರೂಢಿಯಾಗಿದ್ದ ಹಳ್ಳಿಗರನ್ನು ತಿದ್ದುವದು ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ಮೊದಲು ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಯಿತು. ಸಾತ್ರವಹಿಸಿದವರಿಗೆ ಸಹ ಕುಣಿತವಿಲ್ಲದ ಮಾತೂ ಹಾವಭಾವಗಳೂ ಸಪ್ಪಗೆ ಎನಿಸಹತ್ತಿದವು. ಪದಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಹೊಣೆ ಸದ್ಯ ಮಾಸ್ತರರ ಮೇಲೆಯೇ ಬಿದ್ದಿತು. ಅವರು ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ನಾಟಕದ ಪದಗಳ ಧಾಟಿಯನ್ನು ಈ ಹಳ್ಳಿಗರು ಮೂಡಲಪಾಯಕ್ಕಾಗಲೀ ಯಕ್ಷಗಾಯನ ಪದ್ಧತಿಗಾಗಲೀ ತಂದು ಇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರಾದ್ದರಿಂದ ಮಾಸ್ತರರಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ನಗೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಸಿಟ್ಟಿಗೆತ್ತಿದ್ದರು.

ಆದರೂ ನಾಟಕ ಭರದಿಂದ ಸಾಗಿತು. ಸಾತ್ರಗಳ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತುಗಳು ಕೂಡಹತ್ತಿದಂತೆ, ಪ್ರವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಮಾತಾಡುವ ಕ್ರಮ ತಿಳಿಯಹತ್ತಿದಂತೆ, ಅಭಿನಯವನ್ನೂ ಪದಗಳ ಧಾಟಿಯನ್ನೂ ಕಲಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ನುರಿತ ಸಂಗೀತ ಬಲ್ಲ ಶಿಕ್ಷಕನು ಬೇಕೇ ಬೇಕು ಎನಿಸಿತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾಲಕ್ಕಾರು ಜನರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವುದೂ ಆಯಿತು. ಏನೂ ಬಗೆಹರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಖರ್ಚಿನ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ-ಧಾರವಾಡಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಒಬ್ಬ ಶಿಕ್ಷಕನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾಗಿ ಅವರು ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡರು. ಸೆಟ್ಟರ ಶಂಕರೆಪ್ಪನೂ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಣ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕಾಲ್‌ಪಿಯಾನು ತರಲು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಶಿಕ್ಷಕರು ಬರುವ ವರೆಗೆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡುವದಾಗಿಯೂ ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು.

೧೪

ಅಂದು ತಾನು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೃತ್ಯ ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಬಂದಂದಿನಿಂದ ಸುಭಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲೆ ಹೋಗುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಳು. ಗಂಗಾಸಾನಿಗೂ ಕಾರಣ ತಿಳಿಯದಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೇಕೆಂದು ಒಮ್ಮೆ ಅವಳು ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ ಸುಭಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಕ್ಕು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಮುಂದೆ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಸುಭಗೆಗೆ ಮನೆಗೆ ಬರಲು ಜುಲುಮೆ ಮಾಡಲೂ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಗಂಗಾಸಾನಿಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು ತೀರ ವಿರಳ. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅವರು ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ನೆಪದಿಂದ ಮೂರುಗಂಟೆಯ ಸುಮಾರಿಗೆ ದಿನಾಲು ಆಕೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ಪರಿಪಾಠವಿಡಹತ್ತಿದರು. ಅವರು ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ದರ ಅಂತರಂಗದ ಉದ್ದೇಶ ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿಯಾಗಲೀ ಬೇರೆ ಕಡೆಯಾಗಲೀ ಕೂಡುವದು ಬೇಜಾರ ಬಂದು ಅವರು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುವದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವೆಂದು ಆಕೆ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ಸುಭಗೆಯ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಬಹುದು, ಅವಳ ನೃತ್ಯದ ಪಾಠ ನೋಡಲು ಸಿಗಬಹುದು, ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವ ಅವಕಾಶವೂ ಸಿಗಬಹುದು ಎಂದು ಆಶಿಸಿಕೊಂಡು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳಿಗೆ ನಿರಾಶೆಯಾಗಹತ್ತಿತು. ಮನಸ್ಸಿನ ಕಾತರವೂ ಹೆಚ್ಚಹತ್ತಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಅವರು ಮತ್ತೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವದನ್ನು ಸುರುವುಮಾಡಿದರು. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ತಮಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಆದರ ಸಿಕ್ಕಿತಾದ್ದರಿಂದ ತಿರುತಿರುಗಿ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ತಾಸುಗಟ್ಟಲೇ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುವ ಛೈರ್ಯ ಒಂದಿತವರಲ್ಲಿ. ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇನೂ ಅಭಿರುಚಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನಾಟಕದ ತಾಲೀಮಿನಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಅಭಿರುಚಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಬೇಗನೆ ಊಟ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ ಜನ ಬರುವದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೇ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರ ಊಟವಾಗಿರದಿದ್ದರೆ, ನೆಟ್ಟಗೆ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಶಂಕರ

ಭಟ್ಟರು ಅಡಿಗೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವದನ್ನೋ, ಊಟಮಾಡುತ್ತಿರುವದನ್ನೋ ನೋಡುತ್ತಾ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಾ ಹೊತ್ತುಗಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಕೂತಾಗೆಲ್ಲ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದ ಸುಭಗೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದದು ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲವಾದರೂ, ಸುಭಗೆಗೆ ಸುಳುವು ಹತ್ತಿ ಅವಳು ನಾಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು, ಮುದುಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು; ಸೀರೆಯ ಸೆರಗನ್ನು ಸಾವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು; ಅವರ ದೃಷ್ಟಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ದೂರ ಇರಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾಟಕ ನಡೆದಾಗ ಸುಭಗೆ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಿಣಿಮಿಣಿ ದೀವಿಗೆಯ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಯಾವದಾದರೊಂದು ಕೆಲಸ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕೂತಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಜನ 'ಪಾದುಕಾಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ' ನಾಟಕವನ್ನು ಯಕ್ಷಗಾನದ ಬಯಲಾಟದ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಿದ್ದುದೂ ತನ್ನ ತಂದೆಯೂ ಮಾಸ್ತರರೂ ಅವರನ್ನು ತಿದ್ದಲು ಹೆಣಗುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಅವಳಿಗೆ ಮೋಜು ಎನಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಅವರು ತೆಗೆಯುವ ಆಪಸ್ತರ ಕೆವಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಮಲಗಿಕೊಂಡಾಕೆ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದುಬಿದ್ದು ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಿಜದ್ದೆ ಬರುವ ವರೆಗೆ ಈ ಮೋಜು ನೋಡಿ, ನಿಜದ್ದೆ ಬಂದೊಡನೆ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸುಭಗೆ ನಿಜದ್ದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದೊಡನೆ ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ ಶ್ರೀಕಂಠ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಆಕಳಿಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದುದು ನಾಟಕದಲ್ಲಿಯೇ ತಲ್ಲೀನರಾದ ಉಳಿದವರಿಗೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸುಭಗೆ ವ.ಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಾರದಾದೊಡನೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಭಣಭಣ ಎನಿಸಹತ್ತಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಆಕೆ ತನ್ನ ಊಟ ಮುಗಿದೊಡನೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಸುಭಗೆ ಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೋಗಿ ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಇವರು ಹುಸಿಯಲ್ಲಿ, ಅವರು ಹುಸಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಇವರು ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿ; ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಮೂವರೂ ಕೂಡಿಯೇ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾತ್ರಿಯ ನಾಟಕದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುಭಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮುಂದೆ

ಹೇಳಿ, ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರ ಫಾರ್ಮು ಮಾಡಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶಂಕರಭಟ್ಟ, ರನ್ನೂ ಗಂಗಾಸಾನಿಯನ್ನೂ ನಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಪಂಜೆಯನ್ನೊಂದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಾಸೆರಡು ತಾಸು ತಣ್ಣಗೆ ಅಡ್ಡಾಗಲು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಗುಡಿಗೆ ಹೊದೊಡನೆ ಸುಭಗೆಗೆ ನೃತ್ಯವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಪಡೆಯಲು ಅವಕಾಶ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು.

ನಾಟಕದ ಸಾಧನಗಳನೆಲ್ಲ ನೃತ್ಯದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ ಸಂಗೀತದ ಸಲುವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತಾದರೂ ಸಪ್ತಳದಿಂದ ಜನರ ಚಿತ್ತ ಇತ್ತ ಬಿದ್ದು ಪಾಠಕ್ಕೆ ಭಂಗ ಬಂದೀತೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ಅವರು ಅವುಗಳ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದೇವರ ಕಟ್ಟಿಯ ಮೇಲಿನ ಪೂಜೆಯ ತಂಬಿಗೆ ತೀರ್ಥ ಸವುಟುಗಳನ್ನು ಇಸುಗೊಂಡು, ಸವುಟನ್ನು ತಂಬಿಗೆಯ ಕಂಠಕ್ಕೆ ಕಟಿಕಟಿದು ಗಂಗಾಸಾನಿ ಮಧುರ ನಾದತರಂಗವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈ ತರಂಗದ ಈ ತಾಳದ, ಮೇಳದಲ್ಲಿ ಸುಭಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಲು ಸುರುವುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ನೃತ್ಯ ಭರದಿಂದ ಸಾಗಿದಾಗ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಹೆಜ್ಜೆಯ ತಾಳದಲ್ಲಿಯೇ, ತಂಬಿಗೆಯ ಕಂಠದ ನಿನಾದದೊಡನೆ ಸಮರಸವಾಗುವ ದನಿಯಲ್ಲಿಯೇ, ನೃತ್ಯದ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಕಳೆಯೇರುವಂತೆ, ನೃತ್ಯದ ಸೂಚಕಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಪುಷ್ಟಿ ಸಿಗುವಂತೆ, ಹಾಡಲು ಸುರುವುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು; ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸುಭಗೆಯೂ ಅವಳೊಡನೆ ದನಿಗೂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ನೃತ್ಯ ಮುಗಿದೊಡನೆ ಸುಭಗೆ ಅಚ್ಚಿಯಿಂದ ಆನಂದದಿಂದ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಅಡ್ಡಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯೂ ಅವಳ ನೃತ್ಯವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಆಕೆಯನ್ನು ತುಂಬಾ ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದಳು; ಮನುತೆಯಿಂದ ಕೂದಲುಗಳ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾತ್ತಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

೧೫

ಶ್ರೀಕಂಠರಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಿತ್ತದಾದರು. ಸಂಚಾರಾರ್ಥವಾಗಿಯೋ, ಕಚೇರಿ ಕಟ್ಟಳೆಗಾಗಿಯೋ ವಾರದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನವಾದರೂ ಹೊರಗೆಯೇ ಇರುತ್ತಿರುವವರು ಊರಲ್ಲಿಯೇ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೆಗಲಿರುಳು ಸುಭಗೆಯ ವಿಚಾರವೇ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತೇಲಹತ್ತಿತು. ಸುಭಗೆಯ ಮನೆಗೆ ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ನೆವದಿಂದ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ವಿಲ್ಲದೇ ಬರಿಯ ಹೆರಟಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತಾಸುಗಟ್ಟಲೆ ಕಾಲಕಳೆಯಹತ್ತಿದರು. ದೇವರಪೂಜೆಗೆಂದು ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವವರೆಗೂ, ಪೂಜೆ ಮುಗಿಸಿ ಊಟ ನಾದೊಡನೆಯೂ ಸುಭಗೆಯ ಮನೆಯ ಅಕ್ಕಸಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಮಂದಿಯನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಮಾತಾಡಿಸುತ್ತ ಕೂತು-ನಿಂತು, ಆಕೆ ಹೊರಗೆ ಬರುವದನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ, ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗೆಲ್ಲ ಅವಳನ್ನು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಕಣ್ತುಂಬ, ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಕಳ್ಳ ನೋಟದಿಂದ, ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಬಿರಿಬಿರಿ ನೋಡಹತ್ತಿದರು. ಅವಳು ಯಾವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಇರುವಳು, ಯಾವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಳು, ಎಂಬುದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆಕೆಯ ಬಗೆಗೆ ಅವರು ವಿಚಾರಮಾಡಿ-ಮಾಡಿದಂತೆ, ಅವರ ಮನ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ವಿಕಾರಗೊಳ್ಳಹತ್ತಿತು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಜಾರ ಬಂದಿತ್ತು. ಊಟ-ಉಪಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಲಕ್ಷ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ರಾಧಕೃಷ್ಣನ ಮೇಲೆ ಸುಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನೇ ರೇಗಿಗೇಳಹತ್ತಿದರು.

ನಾಟಕದ ತಾಲೀಮು ತಾತ್ಪರ್ಯಾಲಿಕವಾಗಿ ನಿಂತುಹೋಗಿದ್ದರಿಂದ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವದಕ್ಕೂ ಆತಂಕವುಂಟಾಗಿ, ಕತ್ತಲೆಯಾದೊಡನೆ ಅವರ ಮನಕ್ಕೆ ಭಣಭಣ ಎನ್ನು ಹತ್ತಿತು. ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳೆಯುವದು ಕಠಿಣವಾಗಿ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಲಿದ್ದರು. ಅವಳ ಲಜ್ಜೆ, ತಮ್ಮ ಬಗೆಗೆ ಅವಳು ತೋರುವ ಔದಾಸೀನ್ಯ, ತಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಅವಳು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ರೀತಿ ತಮ್ಮ-ಅವಳ ವಯಸ್ಸುಗಳ ನಡುವಿನ ಅಂತರ— ಇವೆಲ್ಲವೂ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವರ ಅಂತರ್ಗತ ಬಯಕೆಯ ನೆತ್ತಿಯನ್ನು ಕುಕ್ಕಿ ಅವರನ್ನು ನಿರಾಶೆಗೆ ಈಡುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ನಿರಾಶೆ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಬಯಕೆ ಮತ್ತೆ ನೂರ್ಮಡಿಯಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಕಾಮುಕತೆಯ ಚಾಪಲ್ಯದ ಕುದುರೆಯನ್ನೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಒಮ್ಮೆ ಮೂರೂಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಹೊತ್ತು ಹೋಗದಾಗಿ ಬೆಟ್ಟದ ಕೆಳಗೆ ತಿರುಗಾಡಿ ಬರಲು ಹೊರಟರು. ತಲೆಗೆ ಅಂಚಿನ

ಧೋತರವನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ಬಡಿಗೆಯನ್ನು ತಿರುವುತ್ತ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ದುಡುದುಡು ಇಳಿದರು. ಅಡ್ಡದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಂದರದಲ್ಲಿ ಜಿಗಿದು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟದ ಸುತ್ತ ಹಬ್ಬಿದ ಪರ್ವತಶ್ರೇಣಿಯ ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ್ನಿ ಯನ್ನು ಅಡರಿ ತುದಿಯಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ಬಂಡೆಗಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತರು. ತಂಪಾಗಿ ಬೀಸುವ ಗಾಳಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು ; ಹಾಯ್ ಎನಿಸಿತು. ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುವ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿದರು. ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿಯ ಹಂಜಿಯಂತೆ ಪಸರಿಸಿದ ಬಿಳಿಯ ಮೋಡಗಳ ಅಂಚಿಗೆ ಕೆಂಪೇರಿದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಮನ ಪ್ರಸನ್ನವಾಯಿತು. ದೂರದಲ್ಲಿ ಉಗಿಬಂಡಿಯು ಉಣ್ಣೆಯ ಹುಳದಂತೆ ಮಂದವಾಗಿ ಸಾಗುವದನ್ನು ಬಿರಿ ಬಿರಿ ನೋಡಿದರು. ಲೈನುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೊಡಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಸಾಲುಗಟ್ಟಿ ಬೆಟ್ಟದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ರನ್ನಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ಮುಖವನ್ನು ಅರಳಿಸುವವರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲುದುದರಿಂದ ಸಣ್ಣವೋರೆ ಮಾಡಿದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಂದೆ ಸಾಗಿಸಿದಾಗ, ಬಗಲಲ್ಲಿ ಬರಿಯ ಕೊಡವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೆಟ್ಟದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ದುಡುದುಡು ಇಳಿಯುತ್ತಲಿದ್ದ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಕಂಡರು.

ಆಗಲೇ ಕತ್ತಲಾಗಹತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಸುಭಗೆ ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಬಾವಿಗೆ ಸಾಗಿದ್ದಳು. ಹೆಂಗಸರಾಗಲೇ ತಂಡತಂಡವಾಗಿ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದ್ದರು. ಸುಭಗೆ ಒಬ್ಬಳೇ ನೀರಿಗಾಗಲೀ ಒಗೆಯುವದಕ್ಕಾಗಲೀ ಹೋಗುವದು ಅತಿ ವಿರಳ. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಅವಳ ಜೊತೆಗೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದುದೇ ಬಹಳ. ಈ ದಿನ ಸಂಜೆಯ ವರೆಗೂ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ದಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬೇರೆ ಕೆಲಸ ವಿದ್ದುದರ ಮೂಲಕ ಆಕೆ ನೀರಿಗೆ ಬಾರದಿರಲು ತಾನೇ ಒಂದು ಕೊಡ ವನ್ನು ಬೇಗ ತಂದರಾಯಿತು ಎಂದು ಹೊರಟಿದ್ದಳು.

ಬೆಟ್ಟದ ಅಡಿಯಿಂದ ಕೂಗಳತೆಯ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೇದುವ ಬಾವಿಯಿದೆ. ಊರ ಜನರೆಲ್ಲ ಕುಡಿಯಲು ನೀರು ತರುವದು ಈ ಬಾವಿ ಯಿಂದಲೇ. ಸುಭಗೆ ಬೆಟ್ಟದ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಇಳಿಯುವಾಗ ಬಾವಿಯ ಮೇಲೆ ನಾಲಕ್ಕಾರು ಜನರನ್ನು ಕಂಡಳಾದರೂ, ಆಕೆ ಬಾವಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದಾಗ, ಎಲ್ಲರೂ ಆಗಲೇ ಬೆಟ್ಟದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಏರಹತ್ತಿದ್ದರು.

ಸುಭಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಸೇರುವ ಹಗ್ಗ ತಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಗಡಗಡೆ ಗಳೆಲ್ಲವೂ ತೆರವಿದ್ದವಾದ್ದರಿಂದ ಸುಭಗೆಗೆ ಚಿಂತೆ ಬಿತ್ತು. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಹೂದೋಟದ ಮುಳ್ಳಿನ ಕದವನ್ನು ತೆಗೆದಳು. ಶಂಭುಲಿಂಗನಿಗೆ ಪ್ರತಿ ದಿನ ಹೂವು ಕೊಡುತ್ತಲಿದ್ದ ಹೂಗಾರನು ತನ್ನ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತು. ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಕರಿಬೇವಿನ ಗಿಡದಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಎಸಕುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಹಂದರ ದಲ್ಲಿಯ ಹಗ್ಗದ ಸಿಂಬಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕಂಡಳು. ಸುತ್ತಲೂ ಮತ್ತೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆಚ್ಚಿದಳು.

“ಹೊತ್ತಾತೆಲ್ಲ, ಸುಭಗಾ? ಯಾಕೋ ಒಬ್ಬಕ್ಕೇ ಬಂದೀದಿ?” ಎಂದರು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು, ಬೇಲಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಯ್ದ ಕಣಗಲ ಗಿಡದ ಟೊಂಗೆಗಳಲ್ಲಿಯ ಹೂಗಳನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ.

ಸುಭಗೆ ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವಲ್ಪ ನಕ್ಕಳು. “ಗಂಗಳನ್ನೂ ಬರೋಕೆ ಇದ್ದಳು; ಆದರೆ ಯಾಕೋ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮನಿಯಾಗ ಕುಡಿಯೋ ನೀರು ಇದ್ದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಒಬ್ಬಕ್ಕೇ ಬಂದೆ.” ಎಂದು ಸುಭಗೆ ಬಾವಿಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದಳು. ಹಿಂದೆ ನೋಡಲಿಲ್ಲ ಸಹ.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಹಾಗೆಯೇ ಅವಳ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದರು. ಸುಭಗೆ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಗಡಗಡೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಕೊಡವನ್ನು ಒಳಗೆ ಬಿಟ್ಟು ತುಂಬಿಸ ಹತ್ತಿದಳು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಎದುರಿನ ಗಡಗಡೆಯ ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಕಾಲಿಟ್ಟು ಭಾವಿಯ ಒಳಗೆ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತುದನ್ನು ನೋಡಿದಳಾದರೂ, ನೋಡದವಳಂತೆ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬಾವಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಚಲ್ಲಿದಳು. ಶ್ರೀಕಂಠ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗುವದನ್ನೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಕೊಡವು ತುಂಬಿದ್ದರೂ ಸುಮ್ಮನೆ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಜಗ್ಗಿ ಜಗ್ಗಿ ಅದನ್ನು ತುಂಬಿಸುವಂತೆ ನಟನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಜಗ್ಗಲ್ಲಾ, ಕೊಡಾ ತುಂಬೇದ.” ಎಂದರು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು.

ಸುಭಗೆ ಏನೂ ಮಾತಾಡದೇ ಜಗ್ಗ ಹತ್ತಿದಳು. ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಶ್ರೀಕಂಠ

ಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಅವಳ ಗಡಗಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬಂದು, 'ತಡಿ ಸುಭಗಾ, ಕೊಡಾ ಒಟ್ಟೆ ಬರತನದ ಕಾಣಸತನದ; ನಾ ಸೇದಲಿಕ್ಕೆ ಹಿಡೀತೇನಿ' ಎಂದು ಹಗ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದರು. ಸುಭಗೆಯು ನಾಚಿದಳು. 'ನಾನೆಲ್ಲ ಜಗ್ಗತೀನಿ ಬಿಡು, ಶ್ರೀಕಂಠ ಮಾಮಾ!' ಎಂದಳು. ಅವರು ಬಿಡಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ತಾನೇ ದೂರ ಸರಿದು ನಿಂತುಕೊಂಡಳು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಕೊಡವನ್ನು ಜಗ್ಗಿ ಬಾವಿಯ ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟರು.

ಬಾವಿಯ ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಎಡದ ಕೈಯನ್ನಿಟ್ಟು ನೆಲವನ್ನೇ ನಿಟ್ಟು ಸುತ್ತಿದ್ದ ಸುಭಗೆ ಮುಖವನ್ನು ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿದಳು; ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದಳು. ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ನಗೆ ಮೂಡಿ, ನಾಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಮಾಯವಾಯಿತು. ಈಗ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳಿಗೆ ಅವಳ ನಗೆಯ ಮುಖ ಒಹಳ ಚಂದ ಕಂಡಿತು.

"ಸುಭಗಾ...." ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಏನನ್ನೂ ಅನ್ನುವವರಿದ್ದರು. ಸುಭಗೆ ಹೂದೋಟದ ಹಿಂದಿನ ಸೀಳುಂದಾರಿಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದಳು. ಗವಳಿಗರ ಎಲ್ಲಮ್ಮ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹುಲ್ಲು ಹೊರೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದ ತನ್ನ ಎಮ್ಮೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು, "ಎಲ್ಲಮ್ಮಾ, ನಾನೂ ಬಂದೆ ತಡೀಯೇ." ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮಾತು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ.

ಸುಭಗೆ ತಲೆಯ ಮೇಲಿನ ತುಂಬಿದ ಕೊಡದ ಭಾರದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಬಾಗಿ ಎಲ್ಲಮ್ಮನೊಡನೆ ಬೆಟ್ಟ ಏರುತ್ತಿರುವಾಗ, ಎಲ್ಲಮ್ಮ ಅಬಂಡ ವಾಗಿ ಅನಂತವಾಗಿ ತನ್ನ ಎಮ್ಮೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ, ಹಾಲಿನ ಬಗ್ಗೆ, ಬಡತನದ ಸಂಸಾರದ ಬಗ್ಗೆ, ಹರಟೆ ನಡೆಸಿದ್ದಳು. ಸುಭಗೆ ಬರಿ 'ಹೂಂ' ಎನ್ನುವ ಕೆಲಸ ಸಾಗಿಸಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸು ಎಲ್ಲಮ್ಮನ ಹರಟೆಯ ಕಡೆಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಹಿಂದೆ ತಾನು ಹುಡುಗಿಯಿದ್ದಾಗ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳೊಡನೆ ತೀರ ಸಲಿಗೆ ಯಿಂದ ಇದ್ದಳವಳು. ಅವರೊಡನೆ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುವದಕ್ಕೂ ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡುವದಕ್ಕೂ ಕಡಿಮೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮದುವೆಯಾದಂದಿನಿಂದ ಅವರೊಡನೆ ಮಾತು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತೀಚೆಗಂತೂ ಬೇರೆ ಯಾವ ಗಂಡಸಿ

ನೋಡನೆಯೂ ಮಾತು ಇರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನನ್ನು ಅಂದು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ನೋಡಿದಂದಿನಿಂದ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತನ್ನ ಬಗೆಗೆ ತೋರುವ ರೀತಿ-ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿಲಕ್ಷಣತೆಯಿರುವದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಳಿಗೇನೂ ಹೊತ್ತು ಹಿಡಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಸ್ವಭಾವವು ಸಹ ಅವಳಿಗೆ ಪರಿಚಿತವಾದುದೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವರು ಈಗ ತನ್ನ ಬಗೆಗೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಆದರ-ಅಭಿರುಚಿಗಳ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಅವರ ಹೇತುವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವದು ಆಕೆಗೆ ಕಠಿಣವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಈಗ ಶ್ರೀಕಂಠ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹತ್ತಿರ ಸುಳಿದರೆ ಸಾಕು ಆಕೆಯ ಎದೆ ಬಡಿಯಹತ್ತುತ್ತಿತ್ತು. ಅಸಹಾಯ್ಯತೆ ಮನದಲ್ಲಿ ತಲೆದೋರಿ ಅವಳನ್ನು ದಿಜ್ಞಾಢಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

೧೬

ಸುಭಗೆಯ ನಗೆಮೊಗ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಕಲಕಿದ ಮನವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಲಕಿಸಿತು. ಭಾವನೆಯ ಉದ್ವೇಗ ಹೆಚ್ಚಿ ಬಹಳ ಚಂಚಲರಾದರು. ತಾಳ್ಮೆಯೂ ಕೈಮೀರಿ ಹೋಯಿತು.

ಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ ಹೇಗೋ ಹೇಗೋ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮುಗಿಸಿದರು ; ದೇವರ ಮಂಗಳಾರತಿಯ ಶಾಸ್ತ್ರವೂ ಮುಗಿಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ, ಎಲಿಯಡಿಕೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಹೊರಟರು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ಇನ್ನೂ ತೆರೆದಿತ್ತು. ಒಳಗೆ ಸಣ್ಣ ದೀಪ ಮಿನುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಊರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ್ದು ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ಹೊಸತಲದಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಡುತ್ತ “ಶಂಕರಭಟ್ಟರೇ” ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಒಳಗೆ ಹೋದರು.

ಒಳಗೆ ಬಚ್ಚಲಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ಊಟ ಮಾಡಿದ ತಾಟು ತೊಳೆಯುತ್ತಲಿದ್ದ ಸುಭಗೆ “ಯಾರವರು ?” ಎಂದು ಹೊರಗೆ ಧಾವಿಸಿದಳು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು, “ಊರಾಗಿಲ್ಲ”

ಎಂದು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅವಳ ಬಾಯಿ ಒಣಗಿದ್ದಿತು. ತಾನೊಬ್ಬಳೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಹೀಗೆ ಹೊರಗಿನವರು ಮನೆಗೆ ಬಂದುದೇನೂ ಅವಳಿಗೆ ಹೊಸದಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಗಪ್ಪ ಮಲಗುವ ವರೆಗೆ ಹರಟೆಹೊಡೆದು ಬಾಗಿಲದಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದ. ಆಕೆಯೊಬ್ಬಳೇ ಒಳಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಜೊಯಿಸರ ಶೀನೂ ಹೊರಗೆ ಮುರುಕು ಹಾರ್ಮೋನಿಯಮ್‌ನ್ನು ಕುಂಯಿ ಕುಂಯಿ ಎನಿಸುತ್ತ ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದ. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸಹ ಹಿಂದೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ಸಲ ಒಳಹೊರಗೆ ಓಡಾಡಿದ್ದುಂಟು. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ಈ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಭಗೆ ಏನೋ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಕಂಡಳು. ಅಂತೆಯೇ ಅಂಜಿದಳು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹಿಂದೆ ಕದಲಲಿಲ್ಲ. “ಊಟ ಆತೇನು, ಸುಭಗಾ?” ಎಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿಯ ಪಲ್ಲಂಗದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು.

ಸುಭಗೆ ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ “ಆಯ್ತು” ಎಂದಳು. ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಯಿತು ಮನೆ. ಸುಭಗೆಗೆ ಆ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ತಾಸಿನಂತೆ ಎನಿಸಿತು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕೂತಲ್ಲಿಯೇ ಕೂತಿದ್ದರು.

“ಸುಭಗಾ, ಒಂದು ಥಾಲಿ ನೀರು ಕೊಡತೀಯಾ?”

ಸುಭಗೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು. “ನನ್ನ ಕಡೆ ವೈಲಗೀ ನೀರು ಅವ ಅಲ್ಲ, ಶ್ರೀಕಂಠಮಾಮಾ. ದೇವರ ಕಟ್ಟೇ ಬುಡಕಿನ ಮಾಡದಾಗ ಅಪ್ಪ ಮಡ್ಡೀರು ಇಟ್ಟು ಹೋಗ್ಯಾನ. ಅವನ್ನೂ ಬೇಕಾರ ತೋಗೋತೀ ಏನು?” ಎಂದಳು ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೇ.

“ನಿನ್ನ ಕಡೆಯ ನೀರೂ ಕೊಡು, ಸುಬಗಾ, ಅದರಾಗೇನದ. ಪಾಪ, ನಿನ್ನ ದೈವಾ ನೋಡಿ ನನಗ ಭಾಳ ಕೆಟ್ಟ ಅನಸ್ತದ, ನೋಡು. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಧಂಗ ಕಲಾ ಅದ; ಬೇಕಾಧಂಗ ರೂಪ ಅದ; ಆದರೆ, ಖರೇ ಸುಖಾನೂ ಇಲ್ಲದ ಮ್ಯಾಲೆ, ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ತೋಗೊಂಡು ಏನು ಮಾಡೋದದ?.....” ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡಿದರು. ಸುಭಗೆಯ ಮುಖ ಕಪ್ಪಿಟ್ಟಿತು. ಅವಳು ರೇಗಿದ್ದಳು. ಒಂದು ಥಾಲಿಯಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ತುಂಬಿ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಮೌನವಾಗಿಯೇ ತಂದಿಟ್ಟಳು. ಕೂಡಲೇ ಅಡಿಗೆ-ಬಚ್ಚಲ ಮನೆಗಳ ಬಾಗಿಲುಗಳ ಚಿಲಕ ಹಾಕಿ, “ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವ ಮುಂದೆ ತಲಬಾಗಿಲ ಚಿಲಕಾ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗತೀಯಾ?”

ಎಂದು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಹುಸಿಯಲ್ಲಿಯ ವೃಂದಾವನದ ಕಟ್ಟೆಯ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಳು; ಧ್ಯಾನಿಸಿದಳು; ಶೂನ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕತ್ತಲೆಯನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿದಳು. ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಧೈರ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಕ್ರೋಡೀಕರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ತಲೆಬಾಗಿಲದ ಹೊಸತಲ ವರೆಗೆ ಬಂದಳು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಪೋರೆ ಹುಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದಿತು. ಅವರು ಮೂಗಿಗೆ ಹತ್ತಿದ ನಾಸೀಪುಡಿಯನ್ನು ಒರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುಭಗೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಅಂದಳು : “ಯಾರೂ ಮನಿಯಾಗ ಇಲ್ಲದಾಗ ಹೀಗ ಬಂದು ಕುತಗೊಂಡು, ಹುಚ್ಚುಚ್ಚನಾಂಗ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಬಾರದು.” ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ದುರುದುರು ನೋಡಿ ಬದಿಯಲ್ಲಿಯ ಸಂಗಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತಳು.

ತಿರುಗಿ ಬಂದಾಗ ತಲೆಬಾಗಿಲಿಗೆ ಚಲಕ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, ಬಾಗಿಲ ಅಗಳಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಇದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ಉರುಳಿಸಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು. ಮಲಗುವದೊಂದೇ ತಡ ದುಃಖವು ಉಕ್ಕಿ ಬಂದು, ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳಹತ್ತಿದಳು. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ಅಳುವಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದು ಬೆಳಗು ಮುಂಜಾನೆ ನಿದ್ರೆಹೋದಳು.

ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯಾದರೂ ಮುಚ್ಚಿದ ಮುಸುಕನ್ನು ತೆರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಹತ್ತುಗಂಟೆಯ ಸುಮಾರಿಗೆ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಮೇಲೆ ಎದ್ದು, ಆಕಳು ಹಿಂಡಿಕೊಂಡು, ಅದರ ಕಣ್ಣಿಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತು ಹೊತ್ತುಗಳೆದಳು. ಹಾಳುಗಸವನ್ನೂ ತೆಗೆಯುವ ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮೈ ತೊಳೆಯುವ ಆಸೆಯೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿದಾಗ, ತಂಗಳು ಭಕ್ಕರಿಗಳ ಮೇಲೆ ಮೊಸರು-ಚಟ್ಟಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ತಿಂದು ಮತ್ತೆ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಉರುಳಿಕೊಂಡಳು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಒಂದರ ಸುಮಾರಿಗೆ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯದಂತೆ ಗಂಗಾಸಾನಿ ‘ಸುಭಗಾ!’ ಎಂದು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಹಣೆಯಿಕ್ಕಿದಾಗ, ಎಲ್ಲವೂ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಇದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಗಾಬರಿಯಾದಳು. ಸುಭಗೆ ‘ಬಾ, ಗಂಗಳಿ’ ಎಂದಳು ಮಾತ್ರ. ಆಕೆಯನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಮೊಗದಲ್ಲಿ ತಾನಾಗಿಯೇ ಮೂಡುವ ನಗೆಯ ಸುಳುವನ್ನು ಸಹ ಇಂದು ಗಂಗಾಸಾನಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

“ಯಾಕೆ ಸುಭಗಾ, ಮೈಯಾಗ ನೆಟ್ಟಿಗಿಲ್ಲೇನು?”

“ ನನಗೇನಾಗೇದ ಬಾ, ಗಂಗಳ್ಕ ” ಎಂದು ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಎತ್ತಿಟ್ಟುಳು. ಮುಂಗೂದಲುಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಲು ಹೇಳಿದಳು. ತಾನೂ ಬದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡಳು.

“ ಮಾರಿ ಸಪ್ತಗ್ಯಾಕ ಆಗೇದ ಸುಭಗಾ ಇವೊತ್ತು ? ”

“ ಯಾಕೂ ಇಲ್ಲ. ”

ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಈ ಉತ್ತರ ಸಮರ್ಪಕವೆನಿಸಲಿಲ್ಲ. ವೈ ಹಿಡಿದು ನೋಡಿದಳು. ಹಣೆಯನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ನೋಡಿದಳು.

“ ತಲಿ ನೋಯ್ತದೇನು ? ”

“ ಉಹೂಂ. ”

ಸುಭಗೆ ಹೆಚ್ಚೆರಳ ಉಗುರನ್ನು ಕಡಿಯುತ್ತ ನೆಲವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮುಖವು ಗಂಭೀರವಾಗಿದ್ದಿತು.

“ ಏಳು ಹಂಗಾರ ; ಇವತ್ತು ನಿನಗ ಒಂದು ಹೊಸ ನೃತ್ಯ ಸುರುವು ಮಾಡತೇನಿ. ”

ಸುಭಗೆ ಏಳಲಿಲ್ಲ. ನೆಲದಲ್ಲಿ ನೆಟ್ಟ ದೃಷ್ಟಿ ಕದಲಲಿಲ್ಲ. ಮುಖದಲ್ಲಿಯ ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಹಾಗೆಯೇ ಇತ್ತು.

“ ಇವತ್ತು ಬ್ಯಾಡ ಗಂಗಳ್ಕ ನೃತ್ಯ. ”

ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಮೌನ. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಸುಭಗೆಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದಳು. ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಸರಿದು ಗಲ್ಲವನ್ನು ಹಿಡಿದು “ ಏನಾಗೇದ ಕೂಸು ನಿನಗ ? ಹೇಳತೀ ಇಲ್ಲೋ ? ” ಎಂದಳು.

ನೋಡನೋಡುತ್ತಲೇ ಸುಭಗೆಯ ಕಣ್ಣು ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿದವು ; ದುಃಖದಿಂದ ತುಟಿ ನಡುಗಿತು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ತೊಡೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖವಿಟ್ಟು ಅಳಹತ್ತಿದಳು.

ಸುಭಗೆ ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು, ಕಣ್ಣೊರೆಸಿಕೊಂಡು, ಎಂದಳು :

“ ಗಂಗಳ್ಕ, ನಿನಗ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಲ್ಯಾ ? ”

“ ಮುಚ್ಚಿ ಯಾಕ ಇಟಗೋತೀ, ಕೂಸು ? ”

“ ನೀನು ನನ್ನ ಮ್ಯಾಲೆ ಸಿಟ್ಟಿಗೇಕೋದಿಲ್ಲ ? ”

“ ಎಂದ ಸಿಟ್ಟಿಗೆ ಎದ್ದಿದ್ದೆ ಸುಭಗಾ ನಿನ್ನ ಮ್ಯಾಲೆ ? ”

ಸುಭಗೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಳು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿ, ಒಳಗಿದ್ದುದನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದಳು :

“ ನಿನ್ನ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಒಳ್ಳೆಯವರಲ್ಲ. ”

ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಉತ್ಸುಕತೆಯ ಸೀಮೆ ಮೀರಿತು.

“ ಏನಾತೀಗ ? ”

ಸುಭಗೆ ಹೆದಹೆದರುತ್ತ, ನಾಚುನಾಚುತ್ತ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅಂದು ತನ್ನನ್ನು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಂದಿನಿಂದ ಮುನ್ನಾದಿನದ ರಾತ್ರಿಯ ವರೆಗೆ ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ತೋರಿದ ಮನೋವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಸಾದ್ಯಂತ ವಿವರಿಸಿದಳು.

ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಕೋಪ, ದುಃಖ, ಜುಗುಪ್ಸೆಗಳು ಒಡಮೂಡಹತ್ತಿದವು. ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕೂತವಳು ಗೊಂಬೆಯಂತೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಳು. ಅಂತಃಕರಣದ ತಾಪವೆಲ್ಲ ಧಾರೆಯಾಗಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಹರಿಯಹತ್ತಿತು.

ತಾಸಾಯಿತು. ಎರಡು ತಾಸಾಯಿತು. ಒಬ್ಬರೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ಗಂಗಾಸಾನಿ ನಿಡಿದಾದ ಉಸಿರುಗರೆದು ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೊಂಡಳು :

“ ಸುಭಗಾ, ನನ್ನದೊಂದು ಮಾತು ನಡಸತೀಯಾ ? ”

“ ಹೂಂ. ”

“ ಈ ಸುದ್ದಿ ಮತ್ತೆ ಯಾರ ಮುಂದೂ ಹೇಳಬ್ಯಾಡ. ”

“ ಗಂಗಳೆ, ನೀನು ನನ್ನಾಕಿ ಅಂತ ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ಹೇಳದೆ, ನನಗೆ ಬ್ಯಾರೆ ಮಂದಿ ಯಾರು ಇದ್ದಾರೆ? ಇಂಥಾ ಸುದ್ದಿ ಹೇಳೋದರೂ ಹ್ಯಾಂಗಾ ? ”

“ ಅವರು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ನಾನು ನಿನಗೆ ತಪ್ಪಾತ್ಮ್ಯ ಅಂತೇನಿ ; ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಭಾವಿಯಿಂದ ಹೆಜ್ಜೆನಮಸ್ಕಾರಾ ಹಾಕತೀನಿ ” ಎಂದವಳೆ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಹೊರಹೊರಟಳು. ಭಾರವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನೆಟ್ಟಗೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಗುಡಿಗೆ ಹೋದಳು. ಇಡೀ ದಿನ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು

ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಬದಲು ರಾತ್ರಿ ಮಂಗಳಾರತಿಗೆ ಬಂದ ಜೊಯಿಸರ ಶೀನೂ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಆ ದಿನ ನಸುಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೋದರೆಂದೂ ಎಂಟು-ಹತ್ತು ದಿನ ತಿರುಗಿ ಬರುವದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

೧೭

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ವಿಶ್ವಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರು. ಊರು-ಊರು ತಿರುಗಿದರು. ನಾಲ್ವಾರು ನಾಟಕ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೂ ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿ ಬಂದರು. ಅವರಿಗೆ ನಾಟಕ ಕಲಿಸುವವರು ಯಾರೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ; ಕೆಲವರು ವಿಪರೀತವಾದ ಸಂಬಳ ಕೇಳಿದರು; ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು ತಾವಿರುವ ನಾಟಕ ಕಂಪನಿಯ ಯಜಮಾನನಿಗೆ 'ಬಾಂಡು' ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟಿರುವದರಿಂದ ಬರುವದಾಗುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಹೀಗಾಗಿ ಅವರು ನಿರಾಶೆಯಿಂದಲೇ ಬೆಟ್ಟದ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದರು. ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದು ಬಹಳ ದಿನವಾದುದರಿಂದಲೂ, ಸುಭಗಾ ಒಬ್ಬಳೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದುದು ಅವರ ಆತುರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ್ದರಿಂದಲೂ ಊರ ಕಡೆಗೆ ಲಗುಬಗೆಯಿಂದಲೇ ಸಾಗಿದ್ದರು.

ಅವರು ಕುಳಿತ ಗಾಡಿಯ ಡಬ್ಬಿ ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ತುಂಬಿದ್ದಿತು. ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಜನರಿಗಿಂದು ಇದ್ದ ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ವತ್ತು ಜನ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಮುಂಬೈಯಿಂದ ಹೊರಟ ಮಾರನಾಡಿಯೊಬ್ಬನು, ಹಟದಿಂದ ಮೂವರು ಜನರ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸಿದವನು ಮಂದಿ ಮುಂಗೈ ಹಿಡಿದು ಎಬ್ಬಿಸಿದ್ದರೂ ಮೇಲೆ ಎದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗುವ ಒಬ್ಬ ಪ್ರವಾಸಿಯ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಟ್ರಂಕು, ಹಣ್ಣುಗಳ ಬುಟ್ಟಿ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದಲೇ ಅರ್ಧ ಡಬ್ಬಿ ತುಂಬಿದಂತಿತ್ತು. ಸ್ಥಳದ ಅಭಾವದಿಂದ, ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಇಡುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇದ್ದ ಮೇಲಿನ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಸಹ ಜನ ಬಾಗಿಕೊಂಡು ಗಾಡಿಯ ಮೇಲ್ಭಾಗಕ್ಕೆ ತಲೆಯನ್ನು ಆನಿಸಿಕೊಂಡು

ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಜನ ಓಡಾಡುವ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಸಹ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವೆಟ್ಟಿಗೆಗಳು ಸ್ಥಳವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದವು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಪಾಯಖಾನಿಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಇಂಬನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದರು. ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲೆ ಬೇರೆ. ಗಾಡಿಯ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮೂರು ದೀವಿಗೆಗಳ ಯೋಜನೆಯೇನೋ ಇದ್ದಿತು. ಆದರೆ, ಎರಡು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ 'ಬಲ್ಬು'ಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಡುವಿನ ದೀವಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಮೇಲಿನ ಕಾಜಿಗೆ ಕಪ್ಪುಬಣ್ಣ ಮೆತ್ತಿದುದರಿಂದ ಅದೂ ಮುಖ ಹಾಳಾಗಿತ್ತು.

ಗಾಡಿ ನಿಂತಾಗ ಒಬ್ಬರು ಇಳಿದೊಡನೆ ಮೂವರು ಒಳಗೆ ನುಸುಳಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಗಾಡಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದಂತೆ ಜನ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು. ಒಳಗೆ ಬರುವಾಗ ಜನ ಇಲಿಯಂತೆ ವಿನಯದಿಂದ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರು, ಒಮ್ಮೆ ಒಳಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ಮತ್ತೆ ಒಳಗೆ ಬರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಜನರಿಗೆ ಹುಲಿಯಂತೆ 'ಗುರ್' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಜನದಟ್ಟಣೆ ಅದೇ ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಪೋಲೀಸ್ ಜಮಾದಾರನೊಬ್ಬನ ಕೋಪವನ್ನು ಕೆರಳಿಸಿತು. ಅವನು ಹಬ್ಬು ಕಡಿದನು. "ಕುರೀ ಹಂಗ ಒಂದೂ ಡಬ್ಬಿಯಾಗ ಯಾಕೆ ತುಂಬತೀರಿ? ಮುಂದಿನ ಡಬ್ಬಿ ಖಾಲಿ ಅದ; ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಬಾರದಾ?" ಎಂದು ಗದ್ದರಿಸಿದನು. ಇಷ್ಟ ತ್ತೆರಡು ಜನರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದವರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕುವೆನೆಂದು, ಅಂಜಕೆ ಹಾಕಿದನು. ತಾನು ಸಹ ಇಷ್ಟತ್ತೆರಡು ಜನರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಜನರಿದ್ದಾಗಲೇ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದ್ದನೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆತು ಜನರಿಗೇ ಕಾಯಿದೆಯೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ವೆಂದು ಅರ್ಭಟಿಸಿದನು. ಜನ ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳುವದೇ ?

ಗಾಡಿ ಕೂಗಿತು. ಮುಂದಿನ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಸಂತೆಯ ಮೂಲಕ ಈ ದಿನ ದಟ್ಟಣೆ ಬಹಳ ಇರಬಹುದೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ಬಂತು ಆ ಜಮಾದಾರನಿಗೆ. ಒಮ್ಮೆಲೆ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದ ಪಟ್ಟನ್ನು ಟೊಂಕಕ್ಕೆ ಬಿಗಿದುಕೊಂಡು, ಹೊಳೆಯುವ ಹಿತ್ತಾಳೆಯ ಗುಂಡಿಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಗುಂಡಿಗೆ ಜೋತಾಡುತ್ತಿದ್ದ 'ಪೀಪಿ'ಯನ್ನೂ ರಿಸೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿ, ಮಡಿಚಿ ರಿಸೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ಟೊಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಸೊಟ್ಟು ಮಾಡಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೈಯಲ್ಲಿಯ

ಬಡಿಗೆಯನ್ನು ತಿರುವುತ್ತ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು. ಯಾರನ್ನೂ ಒಳಗೆ ಬಿಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂದು ಪಣತೊಟ್ಟು ನಿಂತನು.

ಕೈಕಂಬಗಳು ಹಿಂದೆ ಓಡಿದವು. ಎರಡು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಯೂ ನಿಂತಿತು. ಪ್ರೋಲಿಸ್ ಜಮಾದಾರನು ಇಳಿಯುವ ಒಬ್ಬಬ್ಬರನ್ನು ಇಳಿಸಿ, ಅರೆದೆರೆದ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿಯೇ ಎದೆ ಸೆಟಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗುವ ಜನರಿಗೆ ಬಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಕದಲಿಲ್ಲ. ಬಾಗಿಲ ಕೆಳಗಿನ ಫಳಿಯ ಮೇಲೆ ಏಳೆಂಟು ಜನ ಕಿಡಿಕಿಗೆ, ಬಾಗಿಲದ ಆಧಾರಕಂಬಿಗೆ, ಜೋತುಬಿದ್ದು ನಿಂತು ಕೊಂಡಿತು. ಗಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿತು. ಜಮಾದಾರ ಮಿಟ್ಟ ಮಿಸುಗಲಿಲ್ಲ.

ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳಾಗಿರಬಹುದು. ಗಾಡಿ ವೇಗದಿಂದ ಸಾಗಿದ್ದಿತು. ಆಗ ಗಾಡಿಯ ಹೊರಗಿನ ಹಿಂಡಿನೊಳಗಿಂದ ಆರ್ತ ಧ್ವನಿಬಂತು: "ಪ್ರೋಲಿಸ್ ಸಾಹೇಬ! ಮೇಹರ್ಬಾನಿಗಿ ಮಾಡಿ ನನ್ನೊಬ್ಬನ್ನ ಬಿಡಿ, ಒಳಗೆ, ಕೈ ಸೋತವದ!"

ಒಳಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡ ಜನರ ಲಕ್ಷ್ಯ ಇತ್ತ ಹೋಯಿತು. ಹೀಗೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಬಲಗೈಯನ್ನು ಬಾಗಿಲ ಬದಿಯಲ್ಲಿಯ ಕಂಬಿಯಲ್ಲಿ ತೋಳಮುಟೆ ಕೈಹಾಕಿ ಅದನ್ನೇ ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕಾಲ ಫಳಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಕಂಬಿಯಲ್ಲಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಕಬ್ಬಿಣದ ಬ್ಯಾಗು ಇತ್ತು. ಅವನ ಎಡದ ಬಗಲಲ್ಲಿ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ ವೀಣೆಯೊಂದು ಎಡಗೈಯ ಆಧಾರದಿಂದ ಜೋತಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ವೀಣೆಗೆ ಪೆಟ್ಟು ತಾಗ ಬಾರದೆಂದು ಅವನು ವೀಣೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬಾಗಿದ್ದನಾದುದರಿಂದ, ಕಂಬಿಯಲ್ಲಿಯ ಅವನ ಬಲದೋಳಿಗೆ ಬಹಳ ಭಾರ ಬಿದ್ದು, ಸೋತು, ಅದು ನಡು ಗುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಜನ ಗಾಬರಿಯಾದರು. ಆದರೆ ಜಮಾದಾರನ ಎದೆ ಕರಗಲಿಲ್ಲ. ಹೊರಗಿನಿಂದ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಒಂದೇಸವನೆ 'ಕೈ ಸೋತವದ, ಒಳಗೆ ಬಿಡಿ!' ಎಂದು ಅನ್ನುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ.

ಕಾಶಿಯ ಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಮರುಳ ಬರುತ್ತಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಅಮ್ಮ ಎಂದಳು: "ರಾನು ರಾನು! ಪಾಪ ಆ ಪ್ರಾಣಿ ಎಷ್ಟು ಒದ್ದಾಡ

ತಂದ. ಒಳಗ ಬಿಡಬಾರದ ಮಹಾರಾಯಾ. ತೆಳಗ ಬಿದ್ದು ಜೀವ ಹೋದ್ರ, ನೀನು ಕೊಡತೀಯಾ? ನಮ್ಮಂಗ ಆವರು. ಗಾಡಿ ಯಾರ ಮನೀದೇನೂ ಆಲ್ಲ.”

ಜಮಾದಾರನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಬಂತು. ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕೈ ಯಲ್ಲಿಯ ಬ್ಯಾಗನ್ನೂ ವೀಣೆಯನ್ನೂ ಇಸಿದುಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಒಳಗೆ ಬರಗೊಟ್ಟ. ಅವನೊಡನೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವರೂ ಒಳಗೆ ನುಸುಳಿಕೊಂಡರು.

ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ತುಂಬ ಬೆವೆತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿಯ ಕರವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಮೋರೆ ಯೊರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಾಗಿಲದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತ. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ ಅವನನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿದರು. ಉದ್ದನ್ನ ಆಳು; ತೀರ ಗಡುತರವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ತೆಳಗಲ್ಲದ ದೇಹ; ಅವನು ತೊಟ್ಟ ನೆಹರೂಶರ್ಟು, ಅವನ ಗುಲಾಬಿಯಂಥ ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣ, ಅವನ ದೊಡ್ಡ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿಯ ಮಂದವಾದ ಬೆಳಕಿ ನಲ್ಲಿಯೂ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ತಲೆತುಂಬ ಗೇಣುದ್ದ ಇದ್ದ ಕೂದಲು ಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆ ಬಾಚಿಕೊಂಡಿದ್ದನಾದುದರಿಂದ ಮೊದಲೇ ಹರನಾಗಿದ್ದ ಹಣೆ ಇನ್ನೂ ಹರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿತು. ವೇಗದಿಂದ ಸಾಗಿದ ಗಾಡಿ ತೂಗಾಡುತ್ತಿದ್ದುದರ ಮೂಲಕ, ಜೋಲಿ ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಕೈಯಾನಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಜಮಾದಾರ ಅವನನ್ನೊಮ್ಮೆ, ಅವನ ವೀಣೆಯನ್ನೊಮ್ಮೆ, ನೋಡಿ ಅಂದ :

“ ಇದು ನಿಮ್ಮದ ಮನಿ ? ”

“ ಹೌದು. ” ಎಂದು ವಿನಯದ ಉತ್ತರ ಬಂತು.

“ ಬಾರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರತಿರಬಹುದಲ್ಲ ? ”

ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ಮುಗುಳುನಗೆಯಿಂದ ನಕ್ಕನು ಮಾತ್ರ. ಅವನು ನಕ್ಕೊಡನೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಗಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಗುಣಿ ಬಿದ್ದು ಮುಖ ಚೆಲುವಾಗಿ ಕಂಡಿತು.

ಜಮಾದಾರನಿಗೆ ನಗೆಯ ಅರ್ಥ ತಿಳಿಯಿತು.

“ ಬಾರಿಸ್ಯಾದರೂ ಬಾರಿಸರಲ್ಲ ? ಜನ ಕೇಳತಂದ. ”

“ ಬಾರಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಕೂತುಕೊಳ್ಳೋ ಅನುಕೂಲ

ಇಲ್ಲಲ್ಲ, ಜನಾದಾರಸಾಹೇಬ." ಎಂದ ಆತ, ಜನಾದಾರರ ಬಲದ ತೋಳಿನ ಮೇಲಿನ ಬಿಳಿಯ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೋಡಿ.

ಜನಾದಾರನು ಚಟ್ಟನೆ ಮೇಲೆದ್ದನು. ಜನರನ್ನು ಸರಿಸಾಡಿದನು. ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೂಡುವ ಆಸನಗಳ ಕೆಳಗೆ ಇಟ್ಟನು. ಹಾಸಿಗೆಸುರುಳಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಆಸನಗಳ ಸಾಲುಗಳ ನಡುವೆ ಹಾಕಿ ನಿಂತ ಜನರನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿದನು. ಈ ಗಡಿಬಿಡಿ, ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿಯ ಕೆಲವು ಜನರಿಗೆ ಸೇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವನಿಗೆ ಏನನ್ನೂ ಅನ್ನುವ ಧೈರ್ಯವೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಮಲಗದ ಮಾರವಾಡಿಯು ಮಾತ್ರ ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಎದುರುಬದುರಿನ ಎರಡೂ ಬಾಗಿಲುಗಳ ನಡುವಿನ ಸ್ಥಳ ತೆರವಾ ಯೊಡನೆ, ಮೇಲಿನ ಫಳಿಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ತನ್ನ ಹರವಾದ ಎತ್ತರವಾದ ಟ್ರಂಕನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಸಿಟ್ಟು ಅದರ ಮೇಲೆ ಕೂಡಲು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ವೀಣೆಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದ. ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ತಂತಿಗಳನ್ನು ಸರಿಸಾಡಿಸಿದ. ಬಾರಿಸಲು ಸುರುವುಮಾಡಿದ ಕ್ಷಣ ವಲ್ಲಿಯೇ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಅನಿಸುವಂತೆ ಇತ್ತು ಆ ಬೆರಳುಗಳು ಆ ವೀಣೆಗೆ ಹೊಸತಲ್ಲವೆಂದು. ಗಾಡಿಯ ಸಪ್ಪಳ ವೀಣೆಯ ಸುನಾದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕೂಲ ವಿದ್ದುದರಿಂದ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕಿಡಿ ಕೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದನು. ತತ್ಕ್ಷಣವೇ ಎಲ್ಲ ಕಿಡಿ ಕೆಗಳು 'ಚಟ್ ಚಟ್' ಎಂದು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡವು. ಸಪ್ಪಳ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ವೀಣೆಯ ನಾದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಹತ್ತಿತು.

ಅವನ ಎಡಗೈಯೂ ಎಡಗೈಯು ಬೆರಳುಗಳೂ ಸರಿದಾಡಿದಂತೆ, ಕುಣಿಯಹತ್ತಿದಂತೆ ಡಬ್ಬಿಯ ವಾತಾವರಣ ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ಬದಲಾಯಿತು. ಸುಶ್ರಾವ್ಯವಾದ ನಾದತರಂಗ ಪ್ರವಾಸದಿಂದ ದಣಿದ ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನಗೊಳಿಸಹತ್ತಿತು. ಗಾಡಿಯ ಸಪ್ಪಳದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ಗಾಲಿ ಗಳ ತಾಳದ ಮೇಳದಲ್ಲಿ ವೀಣೆಯ ತಂತಿಗಳು ಮಿಡಿಯಹತ್ತಿದವು. ಬೆರಳುಗಳು ತಂತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಣಿಕುಣಿದಂತೆ ಕೇಳುವವರ ಹೃದಯಗಳೂ ಕುಣಿಯಹತ್ತಿದವು. ಮಲಗಿದವರು ಎದ್ದು ಕುಳಿತರು; ತೂಕಡಿಸುವವರು ಕಣ್ಣೆರೆದರು. ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಿಳಲಿ ಆನಂದಾಶ್ಚರ್ಯಗಳ ಬೆಳಕು ಒಡಮೂಡಿತು.

ಬಾರಿಸುವದನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಜನಾದಾರರನ್ನು ಒಮ್ಮೆ

ನೋಡಿ ಮತ್ತೆ ನಕ್ಕು. ಜಮಾದಾರನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಆದರ ಒಡೆದುಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಈಗಾಗಲೇ ಗಾಡಿ ಎರಡು ನಿಲ್ದಾಣಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದ್ದಿತು. ಬಾರಿಸುವದು ಮುಗಿದೊಡನೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮಾತಿಗೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದರು.

“ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರೇನು ? ”

“ ನನ್ನ ಹೆಸರು ರಾಮು. ”

“ ಯಾವ ಊರಿನಿಮ್ಮದು ? ”

ರಾಮು ನಕ್ಕು. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತ. ಆಮೇಲೆ ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಹೇಳಿದ :

“ ನಾನು ಇದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ ಊರು. ನಾನು ಹುಡುಗನಿದ್ದಾಗ ನನ್ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳು ತೀರಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರು. ಎಲ್ಲಿಯೋ ಬೆಳೆದೆ. ನನಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೊಲ ಇಲ್ಲ; ಮನೀ ಇಲ್ಲ. ಅಂದವ್ಯಾಲೆ ನಮ್ಮ ಊರು ಯಾವದು ಅಂತ ಹೇಳಲಿ? ಈ ವೀಣಾ ಒಂದೆ ನನ್ನ ಸೊತ್ತು. ನನ್ನ ವೀಣಾ ಎಲ್ಲಿ ಇರತದ ಅಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಜಗತ್ತು. ಈ ವೀಣಾನೆ ನನ್ನ ಜಗತ್ತು. ” ಮಾತು ಮುಗಿಸಿ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣು ಹೊರಳಿಸಿ ಮತ್ತೆ ನಕ್ಕು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ರಾಮಾನ ಸರಳತೆ ಸೇರಿತು. ಅವನೊಡನೆ ಇನ್ನೂ ಮಾತನಾಡಬೇಕೆನಿಸಿತು.

“ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟೀರಿ ? ”

“ ನಾನು ? ಹೊರಟೀನಿ ಹೀಂಗು, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಅನ್ನೋದು ನಿಶ್ಚಿತ ಇಲ್ಲದೆ.... ವೇಣುಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅಂತಾ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕೀರ್ತನಕಾರರು ಆಗಿ ಹೋದ್ದು. ಅವರ ಹೆಸರು ಕೇಳಿರಬಹುದಲ್ಲ? ಅವರಲ್ಲಿ ಇದ್ದೆ ನಾನು. ಈ ವೀಣಾ ನನಗೆ ಅವರೇ ಕೊಡಿಸಿದ್ದು. ಅವರೇ ನನ್ನ ತಯಾರು ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ತೀರಿಕೊಂಡ ವ್ಯಾಲೆ— ಈಗ ಎರಡು ತಿಂಗಳು— ಹಾಂಗ ಹೀಂಗ ಕಾಲ ಕಳದೆ. ಈಗ ಹೊರಟೀನಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಅನ್ನದಾತಾನ್ನ ಹುಡುಕಿಕೋತ. ಈಗ ಹೊರಟಿದ್ದು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ. ಅಲ್ಲಿ ರಸಿಕ ಜನ ಹೆಚ್ಚು. ನನ್ನ ವಿಧ್ಯಾಕ ನಾಲ್ಕು ದುಡ್ಡು ಹುಟ್ಟಿತು ಅಂತ ಆಸೆ. ”

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಕಾಲಿನಿಂದ ತಲೆಯ ವರೆಗೆ ಅವನನ್ನು ಮುತ್ತೊಮ್ಮೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತೂತು ತೂತು ಬಿದ್ದ ದೋತರ, ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೊಲಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಶರ್ಟು, ಅವನ ಬಡತನದ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟವು. ಮತ್ತೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರೇ ಅಂದರು :

“ ನಿಮಗ ನಾಟಕಾ-ಗೀಟಕಾ ಕಲಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರತದೇನು ? ”

“ ನಾನೂ ನಾಲ್ಕು ವರುಷ ನಾಟಕ ಕಂಪನಿಯೊಳಗೂ ಇದ್ದೆ. ನಿದ್ದೆ ಗೆಟ್ಟು, ಆ ನೀರು ಈ ನೀರು ಕುಡಿದು, ಪ್ರಕೃತಿ ಕೆಟ್ಟದ್ದಕ್ಕೆ ನಾಟಕದ ಉಸಾಬರಿ ಬಿಟ್ಟೆ. ”

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಇನ್ನೂ ಹತ್ತಿರ ಬಂದರು.

“ ನಾವು ಒಂದು ನಾಟಕಾ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಮಾಡೇವಿ. ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಬರತೀರೇನು ಕಲಿಸಲಿಕ್ಕೆ? ನಿಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ-ಬಟ್ಟೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು, ಮ್ಯಾಲೆ ನಿಮ್ಮ ಮರ್ಯಾದಿ ಏನದ ಅದನ್ನ ಮುಟ್ಟಿಸತೇವಿ. ” ಎಂದರವರು.

ರಾಮೂ ವಿಚಾರಮಾಡಿದ. ತಾನಾಗಲೇ ಬೆಂಗಳೂರ ತಿಕ್ಕೀಟು ತೆಗೆಸಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಬೇಕಾದರೆ, ಕೆಲವು ದಿನ ಬಿಟ್ಟು ಬರುವುದಾಗಿ ಆಶ್ವಾಸನ ಕೊಟ್ಟ. ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ನಾಟಕದ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ಊರ ಜನರಲ್ಲಿ ಇರುವ ಕಳಕಳಿ, ಶಾವು ಮಾಡಿದ ನಿಧಿಸಂಗ್ರಹ, ಶಾವು ಈ ಹದಿಸೈದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಟ್ಟ ಪೇಚಾಟೆ—ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ರಾಮೂನಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದರು. ರಾಮೂ ಕಡೆಗೆ ಮೂರು-ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳುಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿರಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ. ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ಇಲ್ಲದ ಆನಂದ ವಾಯಿತು.

ಇಬ್ಬರೂ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟ ಬರುವ ಹಾದಿ ನೋಡಹತ್ತಿದರು.

೧೮

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಉಂಟಾದ ಜುಗುಪ್ಸೆಯಿಂದ ಎರಡು-ಮೂರು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಸುಭಗೆಯ ಮನಸ್ಸು ತಿಳಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸ-

ಬೊಗಸೆ, ಊಟ-ಉಪಚಾರ, ಅವಳಿಗೆ ರುಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿದಾಗ ಅನ್ನ ಕುಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿಷ್ಟು ಅಡ್ಡ ಆಗಿ, ಇಲ್ಲಿಷ್ಟು ಕುಳಿತು, ಕಾಲ ಕಳೆದಳು. ಮನೆಯ ಹೊರಗೆ ಹೋದರೆ ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವೆನೋ ಎಂದು ಮೊದಲನೆಯ ದಿನ ಮನೆಯ ಹೊಸತಲವನ್ನೇ ದಾಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಊರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆಂಬ ಸುದ್ದಿ ಹತ್ತಿದಾಗ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಯೆನಿಸಿತು.

ಆದರೂ ಅಂದಿನ ಪ್ರಸಂಗ ಆಕೆಯ ಅಂತಃಕರಣದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದು ಪರಿಣಾಮ ಮಾಡಿತು. ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅವಳ ಅಂಗಾಂಗವೂ ಪರಿಪಕ್ವವಾದಂತೆ ದೇಹಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಕಾಂತಿ ಬಂದಂತೆ, ಯೌವನವು ಪೂರ್ಣ ಆರಳಿದಂತೆ, ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸತಾದ ತೇಜ ಹೊರಸೂಸಹತ್ತಿದಂತೆ, ಗಲ್ಲಗಳಲ್ಲಿ ಗುಲಾಬಿಯ ಕೆಂಪು ಮೈದಾಳಿದಂತೆ, ಆಕೆಯ ಅಂತರಂಗವೂ ಆರಳಹತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಸುಳುಹನ್ನೂ ತೋರದ ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ನವೀನ ಭಾವನೆಗಳು ಮೂಡಿ, ದಿನದಿನವೂ ಬೆಳೆಯ ಹತ್ತಿದವು. ಮುಂಜಾವಿನ ಹೂಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ, ಸಂಜೆಯ ದಿಗಂತದ ಹೊಂಬಣ್ಣದಲ್ಲಿ, ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಸೂರಿಯಾದ ಚಿಕ್ಕೆಗಳ ಕೋಮಲ ತೇಜದಲ್ಲಿ, ಹಕ್ಕಿಗಳ ಗಾನದಲ್ಲಿ, ಹೂವುಗಳ ಚಿಲ್ಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ—ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಆಕೆ ಇದೀಗ ಹೊಸತಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕಾಣಹತ್ತಿದಳು. ಆಟ-ಪಾಟಗಳಲ್ಲಿ, ಉಡಿಗೆ-ತೊಡಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ, ಊಟ-ನಿದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ, ಹರಟೆ-ನಗೆಚಾಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ. ತೋರುವ ಸುಖ ನಿಜವಾದ ಸುಖವಲ್ಲ; ಆನಂದವಲ್ಲ. ಆ ಸುಖ ಬೇರೆಯೇ ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಮೂಡಹತ್ತಿತು. ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಆಕೆಗೆ ಗಂಡಸೆಂದರೆ ಬರಿಯ ಗಂಡಸು, ತನ್ನಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ಮಾನವನಲ್ಲ ಎನಿಸಿದ್ದಿತು. ಈಗ ಮಾತ್ರ ಗಂಡಸಿನ ರೂಪ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ, ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ಅತ್ತ ಓಡುತ್ತಿದ್ದುದೂ, ಆ ರೂಪದ ಬಗೆಗೆ ಹೊಸದೊಂದು ಕುತೂಹಲ ಕೆರಳುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಅವಳಿಗೆ ಅರಿವಾಗಹತ್ತಿತು. ಅಂದು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ನೀರು ಜಗ್ಗಲು ತನ್ನ ಸನಿಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದಾಗ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ರೀತಿಯಿಂದ

ಮಾತಾಡಲು ಹತ್ತಿದಾಗ, ಜುಗುಪ್ಸೆ-ಕೋಪಗಳ ನಡುವೆಯೇ ತನ್ನ ವೈಜುಷ್ಯವೆಂದೂ, ಹಿಂದೆಂದೂ ಅನುಭವಿಸದ ಭಾವನೆಗಳು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ಅಂತರ್ಯಾತನೆಯನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟುದೂ, ಅಡಿಗಡಿಗೆ ಅವಳ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬರಹತ್ತಿತು. ಅವಳಿಗೆ ಈಗ ಮನೆ, ಮನ, ಅಂತರಂಗ, ಎಲ್ಲವೂ ಹಾಳು ಹಾಳು ಎನಿಸಿ, ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವದೋ ಒಂದು ಕೊರತೆಯಿದೆ ಎಂದು ತೋರಹತ್ತಿತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಇರಲು ಬೇಸರಿಕೆ ಬಂದು, ತಂದೆ ಯಾವಾಗ ಬಂದಾರೋ ಎಂದು ಆಕೆ ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರ ದಾರಿ ನೋಡಹತ್ತಿದಳು. ಎರಡು-ಮೂರು ದಿನಗಳಿಂದ ಗಂಗಾಸಾನಿಯು ಸಹ ಉದಾಸೀನಳಾಗಿ ದಿನದ ಬಹುಭಾಗವನ್ನು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯಹತ್ತಿದ್ದಳಾದ್ದರಿಂದ, ನೃತ್ಯವೂ ನಿಂತುಹೋಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬೇಜಾರ ಬಂದಿತು. ರಾತ್ರಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಲು ಹೆದರಿಕೆಯಾಗಿ, ಕಳೆದ ಎರಡು ದಿನ ಸಂಗಪ್ಪನಿಗೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಲು ಹೇಳಿ, ಆಕೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಗೆ ಮಲಗಲು ಹೋಗಹತ್ತಿದಳು.

೧೯

ರಾತ್ರಿ ಒಂಬತ್ತರ ಸುಮಾರಿಗೆ ಸುಭಗೆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಹತ್ತಲಬಾಗಿಲನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿ, ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೊರಡುವ ತಯಾರಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಳು. ಸಂಗಪ್ಪ ಊಟ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದ್ದ.

ತಲೆಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದ ಸಪ್ಪಳ ಬಂತು. ಅದರ ಹಿಂದೆಯೇ 'ಸುಭಗಾ!' ಎಂಬ ದನಿಯೂ ಕೇಳಿಸಿತು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಧ್ವನಿ ಗೊತ್ತು ಹತ್ತಿ, ಸುಭಗೆ 'ಹೂಂ, ಬಂದೆ; ಅಗಳೇ ತಗೀತೇನಿ ತಡೀ, ಅಪ್ಪಾ' ಎಂದು ಹೊರಗೆ ಧಾವಿಸಿದಳು. ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಚಿಮಣಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುತ್ತಲೇ, "ಎಷ್ಟು ದಿನಾನೋ ಮಾರಾಯಾ ಹೋಗೋದು ? ಒಬ್ಬಾಕೇಗೇ ಬ್ಯಾಸರ...." ಎಂಬ ಸುಭಗೆಯ ಸಲುಗೆಯ ಮಾತು ಕೊನೆಗಾಣಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆಯೊಬ್ಬರೇ ಇರದೆ, ಅವರ ಹಿಂದೆ ಅಪರಿಚಿತರೊಬ್ಬರನ್ನು ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ

ಕಂಡು, ಸುಮ್ಮನಾದಳು. ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ಸೀರೆಯನ್ನು ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, ಕಂದೀಲನ್ನು ಮೂಡಿಸಿ, ಅಡುಗೆಯ ಮನೆಯ ಹೊಸೆತಲ ಮೇಲೆ ತಂದಿಟ್ಟಳು.

ರುಮಾಲವನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಲೇ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು, “ ಒಳಗೆ ಬರಿ, ರಾಮರಾವ್ ” ಎಂದರು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಒಳಗೆ ಹೋದವರು ಏರುಗಚ್ಚೆ ಹಾಕಿ ಕೈಕಾಲು ಮೋರೆ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಪಂಜೆಯಿಂದ ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮತ್ತೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. “ ದಣದೀರಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಮಂಚದ ಮ್ಯಾಲೆ ಅಡ್ಡಾಗಿರಿ; ನಾನು ಅಡಿಗೀ ವ್ಯವಸ್ಥಾ ಮಾಡಿ ಬರತೇನಿ. ” ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಅಡಿಗಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋದರು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಂಗಪ್ಪ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನಾಟಕದ ಮುದುಡಿದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ. “ ಈಗ ಬಂದ್ರೇನೀ ಶಂಕರಭಟ್ಟ ? ಇನ್ಯಾವೋರ್ ಪೆಟಾರಿಕೇ ತಂಬೂರಿ ಬಂದಾವಲ್ಲ ! ” ಎನ್ನುತ್ತಲೇ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ ರಾಮೂನನ್ನು ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತ ಬಾಗಿಲ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು.

“ ಕೂಡು ಸಂಗಪ್ಪ, ಇದೂ ಈಗ ಬಂದೆ. ನಿಮಗ ನಾಟಕಾ ಕಲಸ ಲಿಕ್ಕೆ ಮಾಸ್ತರು ಬಂದಾರ. ಅವರವು ಅವು. ” ಎಂದು ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು.

“ ಭಲಾಸ್ವಾ, ಇವರು ರಾಮನ ವೇಸಾ ಮಾಡಾಕ ಭಾಳ ಪಾಡ ಅದಾರ ಅಲ್ರೇ ? ” ಎಂದ ಸಂಗಪ್ಪ ರಾಮೂನನ್ನು ನೋಡುತ್ತ.

ರಾಮೂ ಮುಗಳನಗೆಯಿಂದ ನಕ್ಕು.

“ ಅವರ ಹೆಸರೂ ಅದೂ ಐತ್ಯೋ, ಸಂಗಪ್ಪ ! ” ಎಂದು ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಹೇಳಿದಾಗ, ಸಂಗಪ್ಪ ಅಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಪಾವಡವನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಹೊರಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿದ್ದ.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಒಳಗೆ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಅಡಿಗೆ ನಡಿಸಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬನೇ ಕುಳಿತು ಬೇಸರಿಕೆ ಬಂದಂತಾಗಿ, ರಾಮೂ ವಿಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನುಡಿಸತೊಡಗಿದ. ಐದು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಗಪ್ಪನ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿ ಹಿಂಡಿಗೆ ಹಿಂಡೇ ಕೂಡಿತು. ನಡುಮನೆಯೆಲ್ಲ ತುಂಬಿತು. ರಾಮೂ

ವೀಣೆಯನ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಎಲ್ಲರೂ ಸದ್ದುಮಾಡದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಸಂಗೀತಸುನಾದದ ಲಹರಿಯಿಂದ ಕೆಲವು ಜನ ತಲೆ ದೂಗಹತ್ತಿತು. ಬೀಡಿ ಸೇದುವುದು ಮುಗಿಯುವ ವರೆಗೆ ಸುವ್ಮನೆ ಕುಳಿತ ಮಾಸ್ತರರು, ಮಂಚದ ಕೆಳಗಿನ ತಬಲ-ಢಕ್ಕುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು, ಸುತ್ತಿಗೆಯಿಂದ ತಬಲವನ್ನು ಸರಿಮಾಡುವ ಶಾಸ್ತ್ರಮಾಡಿ, ವೀಣೆಯ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ರಂಗು ತರುವ ಸದುದ್ದೇಶದಿಂದ, ತಲೆ ಕೊಡಹಿ ಯದ್ವಾ-ತದ್ವಾ ಬಾರಿಸಹತ್ತಿದರು. ತಾಳ ತಪ್ಪಹತ್ತಿದುದರಿಂದ ರಾಮೂ ವೀಣೆಯನ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮುಗುಳುನಗೆಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸುವ್ಮ ನಿರಲು ಸೂಚಿಸಿದ.

ರಾಮೂನು ಕುಳಿತ ಭಂಗಿಯನ್ನು, ವೀಣೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದ ಶಿವಿಯನ್ನು, ಎಡಗೈಯ ಬೆರಳುಗಳು ಮಣಿ-ಮಣಿದು ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಕುಣಿದಾಡುವ ರೀತಿಯನ್ನು, ಬೆರಳಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಚಲನವಲನವೂ ತಂತಿಗಳ ನಾದದಲ್ಲಿ ತಾರತಮ್ಯ ವೈವಿಧ್ಯಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿರುವ ಗುಟ್ಟನ್ನು, ರಾಮೂನಿಗೆ ಕಾಣದಂತೆ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಆತುಕೊಂಡು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಸುಭಗೆಗೆ ಆತನು ಮಾಸ್ತರರಿಗೆ ಸುವ್ಮನಿರಲು ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದಾಗಿನ ನಗೆಯ ಮುಖ ಕಂಡಿತು. ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಆಕೆ ಆಗಲೇ ಎರಡು-ಮೂರು ಸಲ ನೋಡಿದ್ದಳಾದರೂ, ಮುಖದ ಮೇಲಿನ ನಗೆಯನ್ನು ಕಂಡುದು ಇದು ಮೊದಲ ಸಲ. ನಕ್ಕಾಗ ಒಡಮೂಡಿದ ಗಲ್ಲಗಳ ಗುಣಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಸುಭಗೆಯ ಮೊಗದ ಮೇಲೆ ಮಿದುವುನಗೆ ಮೂಡಿತು: ಗಲ್ಲ ಕೆಂಪೇರಿತು. ತನ್ನಲ್ಲಿ ಒಡಮೂಡಿದ ವಿಕಾರ ಜನಕ್ಕೆ ತಿಳಿದೀತೆಂದು ಆಕೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿದಳು.

ರಾಮೂನಿಗೆ ಕೈ-ಕಾಲು ತೊಳೆಯಲು ಹೇಳಿ, ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ತಂಬಿಗೆ ತುಂಬಿ ನೀರು ತಂದಿಟ್ಟರು. ರಾಮೂ ಊಟಕ್ಕೆ ಎದ್ದಾಗ; ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿಯ ಜನಜಂಗುಳಿ ಗುಜುಗುಜು ನಡೆಸಿದ್ದಿತು. ಶೀನೂನನ್ನು ಬೆನ್ನು ಚಪ್ಪರಿಸಿ ಹೊರಗೆ ಕಳುಹಿದರು. ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಮಾಸ್ತರರೂ ಹೊರಗೆ ಹೋದರು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರೇ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದುದು, ಕೈ ಕಾಲು ತೊಳೆಯಲು ನೀರು ತಂದಿಟ್ಟುದು, ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಅವರೇ ಬಡಿಸುತ್ತ ಊಟ ಮಾಡಿ

ದುಂದು ರಾಮೂನಲ್ಲಿ ಮೊದ-ಮೊದಲು ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದವು— ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಇರುತ್ತಲೇ ಇವರೇಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು ಎಂದು. ಸುಭಗೆ ಹಾಲು-ಮೊಸರು ಬಡಿಸಲು ಬಂದಾಗ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿ ಆಕೆಯ ಹಾಳು ಹಣೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಚಕಿತನಾದ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ. ಆ ಯೌವನ, ಆ ರೂಪ, ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿದೆಯಲ್ಲ ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡ.

ಊಟ ಮುಗಿಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಾಸ್ತರರು ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಕೈ-ಗ್ಯಾಸನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಗವಳಿಗರ ಎಲ್ಲವ್ವ ಕೆನೆಮೊಸರಿನ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಗಡಿಗೆಯನ್ನು ತಂದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶೀನಾನೂ ಕಿಟ್ಟಿಯ ತುಂಬ ಚಹವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಂದ. ರಾಮೂ ಊಟ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗ ಇದೆಲ್ಲ ಸಂಭ್ರಮ ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟ. ಆ ಕಡೆ ಮೊಸರು-ಅವಲಕ್ಕಿಯ ತಯಾರಿ ನಡೆದಿತ್ತು. ಈ ಕಡೆ ಕಿಟ್ಟಿ ಕವ್ವು-ಬಸಿಗಳು ದಾರಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವು. ನಡುಮನೆಯ ನಡುವೆ ಎಲೆ-ಅಡಿಕೆ-ಬೀಡಿ-ಕಡ್ಡಿಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳೂ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು.

ಅಂದಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ರಾತ್ರಿ ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ವರೆಗೆ ಸಾಗಿತು. ರಾಮೂನ ಪ್ರವಾಸದಿಂದಾದ ಪ್ರಯಾಸದ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಡದೆ, ಜನ ಅವನಿಗೆ ನಾನಾ ಬಗೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಅವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೂ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಭಾಗ ವಹಿಸಿದ ಜನ ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದರು. ಅವನಿಂದ ತಮ್ಮ ನಾಟಕದ ಪದಗಳನ್ನು ಹಾಡಿಸಿದರು. ರಾಮೂನೇ ರಾಮನ ಪಾರ್ಶ್ವನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ದುಂಬಾಲು ಬಿದ್ದರು. ಮೊದಲು ಕೈಕೇಯಿಯ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸಿ ಆಮೇಲೆ ರಾಮನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಹಟ ತೊಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದ ಮಾಸ್ತರರು ತಾವು ತಿರುಗಿ ಕೈಕೇಯಿಯ ಪಾತ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ರಾಮೂನಿಗೆ ರಾಮನ ಪಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುವ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗಮನೋವೃತ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿದರು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಊಟವಾದ ಮೇಲೆ ಸುಭಗೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಕೂಡ ಲಿಲ್ಲ. ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸಿ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಈಗ ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯ ಕೋಲಾಹಲ ಇಮ್ಮಡಿಸಿದ್ದಿತು. ಬೇಗ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ.

ಹಿಂದೆ ಎಂದೋ ಕಂಡ ಅಸ್ವಸ್ಥವಾದ ಕನಸೋ ಏನೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ಇಂದು ತನ್ನ ಮದುವೆಯ ನೆನಪು ಒಳಗಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಬಂದಿತು. ಆ ಜನ, ಆ ಓಲಗ-ಬಜಂತ್ರಿ, ಆ ಸಡಗರ, ತನಗೆ ತಿಳಿಯದ ಯಾವದೋ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಮಂತ್ರ, ತನ್ನ ಕಡೆಯಿಂದ ಆಗಾಗ ತನಗೆ ತಿಳಿಯದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೋ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಪದ್ಧತಿ, ತನ್ನ ಗಂಡನೆಂದು ತನಗೆ ಅಪರಿಚಿತನಾದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬಳಿ ತನ್ನನ್ನು ಕೂಡಿಸಿದ್ದು, ಮಂತ್ರ ಘೋಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಆಜ್ಞೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಯಾಕೋ ಏನೋ ಆಗಾಗ ತನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದು.....ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಹಿಂದುಮುಂದೆಯಾದರೂ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಅವಳ ಸ್ಮೃತಿಪಟಲದ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿಹೋದವು. ಈ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಸುಭಗೆಗೆ ಜೊಂಪು ಬರಹತ್ತಿತು. ಜೊಂಪು ಬರುವ ಮುನ್ನ, ಸುಭಗೆ ಅಂದು ತನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿಯುವ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡಿದ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ರೂಪದೊಡನೆ ಇಂದು ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಆಗಮಿಸಿದ ಈ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ರೂಪವನ್ನು ತುಲನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದಳು. ಅರ್ಧ ನಿದ್ರಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ 'ಈ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮುಖ ಚಂದ; ಮುಖಕ್ಕಿಂತ ವೀಣೆಯ ವಾದನ ಚಂದ; ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅವರ ನಗೆ ಚಂದ.' ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡಳು.

೨೦

“ ಗಂಗಾಸಾನಿ, ಏನು ಮಾಡತೀಯೇ? ” ಎಂದು ರಾಧಕ್ಕ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ, ಗಂಗಾಸಾನಿ ಬಾವಿಗೆ ಒಗೆಯಲು ಹೋಗುವ ತಯಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಆಕೆ 'ಬರಿ ರಾಧಕ್ಕ, ಅನಾಯಾಸ ನೀವು ಬಂದಿ. ನಾನು ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಮನೀಗೆ ಬರೋಕಿ ಇಡ್ಡಿ, ಏನಾರು ಬೇಕಾಗಿತ್ತೇನು?"

“ ಜ್ವಾಲಾ ತೀರ್ಥವನ್ನು ಭಕ್ತರಿಗೆ ಹಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲ. ” ಎಂದರು ರಾಧಕ್ಕ. ಹೀಗೆನ್ನುವಾಗ ಅವರು ಏನೂ ಸಂಕೋಚಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯಿಂದ ಸಾಮಾನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವದು ರೂಢಿಯಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

“ ಅವರು ಎಂದ ಬರತಾರ, ರಾಧಕ್ಕ? ”

“ಏನೋ ನಮ್ಮವ್ವ. ನನಗೇನು ಹೇಳಿಕೇಳಿ ಹೋಗತಾರಸ? ಅದ್ಯಾಕೋ ಇವತ್ತ ದುರುದುರು ಉರಕೋತಾ ಮಾರೀ ಗಂಟುಹಾಕಿಕೊ ಡಸ ಹೊರ ಟರು. ನನಗ ಕೇಳೋ ಧೈರ್ಯಾನ ಆಗಲ್ಲ ನಮ್ಮವ್ವ. ಮನೀ ಎಲ್ಲಾ ಬರೇದು ಆಗಿಹೋಗೇದ. ಎಂಟಾನೆಂಟು ದಿನ ಎಲೈಯೋ ಹೋಗಿ ಕೂತು ಬಿಟ್ಟಾರ. ಒಂದು ಉಪ್ಪಿನ ಹರಳು ಬೇಕಾದರ ನಿನ್ನ ಮನೀಗೆ ಬರಬೇಕು; ಒಂದು ಖಡ್ಗಿ ಬೇಕಾದರ, ನಿನಗ ತ್ರಾಸು ಕೊಡಬೇಕು. ಜೀವ ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಗೇದ ಮಹಾಯಾಂಕ !”

“ಒಯ್ಯಿರಿ ರಾಧಕ್ಕ; ನಿಮಗ ಏನು ಬೇಕಾಗೇದ ಅದನ್ನ ಒಯ್ಯಿರಿ. ಇವತ್ತ ನಿಮಗೊಂದು ತ್ರಾಸ ಕೊಡಬೇಕಾಗೇದ. ದೇವರಿಗೆ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಸೋದದ. ಹೆಜ್ಜಿನಮಸ್ಕಾರಾ ಹಾಕತೇನಿ ಅಂತ ಬೇಡಿಕೊಂಡೆನಿ. ಸುಮ್ಮನೇ ಮುಂದಕ ಯಾಕ ಹಾಕಬೇಕು ದೇವರ ಹರಕೀನ? ಲಗೂನ ಸ್ವೈತೊಳಕೊಂಡು ಅಡಿಗಿಗೆ ಇಟ್ಟುಬಿಡಿರಿ. ನಾನು ಸಾಮಾನು ಕಳಿಸಿ ಕೊಡತೇನಿ. ಕರಿಗಡಬು ಮಾಡಿಬಿಡಿ; ಅಂದ್ರ ಲಗೂನ ಆಗತಸದ. ಅನಾಯಾಸ ಶಂಕರಭಟ್ಟ್ರ ಬಂದಾರ. ಅವರಿಗೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಬಿಡಿ. ಅವರ ಮನೀಗೆ ಯಾರೋ ನಾಟಕಾ ಕಲಿಸೋರು ಬಂದಾರಂತ; ಅವರಿಗೂ ಊಟಕ್ಕ ಹೇಳಿರಿ.” ಎಂದು ಜೋಳವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಗಂಗಾಸಾನಿ ರಾಧಕ್ಕನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕಳಸಿದಳು. ಹೊರಗೆ ಹೋದವರನ್ನು ಕೂಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, “ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ರಾಧಕ್ಕ, ಸುಭಗಾಗೂ ಅಡಿಗೀ ಮಾಡಿಕೋಬ್ಯಾಡಾ ಅಂತ ಹೇಳಿ. ಎಲ್ಲಾರದೂ ಊಟ ಆದ ಮ್ಯಾಲೆ, ಬಡಿಸಿ ಇಟ್ಟು ಬರವಂತ್ರಿ ಅಂತ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ವೈತೊಳೆದು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬಾವಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಾಗ, ಮಟಮಟ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಆಕೆ ತಪತಪ ತೊಯಿದ ಸೀರೆಯನ್ನು ಉಟ್ಟಿದ್ದಳು; ಸೆರಗನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು; ನುರಿಯಾಗಿ ಒರೆಸಿ ಕೊಂಡು ಕೂದಲುಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು; ಹಣೆಯ ತುಂಬ ಕುಂಕುಮ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ತೋಪಿನಲ್ಲಿಯ ಮೂರ್ತಿಗೆ ಹಣ್ಣು-ಕಾಯಿ ಮಾಡಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಹೆಜ್ಜೆ-ನಮಸ್ಕಾರ ಸುರುವು ಮಾಡಿದಳು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮೊಳ ಉದ್ದ ದಂಟು ಹಿಡಿದು, ಬಿಟ್ಟದ ಕಡೆಗೆ ಮೋರೆ ಮಾಡಿ,

ದಾರಿಗುಂಟ ಸಾವಕಾಶ ಸಾಷ್ಟಾಂಗನಮಸ್ಕಾರ ಹಾಕಿ, ಬಕ್ಕಬರಲೆ ಮಲಗ ಕೊಂಡೇ ಕೈಯನ್ನು ಮುಂದೆ ಚಾಚಿ ದಂಟಿನ ತುದಿ ನಿಲುಕುವಲ್ಲಿ ಅದ ರಿಂದಲೇ ಗೆರೆಕೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಎದ್ದು ದಂಟಿನ ಗೆರೆ ಮೂಡಿದಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ನಡೆದು, ಗೆರೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲ್ಬೆರಳುಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಕ್ರಮವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಒಗೆದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ ಮುಸುರೆ ತಿಕ್ಕುವಾಕೆ ಆಗಾಗ ಆಕೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ದಂಟನ್ನು ಬದಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಈ ರೀತಿ ಸಾಗಿದ ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಬೆಟ್ಟದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಒಂದು ತಾಸು ಹಿಡಿಯಿತು. ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಖರತೆ ನೆತ್ತಿ ಸಿಡಿಯುವಷ್ಟು ಇತ್ತು. ಅವರ ವೈಮೇಲಿನ ಸೀರೆ ಪೂರ್ಣ ಒಣಗಿ, ಬೆವರಿನಿಂದ ಮತ್ತೆ ಹಸಿಯಾಗಹತ್ತಿದ್ದಿತು. ಬೆವರು ತುಂಬಿದ ಮುಖ ಮೌನವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇಸರಿಕೆಯ ಲಕ್ಷಣವಿರಲಿಲ್ಲ. ದೇವಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿಯೇ 'ಹರಹರ ಮಹಾದೇವ' ಎಂಬ ಶಬ್ದೋಚ್ಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಹೊರಟೆ ಆಕೆಯ ದಾರಿಯನ್ನು ಇಬ್ಬರು ಗೊರವರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನೀಶಕ್ತಳಾಗಿ ಮಲಗಿದ ವಳಿಗೆ ಮೇಲೆ ಎಳಲು ಬಾರದಾದೊಡನೆ, ಆಕೆಯ ಎಡಬಲದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತೋಳು ಹಿಡಿದು ಮೇಲೆ ಎತ್ತುತ್ತ ಆಕೆಯೊಡನೆ ಸಾಗಹತ್ತಿದರು. ಅಖಂಡ ವಾಗಿ ಹೀಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಹಾಕುತ್ತಲೇ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಗುಡಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಐದು ಬಾರಿ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಯಾದ ಮೇಲೆ, ಆಕೆ ಗುಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಕೊಂಡಳು. ರಾಧಕೃ ದೀಪಮಾಲೆಯ ಕಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಅವಳ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕೊಡ ತಣ್ಣೀರು ಸುರುವಿದರು; ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಅರಿಸಿಣ-ಕುಂಕುಮ ಕೊಟ್ಟರು. ಉಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಜರದ ಸೀರೆ ಸಿದ್ಧವಿತ್ತು. ಹೊಸ ಸೀರೆಯನ್ನು ಉಟ್ಟುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, ಆಕೆ ಹೆಜ್ಜೆ-ನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ಹಾಕಿದ ಸೀರೆಯನ್ನು ನಾದರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿದಳು; ಸುತ್ತಲು ನೆರೆದ ಗೊರವರಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಟ್ಟು 'ಉಘೇ' ಎನಿಸಿದಳು.

ಅಭಿಷೇಕ-ನೈವೇದ್ಯ ಮುಗಿದು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ರಾಧಕೃನವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಕುಳಿತೊಡನೆ, ಡೋಣೆಗೆ ನೀಡಿಸಿ, ಗಂಗಾಸಾನಿ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಮೂರ್ತಿಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ಎರಡೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ

ಆಕೆಯ ಕಣ್ಣು ತೊಯ್ದವು. 'ದೇವ, ನನ್ನ ಯಜಮಾನರ ತಪ್ಪನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು.' ಎಂದು ಆಕೆಯ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಶಬ್ದ ಹೊರಟಾಗ ದುಃಖವು ಕೈ ತುಟಿ ನಡುಗಿದವು.

ಎಂಟಾನೆಂಟು ದಿನ ಬೆಂದು ಬಳಲಿದ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನ ಇಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಗುರಾಯಿತು.

೨೧

ನಾಲ್ಕು ದಿನ ರಾಮೂನ ವಸತಿ ಶಂಕರಭಟ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಆಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಊರ ಪ್ರಮುಖರೆಲ್ಲ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಆಡಳಿತಗಾರರಿಗೆ ಬಿನ್ನವಿಸಿ ಕೊಂಡು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಪವಳಿಯಲ್ಲಿಯ ಧರ್ಮಸಾಲೆಯೊಳಗಿನ ಕೋಣೆಯೊಂದರ ಕೀಲಿಯ ಕೈಯನ್ನು ರಾಮೂನಿಗೆ ಕೊಡಿಸಿದರು. ಕಾಲ್ ಪಿಯಾನೋವನ್ನು ಕೊಂಡು ಉಳಿದ ಹಣದಲ್ಲಿಯ ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಖರ್ಚಿಗಾಗಿ ಕೊಟ್ಟುದೂ ಆಯಿತು. ರಾಮೂ ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಸಂಸಾರ ಹೂಡಿದನು. ದೇವಸ್ಥಾನದವರೇ ಅವನಿಗೆ ಅಡಿಗಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಶಿಟ್ಟರ ಶಂಕ್ರಪ್ಪ ಎರಡು ಚಿಟ್ಟಿಯಷ್ಟು ಅಕ್ಕಿಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟನು. ಗವಳಿಗರ ಎಲ್ಲಮ್ಮ ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡ ಉಬ್ಬಿನಿಂದ ರಾಮೂನಿಗೆ ದಿನಾಲು ಪಾವುಸೇರು ಹಾಲನ್ನು ನೀರು ಕೂಡಿಸಿದೆಯೇ ಪುಕ್ಕಟಿಯಾಗಿಯೇ ತಂದುಕೊಡಹತ್ತಿದಳು. ರಾಮೂನ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಂಗಪ್ಪ ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ನಿಂತ. ಶ್ಯಾನುಭೋಗರ ಶಿವಪ್ಪನವರು ರಾಮೂನ ಅಡಿಗಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಮಸಾಲೆಯ ಪುಡಿ, ಮೆಂಥೆಯ ಹಿಟ್ಟು, ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿದರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಲಿದ್ದ ನೀರಿನ ಗಾಡಿಯೊಳಗಿಂದ ದಿನಾಲು ಎರಡು ಕೊಡ ನೀರನ್ನೂ ಕೊಡಲು ಹತ್ತಿದರು.

ನಾಲ್ಕು ಊರು ತಿರುಗಾಡಿ ಬಂದ ರಾಮೂನಿಗೆ ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಜೀವನ ವಲ್ಲಿ ಸಮರಸನಾಗಲು ಬಹಳ ದಿನ ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹದಿನೈದೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ

ಜನಪ್ರಿಯನಾದ. ಕಂಡವರ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ 'ವೀಣೆಯ ರಾಮಣ್ಣ'ನೇ. ಊರಲ್ಲಿ ಅವನ ವೀಣಾವಾದನವನ್ನು ಕೇಳದವರಿಲ್ಲ ; ಕೇಳಿ ಆನಂದಪಡದವರಿಲ್ಲ. ಕಂಡಕಂಡವರು ಅವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡದೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪರಸ್ಪೃಳದವನು ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಪರಾಮರಿಕೆ ಮಾಡುವವರೇ. ಊರಿಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದಾದ ಉಡುಪಿಯ ಹೋಟಲಿನವನು ಸಹ, ರಾಮನು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಚಹಾಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ, ಅವನಿಂದ ರೊಕ್ಕ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ರಾಮನು ಮುಂಜಾನೆ ಎದ್ದೊಡನೆ ನೆಟ್ಟಗೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬಾವಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒರುತ್ತಿದ್ದನು. ಬರುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಶೀನೂ ಚಹವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಚಹವಾದ ಮೇಲೆ ಹನ್ನೆರಡರ ವರೆಗೆ ಅಡಿಗಿ-ಊಟದ ಕೆಲಸವೇ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನವನ್ನೆಲ್ಲ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುವದರಲ್ಲಿಯೂ, ಹಾಡು ಹೇಳುವದರಲ್ಲಿಯೂ, ವಾದನಗಳನ್ನು ಬಾರಿಸುವದರಲ್ಲಿಯೂ, ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ತಾಸೆರಡು ತಾಸು ನಿದ್ರೆಯೂ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿಯ ಬಹುಭಾಗ ನಾಟಕದಲ್ಲಿಯೇ ಗತಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಇದು ರಾಮನು ನಿತ್ಯದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ.

೨೨

ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ಪರದೇಶಿಯಾಗಿಯೇ ಬೆಳೆದ ರಾಮನಿಗೆ ಹೆಂಗಸರ ಸಂಪರ್ಕ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ನಾಟಕ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ, ಹನ್ನೆರಡು-ಹದಿನೂರು ವರುಷದ ಹುಡುಗನಿದ್ದ ದರಿಂದ, ಅಲ್ಲಿಯ ನಟಿಯೊಡನೆ ಇರುವ ಅವನ ಸಲಿಗೆ ಬರಿ ಹುಡುಗತನದ ಸಲಿಗೆಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಮುಂದೆ ಕೀರ್ತನಕಾರರ ಹಿಮ್ಮೇಳದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗಂತೂ ಹೆಣ್ಣು-ಮಕ್ಕಳ ಸಂಬಂಧವೇ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೀರ್ತನೆ ನಡೆದಾಗ ಕೀರ್ತನಕಾರರ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ತನ್ನ ವೀಣೆಯಲ್ಲಿ ನುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗಿನ ಅದರ ಸುಶ್ರಾವ್ಯನಿನಾದ, ಮೇಳದಲ್ಲಿಯ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ವಾದ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಎದ್ದು ಕೇಳಿಸಿದೊಡನೆ, ಗುಂಪುಗಟ್ಟಿ ಕೀರ್ತನೆ ಕೇಳಲು ಕುಳಿತ ಹೆಂಗಸರು ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣು

ಗಳನ್ನು ಇವನ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ರಾಮಾನಲ್ಲಿ ಕಂಪನ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಂತೆಯೇ ಶಂಭಕರಭಟ್ಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಹತ್ತಿದ ಮೊದಲೆರಡು ದಿನ ರಾಮೂ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಯುವಕನಲ್ಲಿ ಹರಯದ ಹೆಂಗಸಿನ ಬಗೆಗೆ ಮೂಡುವ ಸಹಜ ಕುತೂಹಲವೇನೋ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು, ಸುಭಗೆ ಮುಂದೆ ಸುಳಿದಾಗೆಲ್ಲ, ಆಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತಾದರೂ ಸೌಜನ್ಯದಿಂದಲೋ, ನಾಚಿಕೆಯಿಂದಲೋ, ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದಲೋ ಆತ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮರುಕ್ಷಣ ಕೆಳಗೆ ಚೆಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೂ ಸುಭಗೆಯ ರೂಪ, ಲಾವಣ್ಯ, ವಿನಯ, ಆದರಾತಿಥ್ಯ, ಹಸನ್ಮುಖ ಮುಂತಾದವು ಅವನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಆವಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಲವಲವಿಕೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಪರಕೀಯ ಸ್ತ್ರೀಯೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವದೆಂತು ?

ಪರಸ್ಪರರಲ್ಲಿ ಮಾತುಕತೆಯಾಗಲಿಲ್ಲವಾದರೂ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಉದ್ದೇಶ ರಹಿತವಾಗಿ ಸಂಭವಿಸಿದ ಒಂದೆರಡು ಘಟನೆಗಳು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಮುಗುಳು ನಗೆಯ ಮುಖಾಂತರ ಮೌನವಾಗಿಯೇ ಮಾತಾಡಲು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದವು; ಪರಸ್ಪರ ಸರಿಚಯವನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿದ್ದವು. ಒಮ್ಮೆ ರಾಮೂ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಸುಭಗೆ ಅವನ ಎಲೆಯಲ್ಲಿಯ ಬಕ್ಕರಿಯ ಮೇಲೆ ಅದೇ ಕಾಸಿದ ತುಪ್ಪ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾಮೂ ತುಪ್ಪ ಬೇಡವೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಕೈ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದನು. ತುಪ್ಪ ಹೆಸ್ಟದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಸುಭಗೆಯ ಮುಖದ ಮೇಲಿನ ಗಾಬರಿ 'ಕೈ ಸುಟ್ಟಿತೇ ?' ಎಂದು ಕೇಳಿತು. ಅವನ ಮುಖದ ಮೇಲಿನ ಮುಗುಳು ನಗೆ 'ಇಲ್ಲ' ಎಂದಿತು. ಸುಭಗೆಯ ಮುಖವೂ ಆಗ ಅದೇ ನಗೆಯನ್ನೇ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸಿತು. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ರಾಮೂ ಸ್ನಾನ ಕೈದು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಟಾವೆಲ್ಲನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಚ್ಚಲಮನೆಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದ. ಹಿತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಬಿಸಿಲೊಳಗೆ ತಂಬಿಗೆ ತಿಕ್ಕಿ ಒಳಗೆ ತರುತ್ತಲಿದ್ದ ಸುಭಗೆಗೆ, ಬಿಸಿಲಿನಿಂದ ಒಳಗೆ ಬಂದುದರ ಮೂಲಕ, ಬಾಗಿಲದಲ್ಲಿಯ ರಾಮೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಅವನನ್ನು ಹಾಯುವವಳಿದ್ದಳು. ರಾಮೂ ಹಿಂದೆ ಸರಿದ. ಆಕೆಯೂ ಹಿಂದೆ ಸರಿದುಕೊಂಡಳು. ಸುಭಗೆಯ ಮುಖದ ಮೇಲಿನ

ನಾಚಿಕೆ ಕ್ಷಮೆ ಬೇಡಿತು. ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿದರು. ನಾಲ್ಕು ಕಣ್ಣುಗಳು ನಕ್ಕವು.

ರಾತ್ರಿ ತಾಲೀಮು ನಡೆವಾಗ ಸುಭಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರುವ ವರೆಗೆ ಹೊರಗೆ ನಡೆದ ಮೋಜನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಕೂಡುವದು ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ರಾಮೂ ಹಾಡಹತ್ತಿದಾಗ, ಅವನು ಬಾರಿಸಹತ್ತಿದಾಗ, ಏಕಚಿತ್ತತೆಯಿಂದ ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಾಡು ಕಲಿಸುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ಕಲಿಯುವವರ ಅಪಸ್ವರದ ಅಣಕ ಮಾಡಿದೊಡನೆ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸುಭಗೆ ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನು ವಶರಥನಾಗಿ ಮುದುಕನಂತೆ ಮಾತನಾಡುವದು, ಕೈಕೇಯಿಯಾಗಿ ರಕ್ತಸ ತನ ಮಾಡುವದು, ಮಂಥರೆಯಾಗಿ ಹೇವನನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಮಾಡುವದು, ಭರತನಾಗಿ ಶೋಕರಸವನ್ನು ಉಕ್ಕಿಸುವದು, ಸೀತೆಯಾಗಿ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವೇ ಮೂರ್ತಿಮಂತಾಗಿ ಬಂದಂತೆ ಅಭಿನಯಿಸುವದು— ಎಲ್ಲವೂ ಸುಭಗೆಯಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚರಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತು; ಆನಂದವನ್ನು ಉಕ್ಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವನು ಇವಳನ್ನು ನೋಡುವ ವರೆಗೂ ಇವಳ ನೋಟ ಅವನಲ್ಲಿಯೇ. ಆತನು ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದನೆಂದು ತಿಳಿದ ಕ್ಷಣ ತಲೆಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು.

೨೩

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸುಭಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯೊಡನೆ ಎರಡು ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಸಲ ತಪ್ಪದೆ ಒಗೆಯಲು ಬಾವಿಗೆ ಹೋಗಹತ್ತಿದಳು. ರಾಮೂ ಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಇವರೀವರಿಗೆ ಬೆಟ್ಟದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯೊಡನೆ ಹರಟೆಹೊಡೆಯುತ್ತ ಸಾಗಿದ ಸುಭಗೆ ಎದುರಿಗೆ ಬರುವ ರಾಮೂನನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಹರಟೆಯನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಜೊತೆಗೇ ಹೆಜ್ಜೆಹಾಕುತ್ತಿದ್ದವಳು, ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದೆ ಉಳಿದು, ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಯ್ದು ಹೋದ ರಾಮೂನನ್ನು ತಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನೂ ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿನೋಡಿದಾಗ ಇಬ್ಬರ ದೃಷ್ಟಿಗಳೂ ಕೂಡಿ ಸುಭಗೆಯ ವೈಜುಮೈನ್ನುತ್ತಿತ್ತು.

ಆ ದಿನ ರಾಮೂ ಬಾವಿಗೆ ತಡವಾಗಿಯೇ ಹೋದ. ಅವನು ಹೋಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿ-ಸುಭಗೆಯರ ಒಗೆಯುವ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದಿತ್ತು.

ಬಾವಿಯ ನಾಲ್ಕು ನಿಟ್ಟಿಗೆ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳಿದ್ದವಾದ್ದರಿಂದ, ಗಂಗಾಸಾನಿ ಹಲ್ಲು ತಿಕ್ಕುತ್ತ ಕುಳಿತ ಬದಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ರಾಮೂ ಬೇರೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಹೋದ.

ಸುಭಗೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮಾವಿನ ಟೊಂಗೆಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ಸೀರೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಎಳೆಬಿಸಿಲಿಗೆ ಅದನ್ನು ಒಣಗಿಸುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ರಾಮೂ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಇಳಿಯುವವನಿದ್ದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುಭಗೆ ಚಿಟ್ಟನೆ ಚೀರಿದ ದನಿ ಕೇಳಿತು. ರಾಮೂ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಆಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಓಡಿದ.

“ಯಾಕೋ ಚೀರಿದಿರಲ್ಲ?” ಎಂದ ರಾಮೂ.

ಸುಭಗೆಗೆ ಮಿತಿಮೀರಿ ನಾಚಿಕೆ. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ತಡೆಯಲಾರದ ನಗೆ ಉಕ್ಕಿ ಬಂದು ಆಕೆಯ ಮುಖವನ್ನೂ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೂ ಅರಳಿಸಿತು. ಬಾಯಿ ಯನ್ನು ಬಿರಿಯಿಸಿತು. ಮುಖ ಅರಳಿದ ಗುಲಾಬಿಯಾಯ್ತು. ಬಣ್ಣ ಮುಂಜಾವಿನ ಬಿಸಿಲಿನ ಬಣ್ಣದೊಡನೆ ಒಂದಾಯ್ತು. ತಿಕ್ಕಿ ತೊಳೆದಿದ್ದ ದರಿಂದ ಅರ್ಧ, ಚಳಿಯಿಂದ ಅರ್ಧ, ಕೆನ್ನೆಗಳು ಕೆಂಪೇರಿದ್ದವು. ಹಲ್ಲುಗಳು ಬೆಳ್ಳಗೆ ಬಿಳಗಿದವು. ಮುಂಗೂದಲುಗಳೆರಡು ಉಂಗರವಾಗಿ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಜೋತಾಡಿದವು. ರಾಮೂ ಮುಗ್ಧನಾದ.

“ಯಾಕೂ ಇಲ್ಲ. ಏನೋ ಹುಚ್ಚುಚ್ಚುಳಾಂಗ ಚೀರಿಬಿಟ್ಟೆ! ಮಂಗಳ ಕಡಿದಾಡಿ ಮ್ಯಾಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದವು. ನನ್ನ ಮೈಮ್ಯಾಲೇ ಬೀಳೋ ಎದ್ದು. ಸ್ವಲ್ಪದರಾಗ ತಪ್ಪಿತು. ಖೋಡಿಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಹ್ಯಾಂಗ ಕೂತಾವ ನೋಡಿ!” ಎಂದು ಒಂದು ಮಾವಿನ ಮರದ ಕಡೆಗೆ ಮುಖ ಹೊರಳಿಸಿದಳು.

ಅಡ್ಡ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ನೀರಲ್ಲಿಳಿದ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಮೇಲೆ ಬರುವಂತಿರ ಲಿಲ್ಲ. “ಸುಭಗಾ, ಯಾಕದು ಚೀರಿದೆಲ್ಲ?” ಎಂದು ಆಕೆ ಬಾವಿಯೊಳಗಿ ನಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು ಸುಭಗೆ ರಾಮೂನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದಳು.

ರಾಮೂ-ಸುಭಗೆಯರು ಮಾತಾಡಿದುದು ಇದೇ ಮೊದಲ ಸಲ.

ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮಾತು ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕೆನಿಸಿತು. ರಾಮೂ ವಿಷಯ ಬದಲಿಸಿ ಅಂದ :

“ ಎರಡು ದಿನಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ತಣ್ಣೀರು ಮೈ ತೊಳೆತೀರಿ ಕಾಣತಡ. ತಡೀತಡದೇನು ನಿಮಗ ? ”

ಸುಭಗೆ ಕಾಲ್ಬೆರಳಿನಿಂದ ನೆಲ ಕೆದರಿದಳು. ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬೆರಳಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಳು :

“ ರೂಢಿ ಬಿದ್ದದ ನನಗ. ನೀರು ಮಾತ್ರ ಚೊಲೋವಲ್ಲ. ಕಲ್ಲಾಗಿಸ ನೀರು ಬಹಳ ಸೀತ. ನೀವು ಸುಮ್ಮನ ಮನಿಯಾಗಸ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದ್ದರ ಆಗತಿತ್ತು. ಈ ನೀರಿಗೆ ಹೊಸಬರು ನೀವು. ಸ್ವಲ್ಪ ಜ್ವಾಕಿಯಿಂದ ಇರಬೇಕೇ.”

“ ಎನಾಗತದರಿ ? ಮನೀಕಿಂತಾ ಇಲ್ಲೇ ಆರಾಮು ಆನಸತಡ. ”

“ ನೀವು ಭಿಡೆ ಸ್ವಭಾವದವರು ಕಾಣತಡ ? ” ಎಂದು ಸುಭಗೆ ಮುಖವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಇಟ್ಟು, ಮುಗುಳುನಗೆಯಿಂದ, ಓರೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ, ಕೇಳಿದಳು.

ರಾಮೂ ನಕ್ಕ.

ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿರಲಿಲ್ಲ; ಮಾತಾಡಲು ವಿಷಯವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಇನ್ನೂ ಮಾತಾಡುತ್ತ ನಿಲ್ಲಬೇಕೆನಿಸಿತು. ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತರು.

“ ಸುಭಗಾ, ಬಾ ಅವ್ವ, ಇನ್ನು ಹೊತ್ತಾಯ್ತು. ” ಎಂದು ಬಾವಿಯಿಂದ ಧ್ವನಿ ಬಂತು.

“ ಹೂಂ, ಬಂದೆ. ” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಸಿ ಅಂದು, ಸುಭಗೆ ರಾಮೂನ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿ ವಿನಯದಿಂದ “ ಹೋಗತೇನಿ ! ” ಎಂದು ತಲೆಯಾಡಿಸಿದಳು.

ಅವಳು ನಿಡಿದಾದ ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಮಣಿಮಣಿಸಿ ಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದ ಸೀರೆಯ ಗಂಟನ್ನು ಉಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದಾಗ ರಾಮೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದ.

ಗಂಗಾಸಾನಿ-ಸುಭಗೆಯರಿಬ್ಬರೂ ಒಗೆದ ಬಟ್ಟೆಗಳ ಗಂಟುಗಳನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದಾಗ ಸುಭಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದಳು :

“ ಅವರು ವೀಣಾನ್ ಭಾಳ ಭಂದ ಬಾರಸತಾರ ಅಲ್ಲ, ಗಂಗಕ್ಕ ? ”

“ ಹೌದು. ಆ ಕಲಾ ಛೋಲೋ ಸಾಧಿಸೇದ ಅವರಿಗೆ. ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತ ಕಲಿತರೆಲ್ಲ ಮುಂದ ಬಂದಾರು; ಪಾಪ, ಬಡವರು. ಹ್ಯಾಂಗ ಸಾಧ್ಯ ಆದೀತು? ”

“ ನಾನೂ ಕಲೀಲೇನು, ಗಂಗಕ್ಕಾ? ”

“ ಕಲೀಯಲ್ಲ. ಏನು ತಪ್ಪಾತು. ದಿನಾ ಅರ್ಧ ತಾಸು ಹೇಳಿಸಿಗೋ. ಹ್ಯಾಂಗಾದರೂ ಮನೀಗೆ ಬರತಾರ.”

“ ಹೋಗು ನಮ್ಮವ್ವ ನಾಚಿಗಿ ಆಗತಂದ. ಮೇಲಾಗಿ ಮಂದಿ ಆಡಿಕೋತಾರ. ಈಗಾಗಲೇ ಅಂತಾರಲ್ಲ. ಬಸವೀ ಹಾಂಗ ಕುಣಿಯೋದು ಕಲೀಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ಯಾಳ ಅಂತ.”

“ ನಾ ಒಂದು ಹೇಳಲ್ಯಾ ಸುಭಗಾ? ಅನ್ನೋ ಜನ ಅಂತಾನಂ ಇರತಾರ. ಅದರಾಗ ನಿಮ್ಮ ಬ್ರಾಂಬರಾಗ— ನಿನಗ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದರೂ ಚಿಂತಿಲ್ಲ— ಆಡಿಕೊಂಬೋದು ಭಾಳ. ಅಂಥಾವಕೆಲ್ಲ ಕಾಳಜೀ ಮಾಡ ಬಾರದು ನೋಡು. ಕುಣಿಯೋರೆಲ್ಲ ಬಸವೇರಂ ಆದಾಂಗಾತೇನು? ಕುಣೀ ದಿದ್ದೋರು ಎಲ್ಲಾರೂ ಗರತೇರಂ ಇದ್ದಾರೆನು? ನಿಮ್ಮ ಸಮಾಜದಾಗ ಮಾತುಮಾತಿಗೆ ಕಟ್ಟು ನಿಟ್ಟು. ಇರಬೇಕು; ಇರಬಾರದೂ ಅಂತ ಅಲ್ಲ. ಅವನ್ನ ಮಾಡಿದ ಹಿರಿಯರೇನೂ ಧಡ್ಡರಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಈ ಹುಚ್ಚು ಹುಚ್ಚು ನೇಮಗಳು ಅತೀ ಆಗಬಾರದು. ನಡಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರೋ ಹಾಂಗ ಇರಬೇಕು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಂಗ ಇರಬೇಕು. ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಅರ್ಥ ಇರಬೇಕು. ನಾನಂತೂ ಯಾರು ಏನು ಅಂದ್ರೂ ಹಚಿಗೊಂಬೋದಿಲ್ಲ ನೋಡು ಸುಭಗಾ. ಶಂಭುಲಿಂಗಗ ಮಾತ್ರ ಹೆದರತೇನಿ. ಮತ್ತ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ.”

೨೪

ದಿನಗಳು ಗತಿಸಿದಂತೆ ರಾಮಾನಿಗೆ ಬೆಟ್ಟದ ಜೀವನವು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ ವಾಗಹತ್ತಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ತಾಸಿನಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ, ಉತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕಾಣಹತ್ತಿದನು. ಹರಕು ಬಟ್ಟೆಗಳ ಬದಲು ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ

ಗಳು ಬಂದವು ಎಂದಲ್ಲ; ಎರಡು ಹೊತ್ತು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಆಹಾರ ದೊರೆ ಯುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದಲ್ಲ; ಕಂಡಕಂಡವರು ಮನ್ನಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು, ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದಲ್ಲ. ತನ್ನ ವೀಣೆಗೆ ಮರುಳಾಗದ ಜನರೇ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂದಲ್ಲ; ತನ್ನ ಹೊಣೆಯಾದ ನಾಟಕದ ತಯಾರಿ ತೃಪ್ತಿ ಕರವಾಗಿ ಸಾಗಿದ್ದಿತು ಎಂದೂ ಅಲ್ಲ.

ಅವನು ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಡುವದೊಂದೇ ತಡ, ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ ಹಕ್ಕಿಗಿಂತಲೂ ಹಗುರಾಗಿ ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮನವು ಮುಂಜಾನೆಯ ಮಲ್ಲಿಗೆಯಂತೆ ಅರಳುತ್ತಿತ್ತು. ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸಂತಸದ ತೆರೆಗಳು ಏಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಸುಭಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮಾತನಾಡಿದರೂ ಅವಳ ಮಾತು ಆತನಿಗೆ ಸಂಗೀತ. ಅವಳು ಸುಳಿದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ವಸಂತಕಾಲ; ಅವಳು ನೋಡಿದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಬೆಳ್ಳಿಂಗಳು. ಅಂತೆಯೇ ರಾಮೂ ಒಂದಿ ಲ್ಲೊಂದು ನೆವದಿಂದ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಳಿಯಹತ್ತಿದ.

ರಾತ್ರಿ ಎಂಟೊವರೆಯ ಸುಮಾರು ನಗಾರಿ ಬಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಂಗಳಾರತಿ ನಡೆದಿದ್ದಿತು. ರಾಮೂ ಊಟ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ದಿನದಂತೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಮನೆಗೆ ಹೋದ.

ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಹೋದಾಗ ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿ ದೀವಿಗೆಯೇನೋ ಕಂಡಿತು. ನಾಡಿಕೆಯಾಗಿ ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ಕೇಳಬರಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಹಾರ್ಮೋನಿಯಮ್‌ನ ಹರಕು-ಮುರಕು ದನಿಯಾಗಲೀ ತಬಲದ ನಿನಾದವಾಗಲೀ ನಾಟಕದ ಜನ ಗುಣಗುಟ್ಟುವ ಪದಗಳಾಗಲೀ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಜನರ ಸುಳುವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ವೀಣೆಯ ದನಿ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತ ರಾಮೂ ಹೊಸ್ತಿಲ ದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟ.

ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಭಗೆಯೊಬ್ಬಳೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ರಾಮೂನ ವೀಣೆಯನ್ನು ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅದರ ತಂತಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ನುಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಇಲ್ಲರೇ ? ” ಎಂದ ರಾಮೂ.

ಸುಭಗೆ ಬೆಚ್ಚಿದಳು. ಒಳಗೆ ಬಂದ ರಾಮೂನನ್ನು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದ ಸೆರಗನ್ನು ಹೊದ್ದುಕೊಂಡಳು. ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ವೀಣೆಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಇಟ್ಟು, ಮೇಲೆ ಏಳುತ್ತ ಆಕೆಯಿಂದಳು: “ ಇಲ್ಲ; ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗ್ಯಾರ.”

“ ಇನ್ನೂ ಯಾರೂ ಬಂದಿಲ್ಲ ? ”

“ ಯಾರ್ಯಾರೂ ಬಂದಿದ್ದು. ಗಂಗಳ ಕಾರ್ತಿಕಾ ಹುಚ್ಚಾಳ; ಎಲ್ಲರೂ ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗ್ಯಾರ. ನೀವು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ ? ” ಈಗಾಗಲೇ ಸುಭಗೆ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಳು. ಬಾಗಿಲ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ತಲೆಯಲ್ಲಿಯ ಕಬ್ಬಿಣ ಕೊಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೆರಳಿರಿಸಿ ನಿಂತಿದ್ದಳು.

“ ಇಲ್ಲ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ವೀಣಾ ಬಾರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರತಕ್ಕದ್ದು ನಿಮಗೆ ? ಬರೆಲ್ಲ ಬಾರಿಸರಿ, ನೋಡೋಣ ! ” ಎಂದ ರಾಮೂ.

ಸುಭಗೆ ನಗುತ್ತ ತಲೆಯನ್ನು ಎಡಬಲಕ್ಕೆ ತೂಗಾಡಿದಳು. “ ಸುವ್ಮನೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದೆ; ನನಗೆಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕಿ. ಕಠಿಣೇನಿ ಬಾರಸೋದು ? ” ಸುಭಗೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲಿ ಸಲಿಗೆಯ ಧ್ವನಿಯಿತ್ತು.

“ ರೂಢಿ ನಾಡಿದರ, ಅಷ್ಟೇನೂ ಬಿಗಿ ಅಲ್ಲ. ” ಎಂದ ರಾಮೂ ತಲೆಬಾಗಿಲಿಗೆ ಭುಜವನ್ನು ಆನಿಸಿಕೊಂಡು.

ಸುಭಗೆ ಮತ್ತೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು; ವೀಣೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ರಾಮೂ ಆಕೆಗೆ ತೊಡೆಯಮೇಲೆ ತೊಡೆ ಹಾಕಿ ಕೂಡಲು ಹೇಳಿದ; ವೀಣೆಯನ್ನು ಎಡದ ತೊಡೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಲು ಸೂಚಿಸಿದ. ‘ ಕೈಯನ್ನು ಹಾಗೆ ಹಿಡಿಯಿರಿ; ತಂತಿಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಮಿಡಿಯಿರಿ. ’ ಎಂದು ಅವನು ದೂರದಿಂದಲೇ ತಿಳಿಸಿದುದು ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕಳು. ರಾಮೂ ಮುಂದೆ ಬಂದ. ಸುಭಗೆಯ ಎದೆ ಹಾರಹತ್ತಿತು.

ಗುಡಿಯ ನಗಾರಿ ಇನ್ನೂ ಬಾರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಎದೆ ನಗಾರಿ ಗಿಂತಲೂ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಬಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಮುಂದೆ ಬಂದ ರಾಮೂ ವೀಣೆಯ ಮೇಲ್ಭಾಗವನ್ನು ಅವಳ ಎಡದ ಭುಜದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಇರಿಸಿದ. ಅವಳ ಎಡದ ಕೈಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ವೀಣೆಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುವ ರೀತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದ.

ಸುಭಗೆಯ ಮೈ ಜುಮ್ಮೆಂದಿತು; ಕೂದಲು ನಿಮಿರಿದುವು; ಮೈಯ

ಲ್ಲಿಯ ರಕ್ತವೆಲ್ಲ ಮುಖದಲ್ಲಿಯೇ ಶೇಖರಿಸಿದಂತಾಯ್ತು. ಬಿವೆತ ತುಟಿಯ ಮೇಲ್ಭಾಗವನ್ನು ಒರಿಸಿಕೊಂಡಳು.

“ ಬಾರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಕಲಿಸತೀರಾ ನನಗೂ ? ”

“ ನನಗ ಕುಣಿಯೋದು ಕಲಿಸಿರಿ; ನಿಮಗ ವೀಣಾ ಕಲಿಸತೇನಿ ! ”
ರಾಮೂ ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡಿದ.

ಸುಭಗೆ ರಾಮೂನ ಮೋರೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಳು; ನಕ್ಕಳು.

“ ನಿಮಗ ಯಾರು ಹೇಳಿದರು ಇದನ್ನ ? ”

“ ಸಂಗಪ್ಪ. ”

“ ಅವಾ ಯಾವಾಗ ನೋಡಿದ್ದನೋ ಕಳ್ಳ ! ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಹುಚ್ಚು ನಾಂಗ ಕಂಡ್ರೂ ಹ್ಯಾಂಗ ಇದ್ದಾನ ನೋಡಿ. ಗಂಗಕ್ಕ ಭಂದ ಕುಣಿತಾಳ. ”

“ ಹೌದು. ”

“ ನೀವು ಯಾವಾಗ ನೋಡಿದಿರಿ ? ”

“ ಹೋದ ಸೋಮವಾರ. ನೀವು ಅವರಿಗಿಂತ ಚಲೋ ಕುಣಿತೀರಿ ಅಂತ ! ”

“ ಮಂದೀ ಮುಂದ ಬಬ್ಬಾಟಾ ಮಾಡಬ್ಯಾಡಿ ಮತ್ತೆ. ಈ ಊರಾಗ ಜನಾ ಭಾಳ ಕೆಟ್ಟ ಅದ. ”

ಕೆಳಗಿಟ್ಟ ವೀಣೆಯನ್ನು ಸುಭಗೆ ಮತ್ತೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ರಾಮೂ ನಿರ್ದೇಶನ ಮಾಡಿದಂತೆ ತಂತಿಗಳನ್ನು ಮಿಡಿಯತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳ ಹೃದಯವೀಣೆಯೂ ಮಧುರವಾಗಿ ಮಿಡಿಯಹತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಇಬ್ಬರೂ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು.

ಸುಭಗೆ ವೀಣೆಯಲ್ಲಿ ನಟ್ಟ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮೃದುಹಾಸ ಬೆರೆಯಿಸಿ ರಾಮೂನ ಕಡೆ ಹೊರಳಿಸಿದಳು. ರಾಮೂ ಏನೋ ಅನ್ನುವನಿದ್ದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ “ ಸುಭಗಕ್ಕನೋರಸ ” ಎಂದು ಸಂಗಪ್ಪ ಒದರುತ್ತ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪಂಚಕಜ್ಜಾಯದ ತಬಕವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಬಂದ.

“ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಕೊಟ್ಟಾಳ ನೋಡಿ, ನಿಮಗ ಕೊಡೂ ಅಂತ. ಯಾರೋ ರಾಮಣ್ಣೋರ ನೀವು ಬರಲೇ ಇಲ್ಲಲ್ಲ ಕಾರ್ತೀಕಕ್ಕ ? ” ಎನ್ನುತ್ತಲೇ ಆತ ತುಂಬ ತುಂಬಿದ್ದ ತಬಕವನ್ನು ಸುಭಗೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟು, ಮುಷ್ಟಿತುಂಬ

ಕಜ್ಜಾಯ ಹಿಡಿದ ಹಿಡಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡ. ಕಟವಾಯಿಗೆ ಹತ್ತಿದುದನ್ನು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪರವೆಯೂ ಇಲ್ಲದೇ “ ತಗದು ಇಡಿರಿ ಸುಭಗಕ್ಕಾ ಪರಸಾದಾನ. ಗುಡೀಗೆ ಹೋದ ಮಂದಿ ಬಂತು. ಈಗ ಎಲ್ಲಾ ಆಗಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಾರು ” ಎಂದ.

ರಾಮೂ ಮನೆಯ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತ. ಗುಡಿಯ ಪವಳಿಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದ. ಎರಡು ಅಂತಸ್ತಿನ ನಗಾರಖಾನಿಯಿಂದ ಆಚೆ ಆಗಸದ ವರೆಗೂ ಎದ್ದು ನಿಂತ ಶಿಖರದ ತುಂಬ ಸಾಲುಗಟ್ಟಿ ಹತ್ತಿಯ ಕಾಳಿನ ಗಂಟು ಗಳು ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಕತ್ತಲೆಯೆಲ್ಲ ಚದರಿ ಪವಳಿಯ ವಾತಾವರಣ ಪ್ರಸನ್ನವಾಗಿದ್ದಿತು. ರಾಮೂನ ಮನ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಸನ್ನವಾಗಿತ್ತು.

೨೫

ಮರುದಿನ ಸುಭಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದವಳು ತಿರುಗಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆಯೇ ಬಂದಳು. ಮೂರು ತಾಸುಗಟ್ಟಲೇ ಅವರೀವರು ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡಿದರು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಯಿಂದ ಸುಭಗೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗ, ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದವು. ಬಹಳ ಅತ್ತಿದ್ದಳೇನೋ. ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಗಾಂಭೀರ್ಯ-ನಿಷ್ಕರತೆಗಳು ಒಡೆದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು.

ಸುಭಗೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ದೀಪ ಮೂಡಿಸಿ, ಧೇನಿಸುತ್ತ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಳು. ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸಿನ ಪ್ರತೀಕವೋ ಏನೋ ಎನ್ನುವಂತೆ, ಹೊರಗೆಲ್ಲ ಬಿರುಗಾಳಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿತು. ಆಕಾಶದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅಡ್ಡಮಳೆಯ ಮೋಡ ಕವಿದಿತ್ತು. ಅದೇ ಸಂಜೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಎಲ್ಲೆಡೆಗೆ ಕತ್ತಲೆ ಮುಸುಗಿತ್ತು. ಆಗಾಗ ಗುಡುಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಮಿಂಚೂ ಇತ್ತು.

ಅಡ್ಡಮಳೆ ನೆಚ್ಚಿಗೆಯದ್ದಲ್ಲ ಎಂದು ಶಂಕರಭಟ್ಟರು, ಕಂದೀಲು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಬೆಳಕಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಬಂದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗಾಳಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಚಿಟಿಚಿಟಿ ಮಳೆ ಸುರುವಾಗಿದ್ದಿತು.

ಸಂಗಪ್ಪ ಗುಡಿಯ ಪವಳಿಯಿಂದ ಓಡಿ ಬಂದು “ ಶಂಕರಭಟ್ಟ ಶಿಖರದ ನ್ಯಾಯಗ ಸ್ವಾಮಿ ಹೊಂಟೈತಿ, ನೋಡಾಕ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲೇ ? ” ಎಂದು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು “ ಸುಭಗಾ, ನೀ ನೋಡಿ ಬರತಿದ್ರ ಬಾರವ್ವಾ. ನಾನು ಮನಿಯಾಗ ಇರತೇನಿ. ಮಾಡ ಭಲೋ ಆಗಿತ್ತು. ಈಗ ಒಂದು ಮಳೇ ಆಗಿದ್ರ ಎಲ್ಲಾ ನೆಟ್ಟಗಿತ್ತು. ದೇವರು ಹೊಂಟವ್ಯಾಲ. ಮಳೇ ಆಗತಂದೋ ಇಲ್ಲೋ ” ಎಂದು ರಾತ್ರಿಯ ಅಡಿಗೆಯ ತಯಾರಿ ನಡೆಸಿದರು.

ಸುಭಗೆ ಹೊರಗೆ ಹೋದಳು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕಗ್ಗತ್ತಲು. ಜಿಟಿಜಿಟಿ ಮಳೆ ಸಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಿತು. ಆಕೆ ಮೇಲೆ ನೋಡಿದಳು. ಒಂದೂ ನಕ್ಷತ್ರ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಸೆರಗನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಪವಳಿಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದಳು. ನಾಲಕ್ಕಾರು ಜನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಟಿಂಗಿನಕಾಯಿ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ದೇವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿತ್ತು.

ಶಿಖರದ ಮೇಲೆ ದೇವರು ಹೊರಡುವದೊಂದು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ದೇವ ಸ್ಥಾನದ ವೈಚಿತ್ರ್ಯ. ಆ ಉನ್ನತವಾದ ಬೆಟ್ಟದ ತುದಿಗಿರುವ ಆ ಎತ್ತರವಾದ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಅತ್ಯುನ್ನತವಾದ ಶಿಖರದ ತುಟ್ಟತುದಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಆಳ ನಷ್ಟು ಎತ್ತರವಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಂಬಿಯಿದೆ. ಅದರ ತುದಿ ಅತಿಶಯ ಚೂಪಾಗಿದೆ. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸುಳಿದಾಡುವ ಕರಿಯ ನೋಡಗಳು ಭೂಮಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ ಈ ಕಂಬಿಯನ್ನು ಚುಂಬಿಸಿ ಹೋಗುವವೋ ಏನೋ ಅನ್ನವಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಇಂದಿನಂತೆ ಜಿಟಿಜಿಟಿ ಮಳೆ ಹಿಡಿದು, ಆಗಸದಲ್ಲಿ ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಸುಳಿವೂ ಇಲ್ಲದಾಗಿ, ಆ ಕಂಬಿಯ ಬದಿಗೆ ಸುಳಿದಾಡುವ ಕಾರ್ಮೋಡಗಳು ಕಣ್ಣುಕುಕ್ಕುವ ಮಿಂಚನ್ನು ಕೊರೆ ಬಾಗ, ಕಂಬಿಯ ತುದಿಗೆ ‘ ಜೊಂಯ್ ’ ಎಂಬ ನಾದ ಹೊರಟು, ತತ್ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣವೇ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಂಪುಮೂಡಿಯ ಮಂದತೇಜದ ತಾರೆಯೊಂದು ಒಂದು ನೈದೋರಿ ಮಾಯವಾಗುವದು; ಅದು ಕೂಡಲೆ ಸುತ್ತಲು ಸುಳಿದಾಡುವ ನೋಡಗಳನ್ನು ಚದರಿಸಿಬಿಡುವದು. ಇದೇನು ಆಕಸ್ಮಿಕ ಘಟನೆಯೋ, ಪೂರ್ವಕಾಲದ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪಗಳ ಚಾತುರ್ಯವೋ, ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಆಗದಾದರೂ ಶಂಭುಲಿಂಗನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟು ಭಕ್ತರು ಶಂಭುಲಿಂಗನೇ ಶಿಖರದ ತುದಿಗೆ ನೈದೋರುವನೆಂದೂ ಪಾಪಿಗಳಿಗೆ ಕಾಣದೇ ಪುಣ್ಯವಂತರಿಗಷ್ಟೇ ಪ್ರಸನ್ನ

ನಾಗುವನೆಂದೂ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೇ ನಂಬಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವರು.

ದೇವರು ಹೊರಟೆದುರು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಚಾರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೋ ಎನೋ. ಸುಭಗೆ ಪವಳಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗ ಕೆಲವೇ ಜನ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಸದ್ದು ಮಾಡದೇ ಶಿಖರದ ತುದಿಯನ್ನೇ ನಿಟ್ಟಿಸುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದರು. ದೇವರ ದರ್ಶನದ ಲಾಭ ಪಡೆದೊಡನೆ ಚಟ್ಟನೆ ಕಾಯಿ ಒಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸುಭಗೆಗೆ ಆ ಜನರಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನಿಲ್ಲಲು ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ತೀರ್ಥ ಕೊಂಡದ ಬಳಿ ಯಾರೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ, ಆದರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ದಟ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಒಂದು ನಿಂಬೆಯ ಗಿಡದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಳು. ಮೇಲೆ ನಿಟ್ಟಿಸಹತ್ತಿದಳು.

“ಸುಭಗಾ!” ಎಂದು ಹಿಂದಿನಿಂದ ದನಿ ಬಂತು.

ಸುಭಗೆಗೆ ರಾಮಾನ ದನಿ ತತ್ಕ್ಷಣ ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಮಾತ ನಾಡಲಿಲ್ಲ.

ರಾಮಾನುಜನು ‘ಸುಭಗಾ!’ ಎಂದು ಹತ್ತಿರ ಬಂದ. ಆಕೆಗೆ ಬಾಯಿ ಬಿಗಿಹಿಡಿಯುವದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿದಳು. ಯಾರೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. “ನಿಮಗೆ ದೇವರು ಕಂಡಿತೇ?” ಎಂದಳು ಮೆಲ್ಲಗೆ. ‘ಹೂಂ’ ಎಂದ. ಇನ್ನೂ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ. ಸುಭಗೆಯ ಕಣ್ಣು ಶಿಖರದ ಕಡೆಗಿದ್ದರೂ, ಆಕೆಯ ಕಿವಿ ರಾಮಾನ ಕಡೆಗಿದ್ದಿತು. ಆತ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು ತಿಳಿಯಿತು.

ರಾಮಾನುಜನು ಆಕೆಯ ಕೈ ಹಿಡಿದ. ಗಾಳಿ ಬೀಸಿ ನಿಂಬೆಯ ಗಿಡವು ಅಲುಗಾಡಿತು. ಎಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಳೆಯ ಹನಿಗಳು ಮಿಂಚಿನ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಮುತ್ತುಗಳಂತೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತ ಅವರ ಮೇಲೆ ಉದುರಿದವು.

ಸುಭಗೆ ಯಾರಾದರೂ ನೋಡಿದರೋ ಎನೋ ಎಂದು ಹೆದರಿದಳು. ಆದರೂ ಕೈ ಕೊಸರಿಕೊಳ್ಳುವ ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಕೈಹಿಡಿದ ರಾಮಾನ ಕೈ ಕಂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮತ್ತೆ ಮಿಂಚಿತು. ಸುಭಗೆ ಎದೆಯೊಡೆದಳು. “ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಿರನ್ನು, ಮಂದಿ ನೋಡ್ತಾರು.” ಎಂದಳು. ರಾಮಾನ ಸರಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಮಿಂಚಿತು. ಆಗಸಿಯ ಹತ್ತಿರ ಯಾರೋ ನಿಂತಿರುವದನ್ನು

ಕಂಡಳು ಸುಭಗೆ. ಅಂಜಿಕೆಯ ಮೇರೆ ಮೀರಿತು. ಆಕೆ ಹುಬ್ಬುಗಂಟು ಹಾಕಿದುದು ರಾಮನಿಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕೈ ಕೊಸರಿಕೊಂಡಳು. ಅವನ ಕಸಾಳಕ್ಕೆ ಒಂದು ಏಟು ಕೊಟ್ಟಳು.

ಮತ್ತೆ ಮಿಂಚಿದಾಗ ಆಕೆ ಅಲ್ಲಿ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ.

೨೬

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಸುಭಗಯೊಡನೆ ಅಧಿಕಪ್ರಾಸಂಗಿಕವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಹುರುಳನ್ನು ಅವಳು ಬೈಲಿಗೆಲ್ಲಿ ಎಳೆಯುವಳೋ ಎಂಬ ಭಯದಿಂದ ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನ ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪ್ರಸಂಗ ಬರುವದೋ ಎಂಬ ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದ, ಸಂಚಾರದ ನೆನಪು ಮಾಡಿ ಬೆಳಗುಹವಿಯುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಊರು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು.

ಅವರಿಗೆ ಬೇಗ ಊರಿಗೆ ಬರಲು ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗಾಡಿದರು. ದೇಶಾವರದ ಆಶೆಯ ಚಿಹ್ನೆಗಳೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಸಿಕ್ಕ ನಾಲಕ್ಕಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮುಂದಿನ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸುವದರಲ್ಲಿ ಖರ್ಚಾಗಿ ಕೈಬರಿದಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಎರಡು ಹೊತ್ತು ಊಟದ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಸಂಚಾರದ ಕಾರ್ಯ ಕೈಕೊಂಡಂತೆ ಆಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೆ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಮರಳುವ ಧೈರ್ಯ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮುಂದಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಊಟಮಾಡುತ್ತ ತಿರುಗಾಡುವದಾದರೂ ಎಷ್ಟು ದಿನ? ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ದಿನ ಅವರು ಊರಿಗೆ ಬರಲೇಬೇಕಾಯಿತು.

ಅವರು ಊರಿಗೆ ಬಂದುದು ಶಿಖರದ ಮೇಲೆ ದೇವರು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ ಮರುದಿನವೇ. ಬೆಟ್ಟವನ್ನೇರುವಾಗ ಹೆದಹೆದರುತ್ತ ಕಂಡಕಂಡವರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿನಿಲ್ಲಿಸಿ ಊರ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಸಾಲೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೊರಟ ಮಾಸ್ತರರು ತಮ್ಮ ನಾಟಕದ ತಯಾರಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಮತ್ತೊಂದು ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು— ಬೆಳಗುಮುಂಜಾನೆ ಸರವು

ಗಟ್ಟಿ ಹೊಡೆದ ಮಳೆಯ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಅವರ ಮನೆಯ ಗೋಡೆಯೊಂದು ಬಿದ್ದಿರುವುದಾಗಿ.

ಮನೆಗೆ ಹೋದಾಗ, ರಾಧಕ್ಕೆ ಬಚ್ಚಲಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಡಿಗೆ ಹೂಡಿದ್ದರು. ಗಂಡ ಬಂದೊಡನೆ 'ಹೋ' ಎಂದು ಗೋಳಿಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಲೆಯ ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಂಡ ಹಾಕಿ ಚಹಾಕ್ಕೆ ಎಸರಿಟ್ಟರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ಇದೆ, ಏನು ಇಲ್ಲ, ಎಂಬುದರ ಅರಿವೂ ಇಲ್ಲದೆ, ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೆ ಅವರು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದು ದೈವವನ್ನೇ ತಾವು ಬೈದುಕೊಂಡರು. ಬರುವಾಗ ತಮ್ಮ ತವರೂರಿಗೆ ಇಳಿದು ಮಕ್ಕಳನ್ನಾದರೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬಹುದಿತ್ತಲ್ಲ ಎಂದು ಒಟಗುಟ್ಟಿದರು. ಗೋಡೆ ಬಿದ್ದದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ತಾವೂ ತಮ್ಮ ಕೂಸೂ ಸ್ವಲ್ಪದರಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಗೆ ಪಾರಾದರೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಜೀವ 'ವಲವಲ' ಅನ್ನುತ್ತ ಮರ್ಯಾದೆಗೆಟ್ಟು ಬಾಳುವೆ ಮಾಡುವದಕ್ಕಿಂತ ಬಿದ್ದ ಗೋಡೆ ತಮ್ಮ ಮೇಲೆಯೇ ಬಿದ್ದು ಮುತ್ತೈದೆಯಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದ್ದರೆ ತಾವು ಪುಣ್ಯಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ಅರ್ಥಪಟ್ಟಿದರು. ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಸಿಳಿಸಿಳಿ ಬಡಿಯುತ್ತ ಡಬ್ಬಣದಪ್ಪ ಗಡ್ಡ-ಮೀಸೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸುತ್ತ ಮೂಗಿನಲ್ಲಿ ನಸ್ಯದ ಪುಡಿಯನ್ನು ತುಂಬುತ್ತ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮುಂದೆ ಚಹದ ಕಪ್ಪನ್ನಿಟ್ಟು, "ಅಯ್ಯ, ನನ್ನ ಮರವಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿ; ಚಹಾಕ್ಕೆ ಸಕ್ರೀನ ಹಾಕಿಲ್ಲ, ತಡೀರಿ;" ಎಂದು ನಕ್ಕು, ಎರಡು ಚಮಚಿ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೈಯಾಡಿಸಿದರು. "ಕುಡಿಬ್ಯಾಡ ತಡೀರಿ. ಮೊನ್ನೆ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಪಂಚಖಜ್ಜಾಯ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಳು; ನಿನುಗೂ ಅಂತ ಒಂದಿಷ್ಟು ತಗದು ಇಟ್ಟೇನಿ. ಬಾಯಾಗ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಡೀರಂತ." ಎಂದು ಕಲ್ಲುಪರಟೆಯಲ್ಲಿಯ ಪಂಚಖಜ್ಜಾಯವನ್ನು ಮುಂದೆ ಸರಿಸಿದರು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹೀಗೆ ಎಂದೂ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಧಕ್ಕೆ ಎಂದೂ ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡಿರಲಿಲ್ಲ.

ಚಹವನ್ನು ಕುಡಿದು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬಿದ್ದ ಗೋಡೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬಂದರು; ತಲೆಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತಲೆ ಕೆದರಿಕೊಂಡರು; ನೆಟ್ಟಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು.

“ ಏನು ನಡದದ, ಗಂಗಾ ? ” ಎಂದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ನಡುಮನೆ ಯಲ್ಲಿಯ ಜೋಳದ ಚೀಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಅವರ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಅಚ್ಚೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

“ ಅಡಗೀ ಮಾಡತೇನಿ, ಕೂಡ್ರಿ.” ಎಂದಳಾಕೆ ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ. ಅವಳ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಆದರ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಇವರು ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ಮಾತನಾಡಿದರು ; ಆಕೆ ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಮಾತನಾಡಿದಳು :

“ ಯಾವಾಗ ಬಂದ್ರಿ ಊರಿಂದ ? ”

“ ಇದೂ ಬಂದೆ. ”

“ ಹುಡುಗರು ಬಂದ್ರೇನು ? ”

“ ಇಲ್ಲ ಮಾರಾಯಳೂ. ಆಕೀ ತವರೂರಿಗೆ ಹೋಗೋದು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ”

“ ಸಾಸ, ರಾಧಕ್ಕ ಎಷ್ಟು ಗೋಳಾಡತಾರ. ಕರಕೊಂಡು ಬರಬಾರ ಎತ್ತೂ. ತಾಯೀ ಕರುಳು. ಮಕ್ಕಳನ್ನ ನೋಡದ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಆತು. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಿ ಮತ್ತು ಇಷ್ಟು ದಿನ ? ”

“ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಹಿಂಗೂ, ಸಂಚಾರಕ್ಕ. ”

“ ಏನಾರೂ ದುಡ್ಡು ಕೂಡಿತು ? ”

“ ಎಲ್ಲಿ ಬಂತು ಮಹಾರಾಯಳೇ ! ಮಂದೀ ಕೈಯಾಗ ದುಡ್ಡೂ ಇಲ್ಲ. ಬರೇ ಕೈಯಿಂದ ಬಂದೆ. ”

“ ನೀನೂ ಹಿಂಗ ಅಂದ್ರೆ ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ? ಒಪ್ಪತ್ತು ಉಂಡ್ರೆ, ಒಪ್ಪತ್ತು ನಿರಾರ. ಆ ಸಭ್ಯಪ್ರಾಣಿಯ ಗೋಳು ಕಟಿ ಗೋಳ್ಳಿಕ್ಕೆ ಹ್ಯಾಂಗ ಆಗತದೋ ಮನಸು ! ”

“ ನಿನ್ನಿನ ಮಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಅಡಗೀಮನೀ ಗ್ವಾಡೀನೂ ಬಿದ್ದು ಹೋಗೇದ ! ”

“ ಹೌದಂತ ; ಕೇಳಿದೆ. ”

“ ಅಡಗೀ ಮಾಡೋದೂ ಫಜೀತಿ. ಬಚ್ಚಲಮನಿಯಾಗೂ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಾಳ. ತುಂಬಾ ಹೋಗಿ.....

“ ಏನು ಮಾಡ್ಕಾರು ಪಾಪ. ಗ್ವಾಡಿ ಮೊದಲನು ಬಿರಿ ಬಿಟ್ಟು ನೀರು ಸಾಯಿತಿತ್ತಂತಲ್ಲ ? ”

“ ಹ್ಯಾಂಗರನು ಮಾಡಿ ಅದನ್ನ ಹಾಕಸಲಿಕ್ಕಂತೂ ಬೇಕಲ್ಲ ಈಗ. ಇನ್ನೂರು-ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮತ್ತೆ ! ”

“ ಹೂಂ. ಹಿಡದಾವು ಮತ್ತೆ. ”

“ ಸುಗ್ಗೀ ತಲೀವ್ಯಾಲ ಆಗಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ನಾನೂರು-ಐನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಬರತಿದ್ದು. ಈಗ ತ್ರಾಸು ಬಂದದ....ನಿನ್ನ ಕಡೀಗೆ ಏನಾರನು ಸಿಕ್ಕಾವೇನು ? ”

“ ನನ್ನ ಹತ್ತರ ಒಂದು ದಂಬ್ಬಿ ಬೇಕಂದ್ರ ಇಲ್ಲ. ”

“ ಒಂದನು ತಿಂಗಳು. ಆಮ್ಯಾಲೆ ನಿನ್ನ ರೊಕ್ಕಾ ನೀ ತಗೊಂಡು ಬಿಡು. ಬೇಕಾದರ, ಬಂದ ಜ್ವಾಲಾನೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಮನೀಗೆ ಹೊರಸೋಣಂತ. ”

“ ನಿಮ್ಮ ಜ್ವಾಲಾನೂ ಬ್ಯಾಡ; ನನ್ನಲ್ಲಿ ರೊಕ್ಕಾನೂ ಇಲ್ಲ. ”

ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಅದೇಕೋ ಸಿಟ್ಟುಬಂದಿದೆ ಎನಿಸಿತು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ. ಗಲ್ಲವನ್ನು ಕೆರೆಯುತ್ತ ಹೊರಗೆ ಹೋದರು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಪೂಜೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿಷ್ಟು ಇಲ್ಲಿಷ್ಟು ನಿಂತು ಬಿದ್ದ ಗೋಡೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡಳು. ರಾಧಕ್ಕ ಸಣ್ಣ ಮೋರೆ ಮಾಡಿ ಎಂದರು :

“ ನೋಡಿದೇನವ್ವ ಗಂಗಾಸಾನಿ ನನ್ನ ಸಂಸಾರಾನ? ಇಂಥಾದ್ರಾಗ ಮತ್ತೆ ಹುಣ್ಣಿವಿಗೆ ಯಾವದೋ ಇಲಾಖಸಾಹೇಬ್ರೋ, ಪಲಾಕಸಾಹೇಬ್ರೋ ಬರೋರಂತ. ಅವರ ಹೇಣತಿನ ಮನಿಯಾಗನು ಇಳಿಸಿಕೊಂಬೋರಂತ. ಅವರಿಗೆ ಮೇಜವಾನಿ ಆಗೋದಂತ. ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಉರ್ಲು, ನಿನಗೆ ತ್ರಾಸು. ”

ಗಂಗಾಸಾನಿ ನಗುತ್ತಲೇ ಎಂದಳು : “ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡೋದದ ರಾಧಕ್ಕ? ತಿದ್ದಲಿಕ್ಕೆ ಬ್ಯಾರೆ ಸಾಧ್ಯ ಅದನನ? ಸಾಗೂದನ ಹೀಂಗನ. ”

“ ನೀನನ ಹ್ಯಾಂಗರನು ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಮನೀ ಭಿಚ್ಚೆಗ ಮಾಡು ನಮ್ಮವ್ವ. ನಿನಗೆ ಪುಣ್ಯ ಬರತದ. ಅವರೇನು? ಮತ್ತೆಲ್ಲೆರ ಕಿತಿಗೊಂಡು ಹೊಂಟ್ರೂ ಹೊಂಟ್ರನ. ಕೂಸಿಗೆ ಅಂತ ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಎರಡು ಬಿಂಧಿ ಅವನ ನನ್ನ ಹತ್ತ. ದೀಡ ತೊಲಿ-ಎರಡು ತೊಲಿ ಆಗ

ಬಹುದು. ಅವನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ರಸ ಮಾರು ನೀನು. ಏನಾರು ಮಾಡಿ ಕಟ್ಟೋ ಕೆಲಸಾ ಸುರುವುಮಾಡಿಸು ನಮ್ಮನ್ನು.”

ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಎದೆ ಕರಗಿತು. “ ನೀವು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡಿ ರಾಧಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತರ ಭಂಗಾರ ಅದೇ ಅಂದ್ರೆ ಅವರು ಕಸಗೊಂಡುಬಿಟ್ಟರು. ಅವರೇ ಏನು ಮಾಡತಾರೋ ಮಾಡಲಿ. ನಾನೂ ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಬರೋ ಹಣ ಎಷ್ಟು ಬರತದೋ ನೋಡತೇನಿ. ಏನಾರು ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತೆ. ಕಣ್ಣೀಲೇ ನೋಡೋದು ಅದೇನು? ನಿಮ್ಮ ಮಾನಾ-ಮರ್ಯಾದಿ ಅಂದ್ರೂ ಒಂದೇ, ನನ್ನ ಮಾನಾ-ಮರ್ಯಾದಿ ಅಂದ್ರೂ ಒಂದೇ.” ಎಂದೆಂದು ಗಂಗಾಸಾನಿ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದಳು.

೨೨

ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ ರಾಮೂನಿಗೆ ಅವಳು ಗುಡಿಯ ಬದಿ ತನ್ನೊಡನೆ ನಡೆದ ರೀತಿ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಎನಿಸಿತು. ಅವಳ ಒಲುಮೆ ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯ ಒಂದು ಅಂಶ ವಾದರೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ್ದರೆ ಈ ರೀತಿ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ರಾಮೂ ಕಪಾಳಕ್ಕೆ ಏಟು ಬಿದ್ದೊಡನೆ ಧೈರ್ಯ ಗುಂದಿದ; ನಿರಾಶನಾದ. ಅವನಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಹೋದಂತೆ ಎನಿಸಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷಣ ಸುಭಗೆ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದರೆ, ಅವನು ಆಕೆಯ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನೂ ಬೇಡಬಹುದಿತ್ತು. ಹೆಂಗಸಿನ ನೆಲೆ ತಿಳಿಯದು ಎನಿಸಿತವನಿಗೆ.

ರಾಮೂ ಆ ಘಟನೆಯ ತರುವಾಯ ನೆಟ್ಟಗೆ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದ. ತುಂಬ ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಮಲಗಿ ಬಿಟ್ಟ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಿಂದಲೇ ಸ್ವಲ್ಪ ತಲೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು; ಕಣ್ಣು ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಮನಸ್ಸಿನ ಅಶಾಂತಿಯ ಮೂಲಕ ದೇಹದ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟು ರಾಮೂನಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಜ್ವರ ಬಂದವು.

ಮಳೆಯಿಂದ ಅರ್ಧ, ರಾಮೂನ ಅಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯದಿಂದ ಅರ್ಧ, ಅಂದು ನಾಟಕದ ತಾಲೀಮು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಸಂಗವ್ವನೂ ಶೀನೂನೂ ರಾಮೂನ

ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿಕೊಂಡರು. ರಾಮೂ ನೆರಳಿದಾಗೆಲ್ಲ ಸಂಗಪ್ಪ ತಲೆಯೊತ್ತುತ್ತಲಿದ್ದ; ಶೀನೂ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಲಿದ್ದ. ಇಡಿಯ ರಾತ್ರಿ ರಾಮೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಹಚ್ಚಲಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆ ಘಟನೆಯಿಂದ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಹದಾದ. ತಲೆ ಇನ್ನೂ ಕಾಯಿತು. ಅದರ ಫಲವಾಗಿ ದೇಹವೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಯಿತು. ಕಳವಳಿಸಿದ; ಹಾಸಿಗೆಯ ತುಂಬ ಹೊಯ್ದಾಡಿದ; ಕನವರಿಸಿದ. ಜ್ವರ ನಿಂತ ಕೂಡಲೇ ಆ ಊರಿನಿಂದ ತೊಲಗಿ ಹೋಗುವದಾಗಿ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡ.

* * * *

ಆತ್ತ ಸುಭಗೆಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ಗುಡಿಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಊಟ ರುಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗೋ ಹೇಗೋ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಳು. ಮುಸುಕು ಹಾಕುವ ದೊಂದೇ ತಡ, ಎರಡೂ ಕಣ್ಣು ನೀರಿನ ಒರತಿಯಾದವು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿಯೇ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಆಕೆಯ ತಲೆಯನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಕೆಡಿಸಿದ್ದಳು; ಎದೆಯೊಡಸಿದ್ದಳು. ಹರೆಯದ ಗಂಡಸಿನೊಡನೆ ತೀರ ಸಲಿಗೆ ಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುವದು— ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಸುಭಗೆಯಂಥ ಹರೆಯದ ಚಲವೆ ಯಾದ ವಿಧವೆ ರಾಮೂನೊಡನೆ ಆ ರೀತಿ ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ಇರುವದು—ಹಿತ ಕರವಲ್ಲವೆಂದೂ ಜನರಲ್ಲಿ ಸುವ್ಮನೆ ಸಂಶಯಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದ ಕೊಡಬಹುದೆಂದೂ ಒಂದಿದ್ದರೆ ಹತ್ತು ಮಾಡಿ ಕತೆ ಕಟ್ಟುವ ಕುಂಟಲಗಿತ್ತಿಯರಿಗೇನೂ ಆ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೊರತೆ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ಸೌಮ್ಯ ರೀತಿಯಿಂದ ಪರ್ಯಾಯದಿಂದ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಾದ-ವಿವಾದವಾಗಿತ್ತು. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಕಡೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಷ್ಕರಳೂ ಆಗಿದ್ದಳು. ಸುಭಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಣ್ಣೀರಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ರಾಮೂನೊಡನೆ ಸಲಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ಮಾತಾಡುವದನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕೆಂದೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಈ ಬಗೆಯ ಮಾನಸಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ರಾಮೂ ಆ ತೆರದ ಧೈರ್ಯ ತೋರಿದುದು ಆಕೆಗೆ ಸರಿಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅವಳು ಹಾಗೆ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದಿದ್ದಳು.

ಈಗ ಆಕೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ಬೇಯಹತ್ತಿದಳು. ತನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನೇ ತಾನು ಸರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು. ರಾಮೂನ ಆ ರೀತಿ ತನಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸೇರಲಿಲ್ಲವೇ? ಆತ ಕೈ ಹಿಡಿದುದು ಅಂಜಿದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬೇಡವಾಗಿದ್ದರೂ, ಆಗ ಅರಳಿದ ಹೃದಯ ನಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತೇಕೆ? ಅರೆಕ್ಷಣ ತಾನು ಜಗತ್ತನ್ನು ಮರೆತಿದ್ದದೇಕೆ? ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ಮೀರಿ ದೇಹ ಅವನೇಡೆ ಸರಿದುದೇಕೆ?..... ಹೀಗೆಯೇ ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ವಿಚಾರಚಕ್ರವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದಳು; ತೋಳಲಿದಳು; ತನ್ನನೇ ತಾನು ಬೈದುಕೊಂಡಳು, ತನ್ನ ಹೃದಯಾಂತರಾಳದ ಬಟ್ಟೆಬಯಲಿನಲ್ಲಿ. ಅಂದ-ಚಂದ ಜೇಡವೊಂದು ಚಿನ್ನದ ಎಳೆಯಿಂದ ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾದ ಜಾಲವನ್ನು ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ತಾನಾಗಿಯೇ ಕಲ್ಲು ಎಸೆದು ಅದನ್ನು ಕೆಡಿಸಿದಂ ತೆ ಮಾಡಿದೆನಲ್ಲ--ಎಂದು ಚಡಪಡಿಸಿದಳು. ಜೀವನವೇ ಮತ್ತೆ ಹಾಳುಹಾಳು ಸುರಿಯಹತ್ತಿದಂತಾಯ್ತು. ಹಾಗೆ ಹೀಗೆ ಹೊರಳಾಡಿ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆದಳು.

* * * *

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಮುಂಜಾನೆ ರಾಮೂನ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಜ್ವರ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದವು. ಕೈಹಿಡಿದು ನಾಡಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರು. ತಂಡಿಯ ಜ್ವರವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ತಾವು ತಂದ ಗುಳಿಗೆಯನ್ನು ನುಂಗಿಸಿದರು. ರಾಮೂ ಎಷ್ಟೇ ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಹಟೆಹಿಡಿದು, ಅವನನ್ನು ಜುಲುಮೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಹಾಸಿ, ಮಲಗಿಸಿ, ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಕುಡಿಸಿದರು.

ಸುಭಗೆ ನಡುವನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಸ್ನಾನ-ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಹನ್ನೆರಡರ ಸುಮಾರಿಗೆ ಗುಡಿಗೆ ಅಭಿಷೇಕಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಭಗೆಯೇ ಸುಭಗೆ; ರಾಮೂನೆ ರಾಮೂ.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಐದು ನಿಮಿಷಗಳಾಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ; ಸುಭಗೆ ಮನೆಯ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ರಾಮೂ ಮುಖವನ್ನು ಗೋಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿಸಿದ. ಸುಭಗೆ ತುಳಸಿಯ ಕಟ್ಟಿಯ ಬಳಿ ನಿಂತು ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿದಳು. ಯಾರೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಎಡಗೈಯ

ಹೆಬ್ಬರಳ ಉಗುರನ್ನು ಕಡಿಯುತ್ತ ಶೂನ್ಯದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಆಚಲವಾಗಿ ಎದುರಿಗೆ ನಡಿಸಿ, ಧೇನಿಸಹತ್ತಿದಳು. ಸುತ್ತುಮುತ್ತಲಿನ ಸಮಾಜವನ್ನು ಕಡ್ಡಿಗಿಂತಲೂ ಗೀಳಾಗಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಮುಖಚರ್ಯೆಯನ್ನು ಬದಲಿಸಿದಳು. ದೃಢನಿಶ್ಚಯ ದಿಂದ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಮಂಚದ ಬಳಿ ನಿಂತು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೇಳಿದಳು;

“ ಜ್ವರಾ ಭಾಳ ಬಂದಾವೇನು ? ”

ರಾಮೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

“ ನಿದ್ದಿ ಹತ್ತೇದೇ ? ”

ರಾಮೂ ಮಿಸುಗಲಿಲ್ಲ.

ಆಕೆ ಅವನ ಭುಜವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅಲುಗಾಡಿಸಿದಳು.

ರಾಮೂ ಸುಭಗೆಯ ಕಡೆಗೆ ಮೋರೆ ತಿರುಹಿದ. ಜ್ವರದಿಂದ ಕೆಂಪೇರಿದ ಕಣ್ಣಳ ತುಂಬ ನೀರು ತುಂಬಿದ್ದವು. ತಲೆ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದಳು ; ಎದೆ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದಳು ; ಮೈ ಇನ್ನೂ ಕಾಯ್ದಿತ್ತು.

“ ನಿನ್ನೆ ನಾನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದೆ. ಮನಸಿನ್ಯಾಗ ನೆಟ್ಟಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಾಗ ಗಂಗೆಯ ಭಾಳ ಹೆದರಿಸಿದ್ದಳು. ಗುಡೀ ಮುಂದ ಜನಾ ನಿಂತಿತ್ತು. ನೀವು ಹಾಂಗ ಮಾಡಬಾರದಿತ್ತು. ನನ್ನ ಮ್ಯಾಲೆ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದೀರೇನು ? ”

ರಾಮೂನ ಮುಖ ಹಿಗ್ಗಿತು. ಸುಭಗೆಯ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವಳ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡಿದ. ಗಲ್ಲಗುಣಿಗಳಲ್ಲಿ ನಗೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಸುಭಗೆ ಗುಲಾಬಿಯ ನಂಜು ಏರಿದ ಮೋರೆಯಿಂದ ಅವನ ನಗೆಯ ಸೊಬಗನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಾಗ ರಾಮೂ ತನ್ನ ಕಾಯ್ದು ಕೈಯನ್ನು ಸುಭಗೆಯ ಗಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ. ಆಕೆ ನಾಚಿದಳು.

೨೮

ರಾಮೂನಿಗೆ ಜ್ವರದಿಂದ ಸಾವರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಹಳ ದಿನ ಹಿಡಿಯ ಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಹಳ್ಳಿಯ ಜೀವನ ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಹರಿಯಹತ್ತಿತು.

ಒಮ್ಮೆ ರಾಮೂ ಬಿಸಿಲೇರಿದ ಮೇಲೆಯೇ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬಾವಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ಮನಸ್ಸು ಉಲ್ಟಾತವಿತ್ತು. ಧೋತರಗಳನ್ನು ಬಾವಿಯ ದಂಡೆಗೆ ಒಗೆದು ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬ ತುಂಬಿತ್ತು. ಪ್ರರಾಂತವಾಗಿತ್ತು. ಸುತ್ತಲು ನೋಡಿದ. ಮಾವಿನ ತೋಪು, ಗಿಡಗಂಟಿಗಳು, ಬಾವಿಯ ದಂಡೆಯ ಸುತ್ತಲಿನ ಕರಿಕೆ, ಆಚೆಯ ಹೊಲಗಳು, ಹೊಲದಲ್ಲೆಯ ಜಿಳೆ, ಎಲ್ಲವೂ ಹಚ್ಚಹಸಿರು. ಹಕ್ಕಿಗಳ ಕಿಲಿ ಕಿಲಿ ಸಪ್ಪಳ, ಮಂಗಳ ಕಿರುಚುವ ದನಿ, ಇವುಗಳನ್ನುಳಿದು ಬೇರೆ ಸದ್ದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಸಿಗೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ಜಿಟ್ಟಿದ ಸುತ್ತಲಿನ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಕೆರೆ-ಕಟ್ಟಿ ಗಳು ಬತ್ತಿಹೋಗಿ, ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಗೆಯುವ ಜನರೆಲ್ಲ ಈ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ವಾರದ ಹಿಂದಿನ ಮಳೆಯಿಂದ ಆವೆಲ್ಲ ತುಂಬಿ ಕೊಂಡಿದ್ದವಾದ್ದರಿಂದ, ಜನ ಇಷ್ಟು ದೂರ ಬರುವ ತೊಂದರೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಬಾವಿ ನಿರ್ಜನವಾಗಿತ್ತು.

ಆತ ಕೂತ್ಲೆಯೇ ಧೇನಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತು, ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಹರಳುಗನ್ನೆ ಮ ತರೆಯೆಬ್ಬಿಸಿದ. ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಇಳಿಯುವ ಮನಸ್ಸು ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ವಾರಿಯ ಕಡಿ ನೋಡಿದ. ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಕಂಡ.

ಎಡದ ಬಗಲಲ್ಲಿ ಬರಿಗೊಡವೊಂದನ್ನೂ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಅರಿವೆಯ ಗಂಟನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಳಾಕೆ. ಒಬ್ಬಳನ್ನೇ ಕಂಡ. ಎದೆ ಬಡಿಯಹತ್ತಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆ ದೂರ ಓಡಿಸಿದ. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಯಾವನೋ ಪರಸ್ಥಳದವನು ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಭಂಡಾರ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಗೊಂಗಡಿಯ ಮೂಲಿಯ ಕುಂಚಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಯ ಹೊಳಕೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಊರಿಗೆ ಮರಳಿದ್ದ. ಮತ್ತೆ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ರಾಮೂ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ. ಬಿರಿಬಿರಿ ನೋಡಿದ. ಅವಳು ನಗುವ ವರೆಗೂ ನೋಡಿದ.

“ಯಾಕೋ ಒಬ್ಬರೂ ಇದ್ದೀರಿ ಇವೊತ್ತು? ಗಂಗಾಸಾನಿ ಬರಲಿಲ್ಲ?”

“ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ತಲೆ ಹಾಕಿದಳು ಸುಭಗೆ. “ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಹೋದಳು ನಿನ್ನೆ. ಅನಕಾತಾ ಬರೋದಿಲ್ಲ.”

ಸೀರೆಯ ಗಂಟನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಒಗೆದು ಕೊಡವನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟಳು. ಬಾವಿಯ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಬದಿಗೆ ಸಾಲಾಗಿ ನೆಟ್ಟ ಅಡ್ಡಗಲ್ಲೊಂದಕ್ಕೆ ಆತು ಕೊಂಡು ನಿಂತಳು.

“ ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಯಾಕ ಹೋಗ್ಯಾರೋ ? ”

“ ಆಕೇ ಮನೀ ಅದ ಅಲ್ಲಿ. ಬಾಡಿಗಿ ಬರತದ. ಅಲ್ಲೇ ಅವರ ಅಜ್ಜೀ ತಮ್ಮನ ಮನೀನೂ ಅದ. ಅಜ್ಜಿ ಭಾಳ ಹಣ್ಣು ಆಗ್ಯಾಳಂತ. ಆಕೇನ್ನ ನೋಡಿದಾಂಗ ಆತ್ಯೂ, ಬಾಡಿಗೀ ವಸೂಲು ಮಾಡಿದಾಂಗ ಆತ್ಯೂ ಅಂತ ಹೋಗ್ಯಾಳ. ವರುಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಈ ದಿನದಾಗ ಹೋಗತಿರತಾಳ. ಹತ್ತು-ಹದಿನೈದು ದಿನ ಇದ್ದು ಬರತಿರತಾಳ. ”

“ ಯಾಕೂ ನಿಂತ್ರಿ ಅಲ್ಲ. ಭಾವ್ಯಾಗ ಇಳೇರಿ ! ”

“ ನೀವು ಯಾಕ ಕೂತ್ರಿ ? ”

“ ಸುಮ್ಮಗೂ. ”

“ ನಾನೂ ಸುಮ್ಮನೇ ನಿಂತೆ ! ”

ರಾಮೂ ಸುಭಗೆಯತ್ತ ಕಣ್ಣು ಪಿಳುಕಿಸದೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ. ಆಕೆಯೂ ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ನಕ್ಕರು.

“ ನೀವು ಕೂದಲಾ ಕಟ್ಟೋದರಿಂತ, ಉದ್ದಕ ಹೆಗಲ ಮ್ಯಾಲೆ ಇಳೆ ಬಿಟ್ಟರ ಳಂದ. ” ಎಂದ ರಾಮೂ.

ಸುಭಗೆ ಕೂದಲುಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚಿ, ಹರವಿಕೊಂಡು, “ ಹೀಂಗೂ ? ” ಎಂದಳು. ಕೂದಲುಗಳು ತೊಡೆಯ ವರೆಗೆ ಬಂದವು. ಅವಳ ಚಲುವಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದವು. ರಾಮೂ ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಆಕೆಯಿಂದ ಕಿತ್ತದಾದ. ಅವನು ನೋಡಿದಂತೆ ಸುಭಗೆಯು ನಾಚಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಿತು. ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಬಾಗಿಸಿದಳು.

ರಾಮೂ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದ. ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹತ್ತಿರವೇ ದಟ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಜೋಳದ ಬೆಳೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದ. ಸುಭಗೆಯ ಕಣ್ಣು ಅವನನ್ನೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದವು. ರಾಮೂ ಜೋಳದ ಬೆಳೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತೊಗರಿಯ ಕಾಯಿಯನ್ನು ಹರಿದು ಸುಲಿದು ತಿನ್ನ ಹತ್ತಿದ. “ ಸುಭಗಾ,

ತೊಗರೀಕಾಯಿ ಬೇಕೇನು ? ” ಎಂದು ಬೆಳೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕು. ಸುಭಗೆ ನಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ.

ಬೇಲಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂಗಲಿ ಸಪ್ತಳ ಮಾಡಿತು. ಸುಭಗೆ ಆತ್ತ ನೋಡಿದಳು. ಅದು ಒಂದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ಮುಂಗಲಿ ಅದರೊಂದಿಗೇ ಓಡಿಹೋಯಿತು. ತಿಬರದ ಕಲ್ಲಿನ ಬೋದಿನಲ್ಲಿ ಗುಬ್ಬಿಯೊಂದು ಚಿಂವ್ ಗುಟ್ಟಿತು. ಸುಭಗೆಯ ದೃಷ್ಟಿ ಅತ್ತ ಹೊರಳಿತು. ಅದೂ ಒಂದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಇನ್ನೊಂದರೊಡನೆ ಚಿನ್ನಾಟವಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆಕೆಯ ಚಿತ್ತ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ; ಅತ್ತ ಬಾವಿಯಿಂದಾಚೆಗೆ ಹೊನ್ನರಿಕೆಯ ಗಿಡದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಗಿಡತುಂಬ ಹೂವು ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಗುಂಗಿಯ ಹುಳವೊಂದು ಹೂವಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿತ್ತು. ಸುಭಗೆ ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ‘ ಹೂವಿಗೆ ಸಹ ಜತಿ ಅದೂ ಅಲ್ಲಾ ! ’ ಎಂದು ನಕ್ಕಳು.

ಆಕೆ ಮತ್ತೆ ಜೋಳದ ಬೆಳೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದಳು. ರಾಮೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳೆ ತುಂಬ ಬೆಳೆದು ‘ ಮಲಮಲ ’ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದಂಟೂ ಆಳುದ್ದ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನಿಂತಿದ್ದಿತು. ಆ ತುದಿಯಿಂದ ಈ ತುದಿಯ ವರೆಗೆ—ಕಣ್ಣು ನಿಲುಕುವ ವರೆಗೂ—ಹಬ್ಬಿದ ಜೋಳದ ನೂರಾರು, ಸಾವಿರಾರು ದಂಟುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೂ ತೆನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ‘ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದು, ದೊಡ್ಡದಾದುದೆಲ್ಲ ನೂರಾರು ಮುತ್ತುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಆ ತೆನೆಗಳ ಸಲುವಾಗಿ; ಹುಟ್ಟಿದುದು, ಬೆಳೆದುದು, ಇದೀಗ ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತು; ಇದೇ ಜೀವನ; ಇದೇ ಜೀವನದ ಧೈಯ. ’ ಎಂದು ಸಂತುಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಲಿಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಂಡವು ಸುಭಗೆಗೆ.

ತನ್ನ ಬಾಳನ್ನು ನೆನೆದು ಆಕೆಯ ಮನ ಮುದುಡಿತು. ತನ್ನಲ್ಲಿ ಜೋಳದ ದೇಟಿನಂತೆ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಿದೆ; ಹೊನ್ನರಿಕೆಯ ಹೂವಿನಂತೆ ಸೌಂದರ್ಯವಿದೆ. ಮುಂಗಲಿಯಂತೆ ಚುರುಕುತನವಿದೆ; ಗುಬ್ಬಿಯ ಸರಳತೆಯಿದೆ. ಆದರೂ ಅವೆಲ್ಲವುಗಳ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕ; ತನ್ನ ಜೀವನ ನಿರರ್ಥಕ— ಎಂದು ಆಕೆ ಉಸಿರುಗರೆದಳು.

ಆಕೆ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಮನೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿಸಿದಳು. ಎಂಥ ತಾರತಮ್ಯ! ಅದು ಮಾನವನಿರ್ಮಿತ ಸಮಾಜ. ಪೊಳ್ಳಾದ

ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟುಗಳು, ಉದಾತ್ತ ತತ್ವಗಳ ಮುಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ ಡಾಂಭಿಕತೆ, ಸ್ವಾರ್ಥ, ಮುಂತಾದವುಗಳ ತವರುಮನೆ ಅದು. ಇದೋ ಪ್ರಕೃತಿದೇವಿಯ ಸಮಾಜ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ನ್ಯಾಯ-ಸಮಾನತೆಗಳೇ ಈ ಸಮಾಜದ ನಿಯಮಾವಳಿ; ಗುಬ್ಬಿ ಗುಬ್ಬಿಯೊಡನೆ ಚಿನ್ನಾಟವಾಡುವದೂ, ಮುಂಗಲಿ ಮುಂಗಲಿಯನ್ನು ಬೆನ್ನಹತ್ತುವದೂ, ಗುಂಗಿ ಹೊನ್ನರಿಕೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿಡುವದೂ ಜೋಳ ಬೆಳೆದು ತೆನೆಮೂಡಿ ಒಂದು ಕಾಳು ಸಾವಿರ ಕಾಳಾಗುವದೂ ಇವೆಲ್ಲವೂ-- ನಿಸರ್ಗದ ತ್ರಿಕಾಲಧರ್ಮ, ವಿಶ್ವಧರ್ಮ. ಆದರೆ ವಿಶ್ವದ ಒಂದು ಅಂಶವಾದ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಪುತಿರೂಪವಾದ, ತಾನೊಬ್ಬಳೇ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತೇ ? ಎಂದು ಆಕೆ ವಿಚಾರಿಸಿದಳು.

“ ಸುಭಗಾ ! ” ಎಂದು ಬೆಳೆಯ ಅಂತರಾಳದಿಂದ ಧ್ವನಿ ಬಂತು. ಮರುಕ್ಷಣ ಜೋಳದ ನಿಲುವು ಅವಳನ್ನು ಬೆಟ್ಟದಿಂದ -- ಮಾನವ ಸಮಾಜದಿಂದ-- ಮರೆಮಾಡಿತ್ತು.

ಸುಭಗೆ ತಿರುಗಿ ಬೆಳೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರುವಾಗ ಸಾವಿರಾರು ತೆನೆಗಳು ಆಕೆಗೆ ‘ ಆ ಸಮಾಜದ ಬಳಿ ಮತ್ತೆ ಹೋಗಬೇಡ ! ’ ಎಂದು ತಲೆಯಾಡಿಸಿದವು; ಪುಂಡಿಯ ಗಿಡದ ಟೊಂಗೆ ಸರಗನ್ನು ಹಿಡಿದು ಜಗ್ಗಿತು; ಹೀರಿಯಬಳ್ಳಿ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ಹೇಳಿತು. ಸುಭಗೆಗೆ ಆಗ ಇವುಗಳ ಅರ್ಥ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

೨೯

ನಾಟಕವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಯ ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿಯೇ ಆಡಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛೆಯಿದ್ದ ಮಾಸ್ತರರು, ಶೆಟ್ಟಿ ಶಂಕೃಪ್ಪನವರು, ಮುಂತಾದವರಿಗೆ ಇಚ್ಛೆ ಈಡೇರದ್ದಕ್ಕೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಕಾರ್ತಿಕಮಾಸ ಮುಗಿದರೂ ತಯಾರಿ ಅಳವಿನಲ್ಲಿ ಬಾರದ್ದಕ್ಕೆ ಅವರು ನಾಟಕದ ಬಗ್ಗೆ ಉದಾಶೀನರಾಗಹತ್ತಿದರು ನಾಟಕದ ಉಳಿದ ಜನರಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ಎರಡುತಿಂಗಳು ಕಂಡುಬಂದ ಹುರುಪು ಮುಂದೆ ಕಾಣದಾಯಿತು. ರಾಮಾನು ಸಹ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಾಟಕದ ಬಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟು ಉತ್ಸುಕತೆ ತೋರದೆ ಇದ್ದುದೂ ಔದಾಶೀನ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಮಾಡುತ್ತಿ

ದುಡೂ ಕಂಡುಬರಹತ್ತಿತು. ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಸುಗ್ಗಿಯ ತಯಾರಿ ನಡೆಸಿದ್ದ ರಾದ್ದರಿಂದ, ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಎಲ್ಲರೂ ನಾಟಕ ಕಲಿಯಲು ತಪ್ಪದೆ ಬರುವವಕ್ಕೂ ಅಡ-ತಡೆಯಾದುದೊಂದು ನಾಟಕ ಕುಂಟುತ್ತ ನಡೆಯಲು ಬಲವಾದ ಕಾರಣನಾಗಿತ್ತು.

ನಾಟಕದ ಮ-ದಗತಿಗೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳೂ ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಕಾರಣರಾಗಿದ್ದರು.

ಅವರು ಊರಿಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಮೈಚಳಿಬಿಟ್ಟು ಓಡಾಡಿ ರಲಿಲ್ಲ. ಜನರು ತಮ್ಮ ಬಗೆಗೆ ಏನಾದರೂ ಗುಜುಗುಜು ಮಾತಾಡುವರೋ ಏನೋ ಎಂಬ ಕನಸರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದರು. ಗಂಗಾಸಾನಿ ವಾರ ಎರಡು ವಾರ ತಮ್ಮೊಡನೆ ಬಿಗುವಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಅದರ ಅವರ ಅಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಆಕೆ ಯಾವ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಏನೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲವಾದ್ದ ರಿಂದಲೂ, ಅಲ್ಲೊಬ್ಬರು ಇಲ್ಲೊಬ್ಬರು ರಾಮೂ-ಸುಭಗೆಯರ ಸಲುಗೆಯ ಮಾತು-ಕತೆಗಳ ಬಗೆಗೆ ಉಪ್ಪು-ಕಾರ ಹೆಚ್ಚಿ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದರಾದ್ದ ರಿಂದಲೂ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮತ್ತೆ ಚಿಗಿತರು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಮನೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ಸಹ ಇಡುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರು. ರಾಮೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಅವನನ್ನು ಕಣ್ಣು ಹೊರಳಿಸಿ ಕೆಕ್ಕರು ಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಮತ್ತು ಅವನ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಅವನೊಡನೆ ಸಂಸರ್ಕ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವನನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಅಸೂಯಭಾವನೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದೆರಡು ಸಲ, ಸುಭಗೆ ತಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದು ದನ್ನೂ, ಮರುಕ್ಷಣ ರಾಮೂ ಹತ್ತಿರ ಹಾಯ್ದಾಗ ಅವನನ್ನು ಓರೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದು ದನ್ನೂ, ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯ ದಂತೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ತಳಮಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವನು ದಿನಾಲು ತಪ್ಪದೆ ಬಾವಿಗೆ ಹೋಗುವದೂ, ಹತ್ತಿರ ಹೊಂಡ ಗಳಿದ್ದರೂ ಸುಭಗೆ ಅವನು ಹೋದ ಬಾವಿಗೆ ಒಗೆಯಲು ಹೋಗುವದೂ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಸಂಶಯ ಕೆರಳಿಸದೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಏನೂ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ, ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬಾವಿಯ ಬಳಿ ಸುಳಿದಾಡಿದ್ದೂ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಅವರೀವರ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಕುತೂಹಲ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ, ಮನಸ್ಸಿನ

ಅಸೂಯೆ ತಳಮಳ ಇಮ್ಮಡಿಸಿ ನೂರ್ನುಡಿ ಸಿ ರಾತ್ರಿ ಅವರ ನಿದ್ರೆಗೂ ಅಡ್ಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ವಾದ್ದರಿಂದ, 'ಹೇಸಿ ಖೋಡಿಗಳು! ಹಾಳುಗುಂಡಿಯನ್ನು ಬೀಳಲಿ' ಎಂದು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಹಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೂ ಆ ಅಸೂಯೆಯು ದ್ವೇಷದ ಬಣ್ಣ ತಾಳಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಅವರು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡಲಿಲ್ಲ.

ಗವಳಿಗರ ಎಲ್ಲಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹಾಲು ಕೊಡಲು ಬಂದಾಗ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಆಕೆಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಗೊಂಡು ಆಕೆಗೆ ಆಂದರು :
 “ ಎಲ್ಲಮ್ಮ, ನಾನು ನಿನಗೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳೋದದ. ನಾನು ಸ್ವಪ್ನ ಮಾತಾಡತೇನಿ ಅಂತ ನನ್ನ ಮ್ಯಾಲೆ ಸಿಟ್ಟಿಗೇಕಬ್ಯಾಡಾ. ನಿನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗ ಏನೋ ಆ ನಾಟಕಾ ಆಡೋ ಪಳೆಂಕರ ಸಹವಾಸಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಾನ ಅಂತ ಕೇಳೇನಿ. ಛಲೋ ಹುಡುಗ; ಶ್ಯಾಣ್ಯಾ ಇದ್ದಾನ, ಅಂಥಾ ಹುಡುಗನ್ನು ನೀನು ಅಡ್ಡದಾರಿಗೆ ಹಚ್ಚೇಯಲ್ಲ! ನಾಟಕಾ ಅಂದ್ರ, ಅದೊಂದು ಕೆಟ್ಟ ಚಟಾ ಇದ್ದಾಂಗ. ಅದರ ಹವ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಎಂತೆಂಥಾ ಒಳ್ಳೇ ಹುಡುಗರ ಕೆಟ್ಟಹೋಗ್ಯಾನ. ನಿನಗ ಇದು ಹ್ಯಾಂಗ ತಿಳಿಯೋದಿಲ್ಲ ಅಂತೇನಿ. ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿ, ಆ ಹುಡುಗ್ಗೆ ಸಿಟ್ಟುಮಾಡಿ ಅಂಕಿತದಾಗ ಇಟ್ಟುಗೋ. ಭೋಲೋ ಓದು ಅನ್ನು; ಪರೀಕ್ಷಾ ಪಾಸಾಗು ಅನ್ನು; ನಾನು ಏನಾರು ಖಟಪಿಟಿ ಮಾಡಿ ನೌವಕರೇ ಕೊಡಸತೇನಿ. ಬಡಹುಡುಗ. ಮಂದಕರ ಬಂದಾನು. ”

ಗವಳಿಗರ ಎಲ್ಲಮ್ಮನಿಗೆ ಮೊಮ್ಮಗ ನವಕರಿ ಮಾಡುವ ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಮರುದಿನವೇ ಹುಡುಗನಿಗೆ ನಾಟಕದ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಕ್ಕಕೂಡದೆಂದು ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದಳು. ಆಕೆ ರಾಮೂನಿಗೆ ಪುಕ್ಕಟೆ ಕೊಡುತ್ತಲಿದ್ದ ಹಾಲೂ ಅಂದಿನಿಂದಲೇ ನಿಂತುಹೋಯಿತು.

* * * *

“ ಏನು ನಡವಡದ ರಂಗೂಬಾಯಿಯವರೇ ? ” ಎಂದು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಜೊಯಿಸರ ಶೀನೂನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

“ ಬ್ರೂ. ಯಾಕೋ ಸವಾರಿ ಇತ್ತಲಾಗ ಬಂದಿತ್ತು ? ”

“ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಮಗ ಒಂದು ವಿಷಯಾ ಹೇಳೋದಿತ್ತು. ”

“ ಏನದು ? ”

“ ನಿಮ್ಮ ಶೀನೂಗ ನೀವು ಭಾಳ ಸಲಗೀ ಕೊಟ್ಟಂಗ ಕಾಣಸತದ ? ”

“ ಯಾಕ ? ”

“ ಅಲ್ಲರೀ, ತಾನು ಯಾವ ಜಾತಿಯಾವಾ, ಯಾವ ಮನಿತನದಾಗ ಹುಟ್ಟಾನ, ತನ್ನ ಉದ್ಯೋಗ ಏನು, ಅಂಬೋದರ ಕಲ್ಪನಾಸ ಇಲ್ಲ ಅಲ್ಪಿ ಅವನಿಗೆ ? ಅದೇನೋ ನಾಟಕಂತ ನಾಟಗಾ. ಅಲ್ಪೀ, ಬಣ್ಣಾ ಬಡಕೊಂಡು ಜ್ಯಾತಿಗಾರ ಹಂಗ ಕುಣಿಯೋದು ನಮ್ಮ ಬ್ರಾಂಬರ ಜ್ಯಾತಿಗೆ ಒಗ್ಗತ ದೇನಿ ? ಆ ಹಿಂಡು ಹೊಲೆಯರ ಜೋಡಿ ಚಹಾ ಕುಡಿಯೋದು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಇಂವಗ ಬಹಿಷ್ಕಾರಾ ಹಾಕ್ಯಾರು ಬಹಿಷ್ಕಾರಾ ! ಅಂವಾ ಒಬ್ಬ ಶಂಕರಭಟ್ಟ, ಗಡ್ಡಾ ಮೀಸಿ ಭೆಳ್ಳಗಾದರೂ ಬುದ್ಧಿ ಬರಲಿಲ್ಲ ಇನ್ನೂ ! ಮನಿಯಾಗ ಹರೇದ ಮಗಳನ್ನು ಇಟಗೊಂಡು, ಹಿಂಡು ಹೊಲೆಯ ರಿಗೆ ಬೆಳತನಕ ಧಾಂದಲೆ ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಾನ. ಅಂವಾ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಬಂದಾನಲ್ಲ—ಲಘಂಗಾ—ಆತನ ದಾಸಾನುದಾಸ ಆಗಿ ಅವನ ಮನಿಗೆ ನೀರು ಹೊರಬೇಕೇನಿ ಇಂವಾ ? ಧೂ ನಮ್ಮ ಊರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗೇದ. ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನು ಇದ್ದಿದ್ದ ಇಂಥಾದೆಲ್ಲ ಸಹನ ಆಗತಿತ್ತೇ ಅವರಿಗೆ ? ಒಂದ ಸುಸರಿಗೇ ನಿಮ್ಮ ಮಗನ ಜೀವಾ ತೆಗೇತಿದು. ಒಟ್ಟಿಗೇನಿ ? ನೀವು ಅವನ್ನ ಅಂಕಿತದಾಗ ತೊಗೊಂಡಿ ಅಂದ್ರ ಅಂವಾ ದಾರಿಗೆ ಬರತಾನ ; ನಿಮ್ಮ ಮನಿತನದ ಅಬ್ಬು ಉಳೀತದ. ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ರ, ನೀವು ಅವನ ಆಶಾ ಬಿಡೋದ. ”

ರಂಗೂಬಾಯಿಯವರು ಗಾಬರಿಯಾದರು. ಮೊದಲಿನಿಂದ ಬಡತನ ಸೋಸಿದ ಅವರು ಶೀನೂನಲ್ಲಿಯೇ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಸುಭಗೆಯ ಬಗೆಗೆ ಮಂದಿ ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವರ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಶೀನೂನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವದೇ ಬೇಡವೆಂದೂ ಆತನ ಸೋದರಮಾವನಲ್ಲಿಗೆ ದಾಟಿಹಾಕಿಬಿಡಬೇಕೆಂದೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡರು.

* * * *

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡಲಿಲ್ಲ. ದೇವಸ್ಥಾನದ ಪಂಚಕಮೀಟಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ಭಿಟ್ಟಿಯಾದರು. ಭಕ್ತಜನರ ಸಲುವಾಗಿ

ಕಟ್ಟಿಸಿದ ಧರ್ಮಶಾಲೆಯ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆಯಿಲ್ಲದೇ ಆರುತಿಂಗಳ ಗಟ್ಟಿಲೇ ಒಬ್ಬ ಲಘಂಗ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಇರಲು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು 'ಬೇಕಾಯಿದೇಶೀರ' ಆಗುವದೆಂದೂ ಅವನನ್ನು ಬಿಡಿಸದಿದ್ದರೆ, ತಾವು ದೇವಸ್ಥಾನದ 'ಅರ್ಚಕ' ಎಂಬ 'ನಾತಿ'ಯಿಂದ ಮೇಲಿನವರಿಗೆ ಅರ್ಜಿ ಮಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬರಬಹುದೆಂದೂ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಅರಿತ ಅವರು ಇಲ್ಲದ ಗೊಂದಲವೇ ಬೇಡವೆಂದು ದೇವಸ್ಥಾನದ ಆಡಳಿತಗಾರರಿಗೆ ಆ ಕೋಣೆಯನ್ನು ತಿರುಗಿ ತಮ್ಮ ವಶಕ್ಕೆ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿದರು. ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಮೇರೆಗೆ, ಆಡಳಿತಗಾರರು ರಾಮನಿಗೆ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಶಾಲೆಯ ಕೋಣೆಯನ್ನು ತೆರವು ಮಾಡಲು ಹೇಳಿದರು.

* * * *

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮುಂಜಾನೆ ಎದ್ದ ಕೂಡಲೇ ಅಂಗಿ-ರುಮಾಲಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕಾಲಲ್ಲಿ ಪುಣೆಯ ಮೊಚ್ಚೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಬಡಿಗೆಯನ್ನು ತಿರುವುತ್ತ ಸಾಲೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಏಳೂವರೆಯಾಗಿತ್ತು. ಹುಡುಗರು ಸಾಲೆಯ ಬಾಗಿಲ ಮುಂದೆ ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತು ಕೈ ಕಟ್ಟಿ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದರಂತೆ ಏಳೂಸ್ವರಗಳಲ್ಲಿ " ಉದಯ ನಾಗಲಿ." ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಹಾಡನ್ನು ಹೇಳಹತ್ತಿದರು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಒಳಗೆ ಹೋದರು. ಮಾಸ್ತರರು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಒಳಗೆ ಹುರಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತ ಕುಳಿತ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನನ್ನು " ಮಾಸ್ತರರು ಎಲ್ಲೋ ? " ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ಉಳಿದ ಹುಡುಗರು ಒಳಗೆ ಬರುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲ ಕಡಲೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ಆ ಹುಡುಗ ಬಾಯಿತುಂಬ ತುಂಬಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನಾದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಮಾತಾಡಲು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಹುಡುಗ ಬಾಗಿಲು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದ ಕೋಣೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬೊಟ್ಟುಮಾಡಿದ.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು " ಮಾಸ್ತರರ ? " ಎಂದು ಒದರಿದರು. ಕಾರದ ಮಂಡಕ್ಕೆಯನ್ನು ತಿಂದು ಚಹವನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಾಸ್ತರರು ಬಾಯಿ

ಚಪ್ಪರಿಸುತ್ತ ತುಟಿಗೆ ಹತ್ತಿದ ಕಾರದ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿ ಕೋಟಿಗೆ ಒರಸಿ ಕೊಂಡು ಗಡಬಿಡಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು.

“ ಹುಡುಗರು ಯಾಕೋ ಬಂದಿಲ್ಲಲ್ಲ, ಎಂಟು ಹೊಡೀಲಿಕ್ಕೆ ಬಂತು? ಹೀಂಗಿ ಕಾಣಸತದ ನೀವೂ! ಸಾಲೀ ಕಸಾ ಎಷ್ಟು ದಿನದ ಹಿಂದೆ ಹೊಡಿಸೀರಿ? ” ಎಂದು ಕೆಳಗೆ ಸೂರೆಯಾಗಿದ್ದ ಬಟಗಡಲೆಯ ಸಿಪ್ಪೆ ಯೊಂದರ ಮೇಲೆ ಬಡಿಗೆಯನ್ನು ಊರಿದರು.

ಮಾಸ್ತರರು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಬಲಗೈಯಿಂದ ಎಡಗೈಯ ಬೆರಳು ಗಳನ್ನು ಮುರಿಯುತ್ತ ದೇಶಾವರೀ ನಗೆ ನಕ್ಕರು ಮಾತ್ರ.

“ ಹುಡುಗರನೆಲ್ಲಾ ಕರೀರಿ ಒಳಗೆ. ” ಎಂದು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಾವು ಸಾಲೆಯ ಪಂಚರಿರುವರೆಂಬ ದರ್ಪದಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆಮಾಡಿದರು.

ಹುಡುಗರು ಬಂದರು; ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಮೌನವಾಗಿ ಕುಳಿತರು; ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡುತ್ತ ಗುಜುಗುಜು ಮಾತಿಗೆ ಸುರುವು ಮಾಡಿದರು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕೋಲನ್ನು ತಿರುವುತ್ತ ಗೋಡೆಗಳ ಮೇಲಿನ ನಾಣ್ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತ ನಿಂತರು. ಮಾಸ್ತರರು ಸಾಲೆಯ ಪಂಚರಿ ಗಾಗಿಯೇ ಕಾಯ್ದಿಟ್ಟ ಎಲ್ಲ ವಿನಯವನ್ನೂ ವೆಚ್ಚಮಾಡಿ, “ ಋರ್ಚಿ ಮ್ಯಾಗ ಕುಂತಗೊಳ್ಳಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೆ ” ಎಂದರು. ಋರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಫಳವನ್ನು ಒರೆಸುವ ಅರಿವೆ ಬಿದ್ದಿದುದನ್ನು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ; ಮಾಸ್ತರರ ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಅರಿವೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡರು.

ತತ್ಕ್ಷಣ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲ ‘ ಖೊಳ್ ’ ಎಂದು ನಕ್ಕರು. ನಗೆಯ ಕಾರಣ ಅವರೀವರಿಗೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕಣ್ಣು ತೆಗೆದರು. ಮಾಸ್ತರರು ಹುಚ್ಚರಾದರು.

“ ಇವರು ಎಷ್ಟನೇ ಎತ್ತಾದೋರು? ”

“ ಒಂದನೇ ಎತ್ತಾದೋರಿ. ”

“ ಇವರು? ”

“ಆ ಕಂಬದ ತನಕಾ ಎರಡನೇ ಎತ್ತಾ. ಮುಂದಿನವರು ಮೂರನೇ ಎತ್ತಾದೋರು. ಆ ಹುಡುಗಾ ನಾಲ್ಕನೇ ಎತ್ತಾದವಾ. ”

“ಎರಡನೇತ್ತಾದೋರು ಎದ್ದು ನಿಂದರಿ, ತನ್ನಾ. ಮಾಸ್ತರ ಖಡೂ ತರಿ, ಇಲ್ಲೆ.” ಎಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಫಳದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದರು. ಫಳವೊರೆಸುವ ಅರಿವೆಗೆ ಅಂಟಿದ ಖಡುವಿನ ಹುಡಿಯೆಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಕರಿಯ ಕೋಟಿಗೆ ಬಳೆದು ಕೊಂಡುದನ್ನು ನೋಡಿ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಗೆಯ ಸುರಿಮಳೆ ಗರೆದರು.

“ಈ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಹುಚ್ಚುಗಿಚ್ಚು ಹಿಡಿದದೇನಿ? ಸುಮ್ಮಸುಮ್ಮನೇ ನಗತಾವಲ್ಲ! ಶಿಸ್ತು ಅಂಬೂದ ಇಲ್ಲೇನು ಇವಕ್ಕೆ?” ಎಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಗದ್ದರಿಸಿ ಫಳದ ಬಳಿ ಬಂದು ನಿಂತರು; ಖಡುವಿನ ಸಲುವಾಗಿ ಕೈಮುಂದೆ ಮಾಡಿದರು. ಮಾಸ್ತರ ಮುಖ ಕಪ್ಪಿಟ್ಟು ಹುಡುಗರ ಕಡೆಗೆ ಮೋರೆದಿರುಂ ಗದ್ದರಿಸಿದರು. ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ‘ಚಾಕ್-ಪೀಸು’ಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡುದು ನೆನೆಪಿಗೆ ಬಂತು. ಹುಡುಗರ ಕಡೆಗೇ ಮುಖಮಾಡಿ ‘ಚಾಕ್-ಪೀಸು’ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಯಿಂದ ಸಿಗರೇಟನ್ನು ಕಿಸೆಯ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದರು.

ಹುಡುಗರು ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ನಕ್ಕರು.

“ಏನು ಮಾಸ್ತರ ನೀವು ಸಿಗರೇಟಿನಿಂದ ಬರೀತೀರೇನು? ಫೊಲೋ ಅದ.” ಎಂದು ಹೀಯಾಳಿಸಿದರು. ಮಾಸ್ತರರಿಗೆ ತನ್ನ ಗಡಿಬಡಿಯಿಂದಾದ ತಪ್ಪು ಹೊಳೆದು, ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಎಡಕಿಸೆಯಲ್ಲಿಯ ‘ಚಾಕನ್ನು’ ತೆಗೆದು ಕೊಟ್ಟರು. “ತಪ್ಪಾಯ್ತು. ತಿಳಿದೇ ಹಾಂಗ ಮಾಡಿದೆ.” ಎಂದು ದೀನತೆಯ ಅವತಾರವೇ ಆಗಿ ಕೈಜೋಡಿಸಿದರು.

“ಹುಡುಗರಿಗೂ ಕಲಿಸತೀರಬಹುದು, ಸಿಗರೇಟು ಸೇವಲಿಕ್ಕೆ. ಅಲ್ಲೇ?” ಎಂದು ಸಿಡುಕಿನಿಂದ ಕೇಳಿದರು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು.

ಮಾಸ್ತರರು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಫಳದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ‘ತಂಬಿಟ್ಟು’ ‘ಮಂಡಕ್ಕೆ’ ಎಂದು ಬರೆದು ಮೂರನೆಯ ವರ್ಗದ ಬಾಲಕರಿಗೆ ಓದಲು ಹೇಳಿದರು. ಆ ಹುಡುಗರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ‘ಮಂ-ಮಂ-ಮಂಡ-ಮಂಡ-ಕ್ಕಿ-ಮಂಡಕ್ಕೆ’ ಎಂದು ಓದಿ ಬೆನರು ಸುರಿಸಿದರು.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ' ಫ್ಲಿಜಿಟ್ ' ಬುಕ್ಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, " ಸಾಲೆಯು ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿದೆ. ಹುಡುಗರು ಸಾಲೆಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಶಿಸ್ತು ಇಲ್ಲ. ಸ್ವಚ್ಛತೆಯಿಲ್ಲ. ಓದಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾಸ್ತರರು ಸಿಗರೇಟು ಮುಂತಾದ ವ್ಯಸನಗಳಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ. ಊರಲ್ಲಿ ಆಟ-ನಾಟಕಗಳಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಹಾಕಿ ಸಾಲೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕೆಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರನ್ನು ಈಗಲೇ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ವರ್ಗ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಅರ್ಜಿ ಮಾಡಲಾಗುವದು " ಎಂದು ಬರೆದರು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಮಾಡಿ ಕಡೆಗೆ ತಮ್ಮ ಸಹಿಯ ಕೆಳಗೆ ' ಸ್ಕೂಲ ಪಂಚ ' ಎಂದು ಬರೆಯುವದರ ಬದಲು ಅವಸರದಲ್ಲಿ ' ಸ್ಕೂಲ ಚಂಪ ' ಎಂದು ಬರೆದು ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ " ಇಂವಾ ಒಬ್ಬ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟ, ನಾಟಕಾ ಮೂಲಿಗುಂಪು ಆಗತಂದ. " ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡರು.

೨೦

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಹೋಗುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಆಕೆಯ ಅಜ್ಜಿ — ಹಣ್ಣುಹಣ್ಣು ಮುದಕಿ — ಆಗಲೇ ನೆಲಹಿಡಿದಿದ್ದಳು. ಆದುದರಿಂದ ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೇ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಅಜ್ಜಿಯ ಚಾಕರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯಬೇಕಾಯಿತು. ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಮುದಕಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಂತಾದ ದುಃಖವನ್ನು ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು, ಮನೆಯ ಸಂಬಂಧಿ ಬರಬೇಕಾದ ಬಾಡಿಗೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಿನಿಂದಲೇ ಜಗ್ಗಿಕೊಂಡು, ತಿರುಗಿ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ಆಕೆಗೆ ಮೂರು ತಿಂಗಳೇ ಹಿಡಿಯಿತು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಸ್ವಭಾವ-ಯೋಗ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲ ಆಕೆಗೆ, ಅವರ ಮನೆಯ ದುರಸ್ತಿಯು ಇಂದಿಲ್ಲ ನಾಳೆ ತನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟಿದ್ದು ಎಂದು ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅಂತೆಯೇ ಆಕೆ ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದಳು.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಗಪ್ಪನನ್ನು ಭಿಟ್ಟಿಯಾದಳು.

“ ಈಗ ಬಂತೇನು ಗಂಗವ್ವನೋರ ಸವಾರಿ ? ಯಾಕೂ ಭಾಳ ದಿನಾ ಹಿಡದಿದ್ರಿ ಧಾರವಾಡಾನೂ ? ” ಎಂದ ಆತ.

“ ಹೂನಪ, ಕೆಲಸ ಮುಗೀಬೇಕಲ್ಲ. ಮತ್ತೇನು ಸಂಗಪ್ಪ, ಊರ ಸಮಾಚಾರ ? ನಿನ್ನ ನಾಟಕಾ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತು ? ” ಎಂದಳು ಆಕೆ.

ಸಂಗಪ್ಪ ಬೊಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಎಲೆಯಡಿಕೆಯ ಉಗುಳನ್ನು ಉಗುಳಿ ಅಂದ: “ ನಾಟಕರೇ? ಏನು ನಾಟಕ ಏಳಿ, ಯಾಕೋ ಕುಂಟಾಕಹತ್ತೈತಿ. ಮ್ಯಾಳಾ ಸಜ್ಜು ಕೂಡಾಕೂ ಒಲ್ಲು. ”

“ ಯಾಕೋ, ಏನಾತ್ಯು ? ಒಳ್ಳೇ ಜೋರಿಂದ ಸಾಗಿತ್ತಲ್ಲಾ ? ”

“ ನಮ್ಮೊಳಗೂ ತಾಳ ಇಲ್ಲ ಬಿಡ್ರೀ. ಶೀನಣ್ಣಂದು ಮುಕ್ಕೈ ಪಾಟು ಇತ್ತು. ಅವರ ಅವ್ವಾವರು ರಂಬಾಟಾ ಮಾಡಿ ಆತನ್ನ ಬಿಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು. ಮಾಸ್ತರಿಗೇನೂ ಮ್ಯಾಲಿನಿಂದ ಜನಾಬು ಕೇಳ್ಯಾರಂತೂ ; ಅವರೂ ಹೆದರಿ ಮನಸರೀ ಮಾಡ್ಯಾರ. ತಿಂಗಳು-ದೀಡತಿಂಗಳು ಲಾಗಾಯಿತು ರಾಮಣ್ಣೋರೂ ಯಾಕೋ ಸಬ್ಬರಿ ಆಗಿ, ಮನಸರಿಮಾಡಾಕ ಹತ್ತ್ಯಾರ. ಅದ್ರಾಗ ಹುಣ್ಣಿನ ಮ್ಯಾಗ ಬರೀ ಕೊಟ್ಟಾಂಗ ದೇವಸ್ತಾನದೋರು ಮನೀ ಬಿಡಿಸ್ಯಾರ. ಈಗ ಅವು ಊರ ಹೊರಗಿನ ಬಂಗ್ಲೇದಾಗ ಇರಾಕಹತ್ತ್ಯಾರ. ಏನೂ ಅನಿ, ಗಂಗನರ, ನಮ್ಮ ಊರ ಜನಾ ಒಣಾ ಕಿತಿಬೀದು ಬಿಡ್ರೀ. ”

“ ಅದ್ಯಾಕೋ ? ”

ಸಂಗಪ್ಪ ಅತ್ತ ಇತ್ತ ನೋಡಿದ. “ ಪಾಪ, ಸುಭಗವ್ವಗ ಹೆಸರು ಇಡಾಕ ಹತ್ತೈತಿ ಈ ಕುಂಟಲಗತ್ತೀ ಅಂತಾ ಜನಾ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ನೋಡಿದರೂ ಗುಜುಗುಜು — ರಾಮಣ್ಣಾರಿಗೂ ಸುಭಗಾವ್ವಗೂ ಸಂಬಂಧ ಅಂತ. ತಾವೇನೋ, ತಮ್ಮ ಮನಿಯೇನೋ, ಹರಹರಾ ಶಿವಶಿವಾ ಅಂತಾ ಕುದ್ರ ಬಾರದೂ. ತಮ್ಮ ಎಲಿಯ್ಯಾಗ ಕತ್ತಿ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿರತ್ತೈತಿ ; ಮಂದೀ ಎಲಿಯಾನ್ನ ನೋಣಾ ಜಾಡಸಾಕ ಹೋಗತಾರ. ನಮಗ ಇಂತಾವೆಲ್ಲಾ ಸೇರೋದಿಲ್ಲ ನೋಡಿ. ”

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಸಂಗಪ್ಪನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಚಕಿತಳಾದಳು. ‘ ಹೂಂ, ಹಂಗೇನು ? ’ ಎಂದು ಅಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ನಿಲ್ಲದೇ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದಳು.

ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಧಾರ

ವಾಡದ ಸಮಾಚಾರವಾಗಲೀ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಬಿದ್ದ ಗೋಡೆಯ ವಿಷಯದ ವಿಚಾರವಾಗಲೀ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಹಾರಿಹೋದವು. ಅವಳ ಮನವು ಸುಭಗೆಯ ಬಗೆಗೇ ವಿಚಾರಿಸಹತ್ತಿತು. ಸುಭಗೆಯ ಸ್ವಭಾವವನ್ನೂ ಆಕೆಯ ಮನೆತನದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲ ಆಕೆಗೆ ಸಂಗಪ್ಪನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮೊದಮೊದಲು ನಂಬಿಗೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹುಟ್ಟಿಸಿಗೊಂಡು ಮಾತಾಡುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯವನಲ್ಲವೆಂಬುದೂ ಆಕೆಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ನಂಬದೆ ಇರುವುದೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಜನ ಆಡಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಆಧಾರ ಇರಬಹುದೇ? ರಾಮೂ-ಸುಭಗೆಯರ ಸಲಿಗೆ ಎದ್ದುಕಾಣುವಂತೆ ಇತ್ತೆಂಬುದು ಹಿಂದೆ ತನಗೆ ತಿಳಿದೊಡನೆ ತಾನು ಸುಭಗೆಗೆ ನಿಷ್ಕರತೆಯಿಂದಲೇ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದುದೂ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿತ್ತು. ಎಂದೂ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಿಗಳೆದ ಸುಭಗೆ ಅಂದು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಹರಿಹಾಯ್ದಿದ್ದುದರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಶಯಾಸ್ಪದ ಮನೋವೃತ್ತಿಯೇನಾದರೂ ಇದ್ದಿದ್ದೀತೇ? ಎಂದು ಆಕೆಯ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರಹತ್ತಿತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಅಸಂಭವನೀಯವಾದರೂ ಏನು? ಬೆಳೆದ ಹುಡುಗೆ; ಚಲುವೆ; ಸಶಕ್ತಳು. ಸತ್ತ ಗಂಡನ ಬಗೆಗೆ ಚಿಂತೆ ಮೂಡದಷ್ಟು, ಮೂಡಿದರೂ ಬಹುಕಾಲ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಯುವ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದಷ್ಟು, ಎಳೆಯದಾದ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಗಂಡನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಾಕೆ; ನವಯೌವನದ ಮೋಹಕ ರೂಪದ ಸಾನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಕೆ; ತಾರುಣ್ಯದ ತಿರುಗಣಿಯ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಾಕೆ. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸುಭಗೆ ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ದೆಸೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದ್ದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾದರೂ ಏನು? ಗಂಗಾಸಾನಿಗೀಗ ತನ್ನ ಯೌವನದ ನೆನಪು ಬಂತು. ಈ ನೆನಪು ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿ ತರುವುದು ಎಂಥ ಕಠಿಣ ಕೆಲಸ ಎಂಬುದರ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಅವಳ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತಂದಿತು. ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಸುಭಗೆಯ ಬಗೆಗೆ ಮೂಡಹತ್ತಿದ ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಯವಾಗಿ ಸಹಾನುಭೂತಿ ತಲೆದೋರಿತು. ಮನೆ ಮುಟ್ಟಿದಾಗ, “ಯಾರು ಬಲ್ಲರು? ಇದೆಲ್ಲ ಚೇಷ್ಟೆಖೋರರ ಹಾರಿಕೆಯ ಸುದ್ದಿಯ ನಾಗಾಲೋಟವೂ ಇರಬಹುದು!” ಎಂದು ಸಮಾಧಾನವನ್ನೂ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಬಂದುದು ಸುಭಗೆಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಆಕೆಯನ್ನು ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಇದೊಂದು ಹೊಸ ಅನುಭವ. ತನ್ನನ್ನು ಒಂದು ದಿನವೂ ಬಿಟ್ಟು ಇರದೇ ಬೆಳೆದಾಕೆ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ತನ್ನಿಂದ ಅಗಲಿ ಇದ್ದರೂ ಈ ದಿನ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಕೂತಳು ಹೇಗೆ ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯ ವಾಯಿತವಳಿಗೆ. ವೈಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ ? ಎಂದು ಅನುಮಾನಿ ಸಿದಳು. ತಾನೇ ಸುಭಗೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂಜಾನೆ ಎಂಟುಗಂಟೆ ಯಾಗಿತ್ತು. ಸುಭಗೆ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಎದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿದ್ರೆಯನ್ನೂ ಮಾಡು ತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಗಂಭೀರಮುದ್ರೆಯಿಂದ ಏನನ್ನೂ ಧೇನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಗಂಗಾಸಾನಿಯನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಸುಭಗೆ ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು. 'ಬಾ ಎಂದಳು. ಕೂಡಲು ಹೇಳಿದಳು. ಆದರೂ ತನ್ನ ವಿಚಾರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಸಲಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸರಳ ತೆಯೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ನಗೆಯಂತೂ ಒಮ್ಮೆಯೂ ತಲೆದೋರಲಿಲ್ಲ.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿಯವರಗೆ ನೋಡಿ ದಳು ಮುಖವು ಆಯಾಸದಿಂದಲೋ, ಚಿಂತೆಯಿಂದಲೋ ಬೇಜಾರ ದಿಂದಲೋ—ಯಾಕೋ ಏನೋ—ಮ್ಲಾನವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ಅಂಗಾಂಗ ದಲ್ಲಿ ಹೊಸತಾದ ಕಳೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಆಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಸುಭಗೆಯೂ ಆಕೆಗೆ ನಿಲ್ಲಲು ಜುಲುಮೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಅಲ್ಲಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ಗಂಗಾಸಾನಿ ರಾಧಕ್ಕನ ಕಡೆಗೆ ಹೋದಳು. ಅವರು ಒಬ್ಬರೇ ಇದ್ದರು. ಉಪಕಾರಣಗಳನ್ನು ತಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಧಾರವಾಡಾನೆ ಘಟ್ಟ ಹಿಡದಿದ್ದಲ್ಲ, ಗಂಗಾಸಾನಿ, ಯಾಕೋ ?” ಎಂದರು ಅವರು.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡದೇ ಕೇಳಿದಳು :

“ಇವರು ಕಾಣೋದಿಲ್ಲ ? ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ಯಾರ ?”

“ ಪೂಜೆಗೆ ಹೋಗ್ಯಾರ. ಕೂಡಲ್ಲ. ಸುಭಗಾನ ಭೆಟ್ಟಿ ಆಗಿತ್ತೇನು ? ”

“ ಹೂಂ. ಆಕೀ ಮನಿಯಿಂದನನ ಬಂದೆ. ಮಲಗಿದ್ದಳು. ವೈಯಾಗ ನೆಟ್ಟಿಗಿಲ್ಲ ಕಾಣತನದ. ”

ರಾಧಕ್ಕ ನಕ್ಕರು. “ ಕೂತಗೋಳನ ನಿನಗ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳೋದದ. ” ಎಂದು ಹುಣಸಿಯ ಹುಳಿಯ ಕೈ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲ್ಲ ಅತ್ತ ಇತ್ತ ನೋಡಿ ಬಂದರು. “ ನಿನಗ ಈ ಸುದ್ದಿ ಗೊತ್ತು ಆಗೇದೇನು ? ” ಎಂದರು.

ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಅವರ ಮಾತಿನ ಹೊಳವು ಹತ್ತಿತು. ಆದರೂ ‘ ಎನದು ? ’ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ರಾಧಕ್ಕ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅಂದರು “ ಸುಭಗಾ ಬಸರಿದ್ವಾಂಗ ಕಾಣತೂದ ! ”

ರಾಧಕ್ಕ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮುಖ ನೋಡಿದರು. ಆಕೆ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನಿಶ್ಯಬ್ದ.

“ ನನಗೂ ಆ ಸಂಶಯ ಬಂತು ಆಗಲೇ. ಮಂದಿಗೆ ಗೊತ್ತು ಆಗೇದೇನು ? ”

“ ಮಂದಿ ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡತಾರ. ಆದರೆ ಈ ಮಾತು ಭಾಳ ಜನರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಈಗ ಹೊರಗನ ಬೀಳೋದಿಲ್ಲ. ”

ಮತ್ತೆ ಇಬ್ಬರೂ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತರು.

“ ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ಏನಾರ ತಿಳಿದದೇನು ? ” ಎಂದಳು ಗಂಗಾಸಾನಿ.

“ ಧೂ, ಅವರ ಮಾರಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಾ. ಅವರಿಗೆ ತಿಳವಳಿಕೆ ಇದ್ದಿದ್ದು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ ಆಗಿತ್ತು ? ಜಗತ್ತೆಲ್ಲ ತಮ್ಮಂತೇನನ ಅದನ ಅಂತ ಸಾಗ್ಯಾರ ಅವರು. ಊರೆಲ್ಲಾ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಡೀಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದ. ಆದರೂ ಎಲ್ಲಾ ಸುಸೂತ್ರ ನಡದದ ಅಂತ ತಾಸುಗಟ್ಟಲೇ ಗುಡಿಯಾಗ ಮೂಗು ಹಿಡಕೊಂಡು ಕೂಡಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಾರ. ನಾಟಕದೊಂದು ಹುಚ್ಚು ಹಿಡದು ಬಿಟ್ಟದ ಆತ್ಮ. ”

“ ನಾನು ಮೊದಲನ ಆಕಿಗೆ ಎಚ್ಚರಕೀ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ, ರಾಧಕ್ಕ. ಆಗ ಆಕೆ ಸುಮ್ಮನನ ನನ್ನ ಮ್ಯಾಲೆ ಹರೀಹಾಯ್ದಳು. ”

“ ಮುಂದೆ ಗತಿ ? ”

“ ಗತೀ ಇಲ್ಲಾ, ಗಾತ್ರ ಇಲ್ಲ. ”

ರಾಧಕ್ಕ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತು, ಆ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದರು:
“ ಔಷಧಾ ಕೊಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಹ್ಯಾಂಗ ? ”

“ಘೂ, ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲರೇವ್ವ. ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪು ಮುಚಿಗೊಂಬೋದರ
ದಸಿಂದ ಆ ತಪ್ಪಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ತಪ್ಪು ಜೋಡಿಸಬಾರದು. ಮೊದಲೂ ಜಾರ
ಬಾರದು, ಜ್ಯಾರಿದ ಮ್ಯಾಲೆ ಧೈರ್ಯಾದಿಂದ ಬಂದದ್ದನ್ನು ಎದರಿಸಬೇಕು. ”

೩೨

ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ಸುಭಗೆ ಮನೆಗೆ ಬರಬಹುದೆಂದು ದಾರಿ ನೋಡಿದಳು. ಆಕೆ ಅತ್ತ ಒಡಹಾಯಲಿಲ್ಲ. ಹೇಳಿಕಳಿಸಿದಳು. ಆದರೂ ಆಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಗಂಗಾಸಾಣಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಬಗೆಗೆ ಇದ್ದ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಆಕೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಅರಿವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿತು. ತಾನೇ ಆಕೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಅದೇ ಊಟ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಭಗವದ್ಗೀತೆ ಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಗುಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದ್ದರು. ಸುಭಗೆ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಳೆಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ, ಆಕೆ ಒಳಗೆ ಇರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿ ಅವರು ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟರು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಸರಳತೆ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಅಜ್ಞಾನ, ನಿಶ್ಚಿಂತೆ, ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ‘ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ!’ ಎಂದು ಕನಿಕರಬಟ್ಟಳು.

“ ಕರೀ ಕಳಿಸಿದರೆ ಬರಬಾರದೇನೇ, ಸುಭಗಾ ? ”

“ ಕೆಲಸ ಇತ್ತು ಗಂಗಳಾ. ಇಷ್ಟಾಗಿ ವೈಯಾಗೂ ನೆಟ್ಟಗೆ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ” ಎನ್ನುತ್ತ ಸುಭಗೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದೇ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು.

ಸುಭಗೆಯ ತಲೆಕೂದಲು ಹರವಿದ್ದಿತು. ಮುಖ ಸಪ್ಪಗೆ ಇತ್ತು ಗಂಗಾಸಾಣಿ ಬೋದಿಸಲಿಯ ಹಣಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸುಭಗೆಯನು

ಮುಂದೆ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಕ್ಕಿ ಹೆರಳು ಹಾಕಿದಳು. ಈ ಕೆಲಸ ಸಾಗಿದಾಗ ಇಬ್ಬರೂ ಏನೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಕೇಳಿದಳು :
“ ಯಾಕೂ ಮಾರಿ ಸಪ್ಪಗ ಅದೂ ಅಲ್ಲಾ ? ”

“ ಊಟಾ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ”

ಅವರು ಮತ್ತೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತರು.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಸುಭಗೆಯ ಹಸ್ತವನ್ನು ತನ್ನ ಹಸ್ತದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅಚ್ಚಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಬಡಿಯಹತ್ತಿದಳು.

“ ಸುಭಗಾ, ಏನಾದರೂ ಮುಚ್ಚಿ ಇಟ್ಟುಗೊಳ್ಳಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತೀ ಏನೂ ನನ್ನಿಂದ ? ” ಎಂದು ಗಂಗಾಸಾನಿ ನೇರವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಸುಭಗೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು.

“ ಮಂದಿ ಏನೋ ಮಾತಾಡತಾರಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ. ನಿಜ ಏನು ? ”

ಸುಭಗೆಯ ಮುಖ ಹುಚ್ಚಿಟ್ಟಿತು.

“ ಹೌದೂ ? ” ಗಂಗಾಸಾನಿ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದಳು.

ಸುಭಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿದಳು.

“ ಬೆಂಕಿ ಹತ್ತರ ಬೆಣ್ಣೆ ಇಟ್ಟರ, ಕರಗದೂ ಬಿಟ್ಟೇತೇನವ್ವ ! ”

ಸುಭಗೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ ತಲೆಯನ್ನು ಮೇಲೆ ಎತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಸುಭಗೆ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟಳು.

“ ಸಿಟ್ಟು ಆಗಿಯೇನು ಗಂಗಳ ನನ್ನ ಮ್ಯಾಲೆ ? ”

ಅವಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಶಬ್ದ ಹೊರಡುವ ಮುನ್ನವೇ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೀರು ಹೊರಚಲ್ಲಿದವು.

“ ಸುಭಗಾ, ನನಗ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ; ನಿನಗ ತಾಯಿಯಿಲ್ಲ. ನೀನೂ ನನ್ನ ಮಗಳು ಅಂತ ತಿಳಿದೇನಿ. ಅಂತನೂ ನನಗ ಸಂಬಂಧ ಇಲ್ಲದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಿಷಯವನ್ನ ಕೆದರಿಕೆದರಿ ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತೀನಿ. ಮಕ್ಕಳ ಮ್ಯಾಲೆ ಸಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿದವ್ವ ? ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪಗ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲಲ್ಲ ಇನ್ನೂ ? ”

“ ಇಂದಿಲ್ಲ ನಾಳೆ ಗೊತ್ತಾಗತೂದ. ”

“ ರಾಮಣ್ಣಾ ಅವರು ದಿನಾ ಮನೀಗೆ ಬರತಾರೇನು ? ”

“ ಬರತಿದ್ರು. ಮಾಸ್ತರರೂ ಶೀನೂ ನಾಟಗಾ ಬಿಟ್ಟುರಂತ. ಈಗ

ನಾಟಕ ಬಂದು ಆಗೇದ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ದಿನಾ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಮಂದೀನೂ ಹೆದರಸಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಾರಂತ ಮನೀಗೆ ಬರಲಿಕ್ಕೂ ಹೆದರತಾರ ಈಗ. ಅವರಿಗೂ ಭಾಳ ತ್ರಾಸು ಆಗೇದ. ನಿಮ್ಮ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನನ್ನ ಮ್ಯಾಲಿನ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಮನೀ ಇಲ್ಲದಾಂಗ ಮಾಡಿಸಿ ಕೂಡಿಸ್ಯಾರ. ಮಂದೀನೂ ಮೊದಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದಾಂಗ ಈಗ ಮಾಡೋದು ಬಿಟ್ಟಾರ. ಈ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕು ಅಂತಾ ಮಾಡ್ಯಾರ. ”

“ ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನ ಗತಿ ? ”

ಸುಭಗೆಯ ದುಃಖ ಉಕ್ಕಿತು. ಆಕೆ ಮುಂದೆವರಿದಳು : “ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಈ ಜನ ಅಷ್ಟಗೂ ತ್ರಾಸ ಕೊಡೋವರಸ. ಅಷ್ಟನ ತೊಂದರೀ ತಪ್ಪಸಬೇಕಾದರ ಒಂದಸ ಉಪಾಯ—ಕರೀ ಭಾವೀ ಪಾಲು ಆಗೋದು.”

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಸುಭಗೆಯ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಈ ಉತ್ತರ ಬರಬಹುದೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದಳು. ಸುಭಗೆಯೇ ಮತ್ತೆ ಅಂದಳು :

“ ನನಗ ಖರೇವಂದ್ರೂ ಭಾಳ ತ್ರಾಸು ಆಗೇದ ನೋಡು ಗಂಗಳ್ಕಾ. ಜೀವಾನಸ ಬ್ಯಾಡ ಆಗೇದ. ಮೊದಲಾರಸ ಏನು ನನಗ ಮಾನ-ಮರ್ಯಾದಿ ಇದ್ದದ್ದೂ ಅಷ್ಟರಾಗಸ ಅದ. ಒಂದು ಒಡಕ ಮಡಕೇಗಿಂತಸ, ನಾಯಿಗಿಂತಸ ಕಡೀ ಮಾಡಿ ಕೂಡಿಸಿದ್ರು ಮೊದಲಸ. ಈಗಂತೂ ಸೈಯೇ ಸೈಯಿ. ನಾನು ತಪ್ಪಸ ಮಾಡೇನಿ. ನನ್ನ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ನನಗ ಅಷ್ಟು ಹತ್ತಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ದಶಿಯಿಂದ ಅಷ್ಟಗ ತ್ರಾಸು ಆಗತಸದ ಅಂಬೋದಷ್ಟಸ. ನಾನು ನಂಬಿದವರನ್ನಿಷ್ಟು ಕಿತಾಪತಿ ಮಾಡಿ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು, ನಾನರಸ ಇರಬೇಕ್ತಾಕ ?—”

ಮಾತು ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಸಾಗುವದಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಂಗಪ್ಪ “ಅವ್ವಾರಸ ಒಂದಿಷ್ಟು ಚಿಮಣೀ ಎಣ್ಣೀ ಕೊಡ್ರಿ, ಮನಿಯಾಗ ಇಲೀ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದೈತಿ. ತುಂಬಾ ಚಿಕ್ಕಾಡು ಮೆತ್ತಿದ್ದವು ನೋಡ್ರಿ. ಮಂದಿ ಹೆದರಸಾಕ ಹತ್ತಾರ, ‘ ಅದನ್ನ ಮುಟ್ಟಬ್ಯಾಡ, ಚಿಮಣೀ ಎಣ್ಣೀ ಹಾಕಿ ಸುಟ್ಟು ಬಿಡು, ಮನೀ ಬಿಡು ’ ಅಂತ. ಪಿಲಾಗಿನ ಇಲೀ ಅಂತಾರೀ ! ” ಎಂದು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ನಿಂತ. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಸುಭಗೆಯರ ಮಾತು ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಿಂತಿತು.

ಸಂಗಪ್ಪ ಸುಭಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಚಿಮಣಿಯೆಣ್ಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಗಂಗಾಸಾನಿಯೂ ಹೊರಗೆ ಹೋದಳು.

ಸಂಗಪ್ಪನ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಜನ ನೆರೆದಿತ್ತು. ಸತ್ತ ಇಲಿಯೊಂದು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಸಂಗಪ್ಪ ಆದರ ಮೇಲೆ ಎಣ್ಣೆ ಸುರುಹಿದ. ಬಾಲವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸುಟ್ಟು ಬರಲು ಆದನ್ನು ದೂರ ಒಯ್ದ. ನಿಂತ ಜನ ಊರಲ್ಲಿ ಇಲಿ ಬೀಳುವವೆಂದು ಬಬ್ಬಾಟ ಮಾಡಹತ್ತಿದರು.

೩೩

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆದಿದೆ, ಜನ ಏನು ಅನ್ನುತಿದ್ದಾರೆ, ಎಂಬುದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತಿತ್ತ ಅವರು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ನಾಲ್ಕು ಜನರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುವ ದನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ದಿನಾಲು ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆಯ ವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಅಡಿಗೇ-ನೀರಿನ ತಯಾರಿಯೇ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಡಿಗೇ ಮುಗಿದೊಡನೆ ದೇವರ ಪೂಜೆ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅಭಿಷೇಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ತಿರುಗಿ, ಊಟವಾದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಅಡ್ಡಾಗಲು ಗುಡಿಗೇ ಹೋದವರು ಇಳಿಹೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಇತ್ತೀಚೆಗಂತೂ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯ ಲಹರಿ ಹತ್ತಿ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರೆ ಕುಳಿತೇ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ನಾಟಕ ದಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತೆಯೇ ಸುಭಗೆಯ ಸಮಾಚಾರದ ಗಂಧವೂ ಅವರಿಗೆ ಹತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯವರಾದರೂ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರಿಗೆ ಹೇಳುವರೇಕೆ ? ಹೇಳುವದಾದರೂ ಎಂತು ? ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ ಈ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಭೋಳ್ಯಾ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯಿಸಿ ಕಿವಿ ಹಿಂಡಬೇಕೆಂದು ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೂ, 'ಮೋಜು' ಇನ್ನೂ ಬೆಳೆಯಲಿ, ಆಧಾರಗಳು—'ಪುರಾವೆ'ಗಳು—ಸದ್ಯಥವಾಗಲಿ, ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಲಿ, ಅಂದರೇನೇ ಸುಭಗೆಯ ಸೊಕ್ಕನ್ನು ಮುರಿಯಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವದು--ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಸಮಯ ಸಾಧಿಸುತ್ತ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಇಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಅಭಿಷೇಕ ತಟ್ಟಿಯನ್ನೂ ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ತಂಬಿಗೆ-ಫಾಲಿ-ತೀರ್ಥಸವುಟುಗಳನ್ನೂ

ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನೆಲದಲ್ಲಿ ನಟ್ಟು ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮೇಲೆ ಎತ್ತದೆ ಗುಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಗುಡಿಯ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಬಳಿ ಅವರ ಹಾದಿಯನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಊರಲ್ಲಿಯ ಉಳಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಹಿಂಡನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

ಜನರೆಲ್ಲ ಒಂದಾಗಿ ಹರನಾದ ಎತ್ತರವಾದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಮೇಲೆ ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ನಿಂತುದನ್ನು ನೋಡಿ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಗಾಬರಿಯಾದರು. “ ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಎಲ್ಲಾರೂ ? ” ಎಂದು ಸಹಜವಾಗಿ ಕೇಳಿದರು.

ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಯಾರೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತಲು ದಾರಿಯನ್ನೂ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣು ತಿರುಹಿದರು. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಅಂದರು: “ ನಿಮಗ ಬಹಿಷ್ಕಾರಾ ಹಾಕಬೇಕು ಅಂತಾ ಸಮಾಜ ನಿರ್ಣಯ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ದಯಮಾಡಿ ಇವತ್ತಿನಿಂದಾ ನೀವು ಗುಡಿಗೆ ಅಭಿಷೇಕಕ್ಕೆ ಬರಬಾರದು. ”

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ತಣ್ಣಗಾದರು ; ಹೌಹಾರಿದರು ; ಕಂಪಿಸಹತ್ತಿದರು. ಕಕ್ಕಾ ಎಕ್ಕಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿದರು : “ ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ತಿಳಿಲೊಲ್ಲದು. ಚ್ಯಾಷ್ಟ್ರ-ಗೀಷ್ಟ್ರೀ ಮಾಡತೀರೇನು ಮತ್ತೆ ? ”

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ನಿಂತಿದ್ದ ರೀತಿ, ಅವರ ಮುಖಚರ್ಯೆ, ಅವರ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ, ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಿಂತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ಕನಿಕರದ ಒರತೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದವು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಜುಲುಮೆಗೆ ಬಂದು ನಿಂತಿರಬಹುದು ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಇತ್ತು.

“ ಛೇ ಚಾಷ್ಟ್ರ ಇಲ್ಲ, ಗೀಷ್ಟ್ರ ಇಲ್ಲ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯ ಉಳಿಸಿಗೋಬೇಕೂ ಅಂತಾ ವಿಚಾರಮಾಡಿ, ನಿರ್ವಾಹ ಇಲ್ಲದೂ ಈ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದೂದ ” ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳೇ ಅಂದರು.

“ ನಾ ಮಾಡಿದಂಥಾ ಅನೀತಿಯರೂ ಏನದು ? ”

ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದೇ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೇ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಶಾನಭೋಗರ ಶಿವಪ್ಪನವರು ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು “ ಶಂಕರಭಟ್ಟ, ವಿಷಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅದ. ಸುಮ್ಮನೇ ಮನೀಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡಿರಿ. ನಾನೆಲ್ಲಾ ಹಿಂದಾಗಡಿ ಹೇಳತೇನಿ. ” ಎಂದರು.

“ ಹಿಂದಾಗಡೆ ಯಾಕ ? ಈಗ ಹೇಳಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ” ಎಂದರು ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರು ತಾಳ್ಮೆ ಮೀರಿ.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮಠದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೆಂಬ ದರ್ಪದಿಂದ ಗರ್ಜಿಸಿದರು : “ ಶಂಕರಭಟ್ಟರೂ, ನಿಮಗೂ ಗೊತ್ತಿರಬಹುದು, ನಿಮ್ಮ ಮಗಳ ವ್ಯಭಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಾಳೆ ಅಂಬೋದು. ಅಂತಾನೂ ನಿಮಗೆ ಈಗ ಬಹಿಷ್ಕಾರಾ ಹಾಕೋ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದೆಂದ. ”

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾದರು. ಇಂದಿನಂತೆ ಅವರು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ದನ್ನು ನಿಂತವರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಿಟ್ಟಿನ ಭರದಲ್ಲಿ ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ತುಂಬಿಯೊಳಗಿನ ನೀರನ್ನು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆ ಉಗ್ಗಿ ಅವರು ಚೀರಿದರು. “ ಶ್ರೀಕಂಠ, ಇದೆಲ್ಲ ನಿಂದೂ ಕಂತ್ರಾಟ. ನನ್ನ ಮಾರಿಗೆ ಕಪ್ಪು ಹಚ್ಚಬೇಕು ಅಂತ ಈ ಆಟಾ ನಡಿಸೀದಿ ಕಾಣತಂದ—”

ಶಾನಭೋಗರ ಶಿವಪ್ಪನವರು ಅವರನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾತಾಡಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ಶಂಕರಭಟ್ಟರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಜುಲುಮೆಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿದರು. ಪ್ರಸಂಗ ವಿಕೋಪಕ್ಕೆ ಹೋದೀತೆಂದು ಉಳಿದ ಜನ ವಿರಾಟಸ್ವರೂಪ ತಾಳಿದ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಶಿವಪ್ಪನವರು ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರಿಗೆ ನಿಜಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸೂಚ್ಯವಾಗಿ ವಿಶದಪಡಿಸಿದರು.

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಭಿಷೇಕದ ತಟ್ಟಿಯನ್ನಿಟ್ಟು, ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡದೆ, ಅಡಿಗೆಯಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಣಕೆ ಸಹ ಪಾಕದೇ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರು. ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ಅನಿಷ್ಟ ಸಂಭವಿಸಿದುದು ಅವರ ಕಲ್ಪನೆಗೂ ಮೀರಿದಂಥದಿತ್ತು. ಆ ವಿಷಯ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ವಿಚಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದು ಸಹ ಅವರಿಗೆ ಹೇಯವೆನಿಸಿತು. ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ವಿಚಾರಿಸಿದಂತೆ ಮನಸ್ಸಿನ ವ್ಯಥೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಕುಳಿತೇ ಕುಳಿತರು.

ಸುಭಗೆ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಯಾವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಏನು ಪ್ರಸಂಗ ಬರಬಹುದೋ ಎಂದು ಹೌಹಾರಿ ಹೋಗಿದ್ದಳು.

ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿ

ಚಟ್ಟನೆ ಮೇಲೆದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಊಟನಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಹ ಅನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಮಂದಿಗೆ ಮೋರೆ ತೋರಿಸುವುದೂ ಆಸಹ್ಯವಾಗಿ, ಅಂಗಿ ರುಮಾಲಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಹಸಿಜೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಅರಿವೆಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು, ಬಾಗಿಲ ಹಿಂದಿನ ಮೊಚ್ಚೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಹತ್ತಿದರು.

ಸುಭಗೆ ಹಣಕಿ ನೋಡಿದಳು; ಹೆದರುತ್ತಲೇ ಕೇಳಿದಳು :

“ ಊಟಾ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲೇನು ಅಪ್ಪಾ ? ”

ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯು ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿಲಿಲ್ಲ ಸಹ.

“ ಎಲ್ಲಿ ಹೊಂಟೇದೆಪ್ಪ, ಉಪಾಸಾ ? ”

“ ದೇಶಾಂತರ ಹೊರಟೇನಿ ! ” ಎಂದು ಅವರು ಅನ್ನುವಾಗ ಕೋಪದಲ್ಲಿ ದುಃಖ ಬೆರೆತಿದ್ದಿತು. ಹೊರಹೊರಟು ಮನೆಯ ಮುಂದಿನ ದಾರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಗುಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಮೋರೆವಿರಹಿದರು. ಮೊಚ್ಚೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಗುಡಿಯ ಶಿಖರದ ಕಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಗಲ್ಲಗಲ್ಲ ಬಡೆದುಕೊಂಡರು. ಕೈ ಜೋಡಿಸಿದರು. ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡದೆ, ಎಡಬಲಕ್ಕೆ ಹೊರಳದೆ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಇಳಿಯಹತ್ತಿದರು.

ಸುಭಗೆ ಹಿತ್ತಿಲ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಂತಳು. ತಂದೆ ಬೆಟ್ಟದ ಮೆಟ್ಟಲುಗಳನ್ನು ಇಳಿಯುವದನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ತೆರೆದ ಬಾಗಿಲವನ್ನು ಮುಚ್ಚಬೇಕೆಂಬ ಪರಿವೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಕಾಲಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಗೆ ಪಸರಿಸಿದ ನೆಗ್ಗೆಲಿಯ ಮುಳ್ಳುಗಳನ್ನು ತುಳಿಯುತ್ತಲೇ ತಂದೆಯ ಸಮೀಪ ಬಂದಳು. “ ಅಪ್ಪಾ, ಅಪ್ಪಾ ” ಎಂದು ಕೂಗಿದುದು ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿದರೂ, ಕೇಳದಂತೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದರು.

ಶಿಲೆ

ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟದ ಜನ ಸುಭಗೆಯ ಅನೀತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತಾದರೂ, ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಉಪಟಳದಿಂದ, ಸುಭಗೆಯ ದುರ್ವರ್ತನೆಗಾಗಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮಾಜ ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕಿ

ಮೆದು ಯಾರಿಗೂ ಸೇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯೇ ಬಹಳ ಜನರಿಗೆ ಇದು ಸರಿಬರಲಿಲ್ಲ. ವಿಚಾರಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ, ವಿವೇಕದಲ್ಲಿ, ಧರ್ಮಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ, ಶೀಲದಲ್ಲಿ, ವೈದಿಕವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ, ದೇವ-ಬ್ರಾಹ್ಮಣ-ಭೀರುತ್ವದಲ್ಲಿ, ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರನ್ನು ಹಿಂದೆ ಹಾಕುವವರು ಆ ಊರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸರ್ವವಿದಿತವಿದ್ದಿತು. ಅ-ಧವರಿಗೆ ಈ ಬಗೆಯ ಶಿಕ್ಷೆಯಾದುದು ಊರ ಜನರ ಕೋಪವನ್ನು ಕೆರಳಿಸಿತು.

ಆದರೆ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಜನ ಇತ್ತ ಹೆಚ್ಚು ಲಕ್ಷ್ಯ ಹಾಕುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬೇರೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಆವರಿಸಿದ್ದಿತು:

ಸಂಗಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲಿಯು ಬಿದ್ದ ದಿನವೇ ಬೇರೆ ನಾಲ್ಕು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಆ ಜನ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಬಬ್ಬಾಟ ಮಾಡದೆ, ಅವನ್ನು ತೆಪ್ಪಗೆ ತಿಪ್ಪಿಯಲ್ಲಿ ಒಗೆದು ಬಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಎಂದಿನ ವಾರ ಇಲಿಗಳ ಸುರಿಮಳೆಯೇ ಸುರುವಾಗಿ ಜನ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಹಳ್ಳಿಯ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಬಂದ ಗೊರವರ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಜ್ವರ ಬಂದು ತೀರಿಕೊಂಡನು. ಆ ಹುಡುಗನ ಮನೆಯವರು ಆತನಿಗೆ ಕಂಕುಳದಲ್ಲಿ ಕುರುವು ಆಗಿತ್ತೆಂದು ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಜನ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಆ ಹುಂಬ ಜನಕ್ಕೆ ಅದು ಕುರುವು ಆಗಿರದೆ ಸ್ವೇಗಿನ ಗಡ್ಡೆಯೆಂಬುದು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲವೋ, ಅಥವಾ ತಿಳಿದೂ ಬೇಕಂತಲೇ ಆ ರೀತಿ ಹೇಳಿದರೋ ತಿಳಿಯದು. ಗೊರವರ ಹುಡುಗ ತೀರಿಕೊಂಡದ್ದು ಸ್ವೇಗಿನಿಂದಲೇ ಎಂಬ ಸುದ್ದಿ ಬೆಳಗಾವನದರಲ್ಲಿಯೇ ಊರ ತುಂಬ ಪಸರಿಸಿತು. ಗೊರವರ ಓಣಿಯ ಜನ ಆ ದಿನವೇ ಊರು ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟರು. ಓಣಿಯಲ್ಲಿಯ ಜನವೆಲ್ಲ ಗುದ್ದಲಿ ಸಲಿಕೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟರು ಹೊರಗೆ. ಸುಗ್ಗಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಬೇಕೆಂದು ಕಮತಿಗರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕಣಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಗುಡಿಸಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ ಬೆಟ್ಟದ ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದೊಳಗಾಗಿ ಬಿಡಾರಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧ ಮಾಡಿದರು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳೂ ಹುಡುಗರೂ ತಮ್ಮ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಹೆಗಲಮೇಲೆಯೋ, ಹೋರಿಗಳ ಮೇಲೆಯೋ, ಚಕ್ಕಡಿಗಳ ಮೇಲೆಯೋ ಸಾಗಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು.

ಗೊರವರ ಓಣಿಯ ಪ್ಲೇಗು—ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಪ್ಲೇಗಿನ ಭಯ ಉಳಿದ ಕಡೆಗೂ ಹಬ್ಬಿದುದಾಯ್ತು. ಮುಂದೆ ಎರಡೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅನಾವಾಸ್ಯೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅನಾವಾಸ್ಯೆಯ ಮುಂದೆ ಊರು ಬಿಡುವದು ಶುಭವಲ್ಲವೆಂದೂ ಅನಾವಾಸ್ಯೆಯ ಮರ:ದಿನವೇ ಅಡ.ಗೆಯನ್ನು ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಡುವದೆಂದೂ ಊರ ಉಳಿದ ಜನ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ತಗಡು, ಬುಬು ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವದರಲ್ಲಿಯೂ ಗುಡಿಸಲುಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವದರಲ್ಲಿಯೂ ನಿರತರಾದರು. ಈ ಪೀಡೆ ಬೇಗ ನಿವಾರಣೆ ಹೊಂದಲೆಂದು ಊರ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರು ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ದುರುಗವ್ವನ 'ದೇವತೆ' ಮಾಡುವದಾಗಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡು ಕೋಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು; ಗಡಿಯ ದುರುಗವ್ವನನ್ನೂ ಗಡಿಗೆ ಕಳಿಸಿ ಬಂದರು.

ಅನಾವಾಸ್ಯೆಯ ದಿನ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ ಜನರಲ್ಲಿ ಗಲಭೆಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿತು :

೩೪೫

ಅಂದು ಊರಿಗೆ ಜನಾದಾರರು ಬಂದರು.

ಅವರು ಬರುವದು ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತೋ ಏನೋ ಅನ್ನುವಂತೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಒಳ್ಳೇ ಸಡಗರದಿಂದ ಪೋಷಾಕು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರು ಬರುವ ಮೊದಲೇ ಚಾವಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಜನಾದಾರರು ಸ್ವಲ್ಪಲಿಪಿ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಏರಿ ಬಂದುದರಿಂದಾದ ದಣವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಾವಡಿಯ ಮುಂದೆ ಹಿಂಡು ಜನ ಗಾಳಿಯಾಡಲೂ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದಂತೆ ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಬದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಗುಡಾರದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಪ್ರೋಲೀಸ್ ಸಿಪಾಯಿಯು ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ಬಗಣಿಯ ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಅಲುಕಾಡಿಸುತ್ತ ನೆರೆದ ಜನರಿಗೆ ದೂರ ಹೋಗಿರೆಂದು ಗದ್ದರಿಸಿದನು.

ಜನಾದಾರರು ಯಾಕೆ ಬಂದಿರಬಹುದೆಂದು ಜನರಿಗೆ ಕುತೂಹಲ.

“ಜನಾದಾರ್ ಸಾಹೇಬ್, ಸ್ವಲ್ಪ ಮನೀಕಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರೋಣ ನಡೀರಿ” ಎಂದರು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು. ಜನಾದಾರರು ಆಗ ಏಳಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರು ವಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿ ಗೌಡರನ್ನು ಕರೆಕಳಿಸಿದರು. ಗೌಡರು ಬಂದು ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಮುಂದೆ ನಿಂತರು.

“ಈ ಊರಾಗ ಶಂಕರಭಟ್ಟು ಅಂತ ಯಾರು ಇದ್ದಾರ್ರಿ ಗೌಡ್ರ?” ಎಂದು ಜನಾದಾರರು ಗೌಡರ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದರು.

ಗೌಡರು ಪೇಚಿನಲ್ಲಿ ಬಿವ್ವರು. “ಶಂಕರಭಟ್ಟರೇ? ಯಾಕೆ? ಅವರ ಯಾಕೆ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು?” ಎಂದು ಗೌಡರು ತಿರುಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದರು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅನುತ್ಸುಕರಂತೆ, ಅಲಿಪ್ತರಂತೆ, ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರ ಸಂಬಂಧಿ ಒಂದು ಚೌಕಸಿಯ ಕೇಸು ಇರುವದೆಂದು ಜನಾದಾರರು ಹೇಳಿದರು. ಗೌಡರ ಕುತೂಹಲ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಅದು ಯಾತರ ಸಂಬಂಧಿ ಇರುವದೆಂದು ಜನಾದಾರರಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದಾಗ, ಅವರು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದರು. ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲದ ಉಸಾಬರಿ ಮಾಡಬಾರವಾಗಿಯೂ ಗದ್ದರಿಸಿದರು. ನಾಲ್ಕು ಜನರಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಅವಮಾನವಾದಂತೆ ಅನಿಸಿದರೂ ಅದನ್ನು ಸುಂಗಿಕೊಂಡರು ಗೌಡರು. ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರು ಊರಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಜನಾದಾರರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಜುಲುವೆ ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನೂ ಅವರೊಡನೆ ಬಂದ ಸಿಸಾಯಿಯನ್ನೂ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಚಹಾ ಕುಡಿದು ಜನಾದಾರರು ಲೋಡಿಗೆ ಆತುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಾಗ ಅಲ್ಲಿ ತಾವಿಬ್ಬರು, ಗೌಡರು, ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಇಷ್ಟೇ ಜನರಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ತಾವು ಬಂದ ವಿಷಯದ ಪ್ರಸ್ತಾಪವೆತ್ತಿದರು:

“ಗೌಡ್ರ, ಈಗ ಹೇಳತೇನಿ ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲಾನೂ. ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ಮೂಕೀ ಅರ್ಜಿ ಬಂದದ. ಶಂಕರಭಟ್ಟು ಅಂಬೋರಮಗಳೇನೋ ಸಕೇಶಿ ಇದ್ದಾಳಂತ. ಆಕೇನೋ ಹಡೆದು ಕೂಸಿನ್ನ ಕುತಿಗೀ ಹಿಚಿಕೆ ಹಾಕಾಳಂತ. ಇದಕ್ಕೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರದೂ ರಾಮಣ್ಣ ಅಂತ ಯಾರೋ ಇದ್ದಾರಂತಲ್ಲ, ಅವರದೂ ಸಾಮೀಲು ಅದಂತ ಅಂತ. ಹೌದೇನಿ?”

ಗೌಡರು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತರು. ಸಂಶಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಅಂದರು :

“ ಖೊಟ್ಟೆ ಐತ್ರಿ ಜಮಾದಾರ್ ಸಾಹೇಬ್. ಎಲ್ಲಾ ಖೊಟ್ಟೆ ಐತಿ. ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳ ಸಂಬಂಧಿ ಜನಾ ಆಡಿಕೊಂಬೋದೇನೋ ಖರೆ. ಅದ್ರ ಅರ್ಜಿಯೊಳಗಿನ ಸಂಗತಿ ಮಾತ್ರ ಅರ್ಜಿಬಾತು ಸುಳ್ಳು ಅದ. ಹಾಂಗೆ ಏನಾರೊ ಇದ್ದಿದ್ರ, ನಾ ಸುಮ್ಮಗೊ ಕೂಡತಿದ್ವೇನ್ರಿ? ತಾಬಡತೋಬಡ ಕೇಸು ಹಾಕಿಬಿಡತಿದ್ವೆ. ಆಗವೋರು ಯಾರೋ ಹೀಂಗ ಬರದಾರು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರಂತಾ ಸಾತ್ವಿಕ ಮಂದಿ ಇಂತಾ ಹೀನ ಕೆಲಸಕ್ಕ ಎಂದೂ ಕೈ ಹಾಕೋರಲ್ಲ— ”

ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ನಡುವೇ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿದರು: “ ಗೌಡ್ರೊ, ಮರ್ಯಾದೀ ಸುತ್ತ ಬಂದ್ರ, ಎಂಥಾ ಸಾತ್ವಿಕ ರಿದ್ದರೇನು? ಮರ್ಯಾದೀ ಮುಚಿಗೋಳ್ಳಿಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡ್ತಾರು ಅಂತ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೊ, ಜಮಾದಾರಸಾಹೇಬ್ ಹೀಂಗ ಮಾಡಿ ಬಿಡಿ: ಗೌಡರು ಹೇಳಿದಾಂಗ ಇನ್ನೂ ಅಂಥಾ ಗುನ್ನೆ ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಮುಂದ ಅವರು ಕುತಗೀ ಹಿಚಿಗಿ-ಪತಗೀ ಹಿಚಿಗಿ ಮಾಡಬಾರದೂ ಅಂತ ನಿಮ್ಮ ಮನಸಿನಾಗ ಇದ್ರ, ಈಗ ಆ ಹುಡುಗೀ ಕಡಿಯಿಂದ ಗರ್ಭಿಣಿ ಇದ್ದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕಬೂಲೀ ಜವಾಬು ತಗೊಂಡು ಬಿಡೋಣ. ಅಂದ್ರ ಮುಂದ ಆಕೆ ಅಂಥಾ ಗುನ್ನೇನೊ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ. ”

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮಾತಿನ ಮರ್ಮ ತಿಳಿದು ಜಮಾದಾರರು ಇವರೇ ಆ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಬರೆಸಿರಬಹುದೆಂದು ತರ್ಕಿಸಿದರು. ತಟ್ಟನೆ ಮೇಲೆ ಎದ್ದು ಅಂದರು:

“ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೊ ಇದು ಸರಕಾರ ಅದ. ಹುಚ್ಚನಾಂಗ ಏನಾರೊ ಕಲ್ಪನಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಕಂಡಕಂಡೋರ ಕಡಿಯಿಂದ ಏನಾರೊ ಜವಾಬು ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ನೋಗಲಾಯಿ ಅಂತ ತಿಳಿದೀರೇನು? ಈ ರಾಮಣ್ಣ ಅಂದ್ರ ಯಾರ್ತೀ ಗೌಡರೊ ? ”

ಅವರು ಹೀಗೆನ್ನುವಾಗ ಆಗಲೇ ಮನೆಯ ಹೊರಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಗೌಡರು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಹಿಂದೆ-ಮುಂದೆ ನೋಡಿದಾಗ, ಬೆನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ

ಇದ್ದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೇ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿದರು: “ ಅವನೂ ಒಬ್ಬ ಲಘಂಗಾ, ಜಮಾದಾರ ಸಾಹೇಬ್. ಅವನ ನೋಡ್ಡಿ ಊರಾಗ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಹೊಲಸು ಮಾಡಿದಾಂವಾ. ಕರಸಲೇನು ಅವನ್ನು ? ”

ಜಮಾದಾರರು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮಾತನ್ನು ಕಿವಿಯ ವೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೇ “ ನಮಸ್ಕಾರ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆ. ಇನ್ನು ನೀವು ಇಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲರಿ. ನಾವು ಬರತೇವಿ. ಮತ್ತು ಸುಮ್ಮನೇ ತಳಗ ಯಾಕ ಬರತೀರಿ ? ” ಎಂದು ಗೌಡರೊಡನೆ ಮುಂದೆ ಹೊರಟರು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಯಬೇಕಾಯಿತು.

ಹೋಗುವಾಗ ಜಮಾದಾರರು ರಾಮಾನ ಸಂಬಂಧಿ ಮಾಹಿತಿ ಕೇಳಿದರು ಗೌಡರನ್ನು. ರಾಮಾನ ಬಗ್ಗೆ ಸವಿಸ್ತಾರ ಪರಿಚಯ ಮಾಡುವಾಗ ಅವನು ವಿಣೆಯನ್ನು ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿ ಬಾರಿಸುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ಹೇಳಿದೊಡನೆ ಜಮಾದಾರರು, ನಿಂತು, ಧೇನಿಸಿ, ಗೌಡರನ್ನು ಕೇಳಿದರು :

“ ರಾಮಣ್ಣ ಅಂದ್ರ ಕೆಂಪನ್ನ ಉದ್ದ ಆಳೇನಿ ? ”

“ ಹೌದ್ರಿ. ಅವರದು ತಮಗ ಗೊತ್ತು ಐತೇನಿ ? ”

“ ಎಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರ ಅವರು ? ”

“ ಕರೀಕಳಸಲೇನಿ ? ”

“ ಕರಸೋದು ಬ್ಯಾಡ. ಸುಮ್ಮನೆ ಬಬ್ಬಟ ಆಗತದ. ನಾವು ಕೂಗೋಣ ನಡೀರಿ ಅವು ಇದ್ದಲ್ಲಿಗೆ. ”

೩೬

ರಾಮೂ ಒಳ್ಳೇ ವೇಚಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ. ಮನಸ್ಸಿನ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ. ತನ್ನನ್ನು ಗುಡಿಯ ಫವಳಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ, ನಾಟಕವು ಕುಂಠಿತವಾಗುವಂತೆ ಅದರಲ್ಲಿಯ ಜನರನ್ನು ಚದರಿಸುವದರಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ಮತ್ತು ಸುಭಗಿಯ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧದ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸುವದರಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ಬಗೆಗೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಅನಾದರ ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ, ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕಿ ಅವರನ್ನು ಊರಿನಿಂದ

ಓಡಿಸಿದ ಸಾಹಸದಲ್ಲಿ, ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಕೈವಾಡನೇ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿದ್ದು ದನ್ನು ರಾಮೂ ಅರಿತಿದ್ದ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತುಂಬ ಹೆದರಿದ್ದ. ಭಾವನೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತಪ್ಪು ಹಾದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸುಭಗೆಯನ್ನೂ ಶಂಕರಭಟ್ಟರನ್ನೂ ಪೇಚಿಗೆ ಈಡು ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಬಹಳವಾಗಿ ನೊಂದುಕೊಂಡ; ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಬಟ್ಟ. ಇತ್ತೀಚೆ ಗಂತೂ ಜನರಿಂದ ಸಹಾಯ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ, ಉದರಂಭರಣೆಯೂ ಕಠಿಣವಾಗಿ ದ್ದಿತು. ನಾಲ್ಕೈದು ತಿಂಗಳುಗಳಿಂದ ಆದ ಪರಿಚಯದ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಉದ್ದರಿ ಮಾಡಿ, ಹೇಗೋ ದಿನಗಳನ್ನು ಹಾಕುವ ಕೆಲಸ ಸಾಗಿಸಿದ್ದನು. ಅಂತೆಯೇ ಅದೆಷ್ಟೋ ಸಲ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟ ದಿಂದ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡಬೇಕು ಎನಿಸಿದ್ದಿತು. ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನಿಂದ ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರವಾಗಿ ನಾಟಕವು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮುಗ್ಗಿ ಹೋದ ಮೇಲೆಯಂತೂ ಊರಲ್ಲಿ ವಂದಿಗೆ ಮುಖ ತೋರುವದೂ ಅಸಾಧ್ಯ ವಾದಂತಿತ್ತು.

ಆದರೂ ರಾಮೂ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕದಲಿಲ್ಲ. ತಾನೇನು ? ಗಂಡಸು, ಆ ಊರಿನಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ಗುಡಚಾಪಿ ಕಿತ್ತಿದನೆಂದರೆ, ಆ ಊರ ಸಂಬಂಧ ಕಡೆಯ ವರೆಗೂ ಕಡಿಯಬಹುದು. ಆದರೆ ತನ್ನನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಬರಡು-ಬಾಳುವೆಗೆ ಹೊಸತಾದ ಚೈತನ್ಯ ಕೊಟ್ಟು, ತನ್ನ ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟು ಜಾರಿ ಜನಾಸಹಾಸ್ಯದ ಗಂಡಾಂತರಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದ ಸುಭಗೆಯ ಗತಿಯೇನು ? ಒಮ್ಮೆ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಆ ತಪ್ಪಿನ ಪ್ರತಿಫಲಕ್ಕೆ ಅಂಜುವದೆ ? ಓಡಿ ಹೋಗುವದೇ ? ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಾಳುವ ದಾದರೂ ಎಂತು ?

ಎಂದೇ ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ತಲೆ ತೆಗ್ಗಿಸಿ, ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಾಗ ಉಪವಾಸ ಬಿದ್ದು, ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದಿದ್ದ. ಊರಲ್ಲಿ ಫ್ಲೇಗು ಸುರುವಾದಂದಿನಿಂದ ರಾಮೂನ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತೆ ಹೊಯ್ದಾಡಹತ್ತಿದ್ದಿತು. ಊರ ಸ್ಥಿತಿ ಯಾವ ಬಣ್ಣವನ್ನು ತಾಳುವದೋ ಎಂದು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಲಿದ್ದ.

ಸಂಗಪ್ಪ ಓಡಿ ಬಂದ. ಊರಿಗೆ ಜನಾದಾರರು ಬಂದ ಸುದ್ದಿ ಯನ್ನೂ ಅವರು ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿದುದನ್ನೂ ರಾಮೂನಿಗೆ

ತಿಳಿಸಿದನು. ಅವರು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮನೆಗೆ ಹೋದುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಮತ್ತಾವ ಸೇಚು ಬಂದಿತೋ ಎಂದು ಹೌಹಾರಿದ.

ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗೌಡರು ಹೊರಗಿನಿಂದ “ ರಾಮಣ್ಣಾರಸ, ” ಎಂದು ಒದರಿದ ದನಿ ಕೇಳಿತು. ಸಂಗಪ್ಪ ಎದ್ದು ಹೊರಗೆ ಹಣಕಿ ನೋಡಿದ. ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಒಳಗೆ ಬಂದು, “ ಜಮಾದಾರರು ಇಲ್ಲೇ ಬಂದ್ರಿ ! ” ಎಂದ.

ರಾಮೂ ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಎದ್ದು, ಹಾಸಿಗೆ ಸುತ್ತಿ “ ಬ್ರಿ, ಗೌಡರಸ ” ಎಂದ. ಗೌಡರೂ, ಜಮಾದಾರರೂ, ಬಗಲಲ್ಲಿ ಖಾಕಿಯ ಚೀಲವನ್ನು ಜೋತುಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಿಸಾಯಿಯೂ, ಒಳಗೆ ಬಂದರು.

ಜಮಾದಾರರ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ರಾವಿನ ಕಳೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಕುತೂಹಲ ಒಡೆದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ರಾಮೂ ಧೈರ್ಯಗೊಂಡ.

“ ನಮಸ್ಕಾರೇ ರಾಯರಸ, ಗೊತ್ತು ಹತ್ತಿತೇನು ನನ್ನ ? ” ಎಂದರು ಜಮಾದಾರರು.

ರಾಮೂನ ಮುಖ ಹುಚ್ಚಿಟ್ಟಿತು. ‘ ಇಲ್ಲ ’ ಎನ್ನಲು ಧೈರ್ಯ ವಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಗಾಡಿಯಾಗ ಕೂಡಿದ್ದಿ. ನೆನಪಿಲ್ಲರೇ ? ನೀವು ನಿಮ್ಮ ವೀಣಾ ಬಾರಿಸಿದ್ದಿರಲ್ಲ ! ” ಎಂದು ಜಮಾದಾರರು ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು.

ರಾಮೂನ ಮುಖ ಹಗ್ಗಿತು. ನೆನಪಿಟ್ಟು ಬಂದುದಕ್ಕಾಗಿ ಆನಂದವನ್ನೂ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನೂ ವ್ಯಕ್ತಮಾಡಿದನು. ಜಮಾದಾರರು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿಯ ವೀಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬಾರಿಸಲು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಆತ ಅತ್ಯಾನಂದದಿಂದ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ತೋರಿ ಜಮಾದಾರರ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಇಂಪು ಮಾಡಿದನು. ವೀಣೆ ಬಾರಿಸುವದು ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ, ಬಾಗಿಲ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತ ಸಂಗಪ್ಪನಿಗೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲು ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ, ಜಮಾದಾರರು ಎಂದರು:

“ ಈ ಊರಿಗೆ ಬಂದು ಎಷ್ಟು ದಿನಾ ಆಯ್ತು ರಾಯರಸ ? ”

“ ಗಾಡಿಯೊಳಗ ನಾವು ಭೆಟ್ಟಿ ಆದಾಂತೊಟ್ಟೂ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದೇನಿ. ”

“ ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ? ”

“ ಬಡವ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳೋದು. ಇಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ಸಿಗುವಾಂಗ ಕಂಡಿತು. ಬಂದೆ. ”

ಜಮಾದಾರರು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅಂದರು: “ರಾಯರಸ ಖಾಸಗೀ ರೀತಿಯಿಂದ ನಿಮಗೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳತೇನಿ. ಈ ಊರ ಜನ ಭಾಳ ಕಿತಿಬಿಯವರು ಇದ್ದಾರೆ. ಯಾವ ಹೊತ್ತಿನಾಗ ಯಾವ ಪೇಚಿಗೆ ಸಿಗಿಸ್ಯಾರು ತಿಳಿಯೋದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ನೀವು ಇಲ್ಲಿಂದಾ ಆದಷ್ಟು ಬ್ಯಾಗನಸ ಹೊರಗ ಬೀಳ್ತೀ. ಈ ಊರಿಲ್ಲ; ಇನ್ನೊಂದೂರು. ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ದೇವು ಹುಲ್ಲು ಮೇಯಿಸದಸ ಇರತಾನ ಸ ? ಬೇಕಾದರ..... ” ಜಮಾದಾರರು ತಮ್ಮ ಜೊತೆಗಿದ್ದ ಸಿಸಾಯಿಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದರು. ಆ ಸಿಸಾಯಿ ದಂಡಿನ ಭರತಿಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನೋ ಎನೋ. ಜಮಾದಾರರ ಮಾತನ್ನು ಮುಂದೆವರಿಸಿದನು. ಸೈನ್ಯ ಭರತಿಯಲ್ಲಿ ಚನ್ನಾಗಿ ನುರಿತ ಆತನು ತನ್ನ ವಾಕ್ಯಾತುರ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿರುವದು ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ನಷ್ಟವಲ್ಲವೆಂದೂ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಹಿತವುಳ್ಳದ್ದೆಂದೂ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟನು ; ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪದವಿಧರರು ಸಹ ‘ನಾ ಮುಂದೆ ನೀ ಮುಂದೆ’ ಎಂದು ಸೇರಿ ಕೊಂಡು ಸುಖದಿಂದ ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದದನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಿದನು ; ಸೇನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜನರಲ್ಲಿರುವ ತಪ್ಪುತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ, ಬಾಂಬಿನ ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಇರುವವರಿಗಿಂತ ಹೊರಗಿನವರಿಗೇ ಹೆಚ್ಚು ಅಪಾಯವಿರುವದೆಂಬುದನ್ನು ವಿಶದಪಡಿಸಿದನು ; ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಆಹಾರ, ಮೈತುಂಬ ಬಟ್ಟೆ, ಸಿಗುವದಲ್ಲದೇ ಕೈತುಂಬ ದುಡ್ಡೂ ದೊರೆಯುವ ದಾಗಿ ಆಶೆದೋರಿದನು ; ಕಲಾವಿದರಿಗಂತೂ ಸೇನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮರ್ಯಾದೆ ಯೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಿಸಿದನು. ಮಾತು ಮುಗಿದಮೇಲೆ ಕಿಸೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಸಿಗರೇಟು ತೆಗೆದು ರಾಮಾನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟನು.

ರಾಮಾನ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದ. ಜಮಾದಾರರು ಹಾಕಿದ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಮುಂಗಾಣದಾಗಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಆ ಸಿಸಾಯಿಯ ಮಾತು ಆಶಾಕಿರಣವನ್ನು ತೋರಿತು. ಹೆಚ್ಚು ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡದೆ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸೇರಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ. ಆ ಸಿಸಾಯಿ ‘ಶಾಬ್ಬಾಸ್’ ಎಂದು ರಾಮಾನ ಕೈ ಕುಲುಕಿದನು. ಎರಡು-ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯ ತಮ್ಮ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ತಪ್ಪದೇ ‘ಹಾಜರ್’ ಆಗಬೇಕಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದನು. ತಮ್ಮ ಆಫೀಸಿನ ವಿಳಾಸವನ್ನು ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟು ರಾಮಾನ ಪೂರ್ಣ ಹೆಸರನ್ನೂ ಬರೆದು

ಕೊಂಡನು. ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಡದಿದ್ದರೆ, ಗೌಡರು ರಾಮಾನಿಗೆ ನೆನಪು ಕೊಡುವದಾಗಿ ಅವರಿಗೆ 'ತಾಕೀದಿ' ಮಾಡಿ, ಇಬ್ಬರೂ ಹೊರ ಹೊರಟರು.

೩೭

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಪಾತರದವರ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರೂ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಬಳಕೆಯಿದ್ದಿತಾದ್ದರಿಂದ, ಅವರ ನಡೆ ನುಡಿ, ಆಚಾರ ವಿಚಾರ, ಸಂಪ್ರದಾಯ ಪದ್ಧತಿ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅರಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅಂತೆಯೇ ಆಕೆಗೆ ಅವರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿಯಿತ್ತು. ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಅಭಿಮಾನ ಸಹಾನುಭೂತಿಗಳಿದ್ದವು. ಆದರೂ ಕೆಲವೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ತಮ್ಮ ರೀತಿ-ನೀತಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಶಾಸ್ತ್ರಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಅಪಾರ್ಥ ಹಚ್ಚಿ ಅಡ್ಡದಾರಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವಳಿಗೆ ಸರಿಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಶ್ರೀಕಂಠ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಂದಲ್ಲ ಹತ್ತು ಸಲ ನೋಯಿಸಿದ್ದುಂಟು. ಆದರೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರಿಗೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕಿದ ದಿನದಷ್ಟು ಆಕೆ ಹಿಂದೆಂದೂ ನೊಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಊಟವಾಡದೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೋದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಸುಭಗೆ ಹೌಹಾರಿ ಆಕೆಗೆ ನಿವೇದಿಸುವ ಅಸಹಾಯ್ಯಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಅತಿಯಾಗಿ ವ್ಯಥೆಗೊಂಡಳು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಅನಾಹುತಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ ಕಾರಣರೆಂದು ಅವರ ಮೇಲೆ ಕಿಡಿ ಕಿಡಿಯಾದಳು. ಅವರ ಮನೆತನಕಾ ಹೋಗಿ ಒಮ್ಮೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಮಾತಾಡಿಸಿ ಬರಲಾ ಅವರನ್ನು ಎನಿಸಿತು. ಮರುಕ್ಷಣ ಅವರ ಮುಖವನ್ನೂ ನೋಡುವದು ಬೇಡ ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಅಂತೆಯೇ ತನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ಹತ್ತಿರೈಕೊಂಡು, ಮನೋವೇದನೆಯ ಅತಿರೇಕದ ಮೂಲಕ ಎರಡು ದಿನ ಬಾವಿಗೂ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಗುಡಿಗೂ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ದೇವರ ದರ್ಶನವಿಲ್ಲದೆ ಮನ ಚಡಪಡಿಸಿದಾಗ, ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲಿನ ದೇವರ ದರ್ಶನದಿಂದಲೇ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಂತೈಸಿಕೊಂಡಳು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತು—ಗಂಗಾಸಾನಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಾಕ್ಷಣ ಆಕೆಗೆ ಸಿಟ್ಟುಬಂದಿರಲು ಬೇಕು ಎಂದು. ಇಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅವರೇ ಆಕೆಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ಬೆಕ್ಕು ಸುಳಿದಾಡಿದಂತೆ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತ, ಆಕೆಯನ್ನು ಕೆದಕೆದರಿ ಮಾತಾಡಿಸುತ್ತ, ನಿಲ್ಲುವದೂ ಉಂಟು.

ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಹತ್ತಿರ ಈ ದಿನ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಒಂದು ಕೆಲಸವೂ ಇತ್ತು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮನೆಗೆ ಬಂದದ್ದು ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ನಡುಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಅವರ ನೆರಳಿನಿಂದಲೇ ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಆಕೆ ಅಂಟಾಳು ಕಾಯಿಯ ಬುರುಗಿನಿಂದ ದೇವರ ಚವರಿಯ ಕೂದಲುಗಳನ್ನು ತೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕಂಡರೂ ಕಾಣದಂತೆ, ಮುಂದೆ ನೋಡಿತನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದಾಕೆ, ಮುಖವನ್ನು ಸಹ ಹೊರಳಿಸಿ ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

“ ಏನು ನಡದೂದ ? ”

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

“ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ, ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ; ಈಗ್ಯಾಕೆ ಚವರೀ ತಿಕ್ಕೋದು ? ”

“ ”

“ ಯಾಕೇ ಸಿಟ್ಟು ಭರ್ಜರಿ ಬಂದ ಹಾಂಗ ಕಾಣತಂದ ? ”

ಆಕೆಗೆ ತಡೆಯುವದು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಸಿಟ್ಟನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿ ಕೇಳಿದಳು :

“ ಈಗ ಸಮಾಧಾನ ಆಗಿರಬಹುದು ನಿಮಗ, ಆ ಬಡಪ್ರಾಣೀ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಸಿ ! ”

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕು ಕೇಳಿದರು :

“ ಓಹೋ ; ಅದಕ್ಕೇ ಬಂದೂದೇನು ಸಿಟ್ಟು ? ಅಂತಾನೇ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನ ಮಾರೀನೇ ತೋರಿಸಿಲ್ಲ. ನಿಂದೇನು ಹೋದೀತು ? ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನನ್ನ ಮ್ಯಾಲೆ ಅದ. ಮಠದಿಂದಾ ನನಗೆ ಇನಾಮು ಅದ. ಊರಾಗ ಲಗ್ನ-ಮುಂಜಿ ಆದ್ರೆ, ಮಠದ ಬಾಬು ಮರ್ಯಾದಿ ನನ್ನ ಮನೀಗೆ ಬರತಾವ. ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಉಪಭೋಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು ; ಸಮಾಜದಾಗ ಅನೀತಿ ಆದ್ರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮಾಡೋದು ಬ್ಯಾಡ ? ”

ಶಂಕರಭಟ್ಟನ ಮನೀ ಹೊಲಸು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು ಅಂದ್ರೆ, ಅವರು ನನ್ನ ಹಿಡಿದು ಕೇಳತಾರ 'ಸುಮ್ಮನ ಯಾಕ ಕೂತಿ ನಮ್ಮ ನಜರಿಗೆ ತರದ?' ಅಂತಾ. ಶಂಕರಭಟ್ಟನ ನಾನೇನೂ ಊರುಬಿಟ್ಟು ಹೋಗು ಅಂತಾ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಹೊರತಾದವರನ್ನು ಸಮಾಜದಿಂದ ಹೊರಗಿ ಡೋದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ; ಅಷ್ಟು ಮಾಡೇದ. ಇದಾಗ ನನ್ನದು ತಪ್ಪರ ಏನು ಅದ?"

ಹೀಗೆನ್ನುತ್ತ ಅವರು ಗಂಗಾಸಾನಿಯು ಕುಳಿತ ಗೋಡೆಯ ಎದುರಿನ ಗೋಡೆಗೆ ಬೆನ್ನು ಆನಿಸಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ನಸಿಯಪುಡಿಯ ಡಬ್ಬಿಯನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬೊಗರೆಯಂತೆ ತಿರುಗಿಸುತ್ತ, ಅದನ್ನೇ ನಿಟ್ಟಿಸಹತ್ತಿದರು.

“ಅವರು ಮಾಡಿರೋ ತಪ್ಪರ ಏನು? ನೀವು ಹೇಳಿ ನೋಡೋಣ. ಅವರಂತಾ ಧರ್ಮಿಷ್ಠ ಬ್ರಾಂಬರು ಈ ಊರಾಗ ಯಾರರ ಇದ್ದಾರೆನು? ಸುಮ್ಮನ ಅವರಿಗೆ ಭಹಿಷ್ಕಾರಾ ಹಾಕಿದ್ದು ಅನ್ಯಾಯ ಅಲ್ಲೇನು ಮತ್ತೆ?”

“ಅಲ್ಲ ಹುಚ್ಚಿ! ಶಂಕರಭಟ್ಟ ತಪ್ಪು ಮಾಡ್ಯಾನ ಅಂತಾ ಯಾರು ಅಂತಾರ ಈಗ? ಆತನ ಮಗಳು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ನಡವಾಳ ಅಂತಾ, ಆ ಮನಿತನಕ್ಕೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕೇದ. ತಿರಿಗ ಕೇಳಿದ್ರೆ, ಅವನದೂ ತಪ್ಪ ಅದ. ಇಷ್ಟು ದಿನ ಅದ್ರೂ, ಮಗಳಿಗೆ ಮಡೀ ಮಾಡಸದ ಸುಮ್ಮನೇ ಕೂತದ್ದು ತಪ್ಪು ಅಲ್ಲ? ಮನಿಯಾಗ ಹರೇದ ಮಗಳನ ಇಟಗೊಂಡು ಬೆಳತನ ಹಿಂಡು ಹೊಲೆಯಾರ ಜೋಡಿ ಕುಣಿಯೋದು ತಪ್ಪಲ್ಲ? ಮನಿಯಾಗ ಹೊಲಸು ಇಟಗೊಂಡು, ದೇವರ ತಲೀನ್ಯಾಲೆ ನೀರು ಹಾಕೋದು ತಪ್ಪಲ್ಲ?”

“ಅಯ್ಯೋ ಸಾವ, ಎಂಥಾ ಅನ್ಯಾಕಾರ ನೀವು. ಆಣೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳು ಅಂದ್ರೂ ಹೇಳತೀನಿ, ಆ ಕೂಸಿನಂಥ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ನಿನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ತನಕ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸುಳ್ಳು ಅನ್ಯಾಯದಿಂದ ಅವರಿಗ್ಯಾಕ ಅಂತೀರಿ?” ಎನ್ನುತ್ತ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಚವರಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟು ಬಂದಳು. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿಯೇ ಕೈಕಟ್ಟಿ ಚೌಕಟ್ಟಿಗೆ ಆತು ನಿಂತಳು. ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಎಂದೂ ಕಾಣದ ನಿಷ್ಕರತೆ ಒಡನೂಡಹತ್ತಿತು. ಅವಳೇ ಸುರು ಮಾಡಿದಳು.

“ನೀವು ನನಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಅಂದ್ರೂ ಚಿಂತಿಲ್ಲ; ನಿಮ್ಮ

ಸಮಾಜದಾಗ ಗಂಡಸರಿಗೆ ಒಂದು ನೀತಿ; ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಒಂದು ನೀತಿ.”

“ಅಂದ್ರೇನು? ನೀತಿ, ನೇಮ, ಮನುಷ್ಯರು ಮಾಡಿದ್ದು? ಧರ್ಮದಾಗ ಗಂಡಸರು ಹೆಂಗಸರು ಅಂಬೋ ಭೇದಭಾವ ಹ್ಯಾಂಗ ಇರತಡ?”

ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮುಖ ಉಗ್ರಸ್ವರೂಪ ತಾಳಿತು. ಅವಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿದ್ದ ತಳಮುಳ ಶಬ್ದರೂಪದಿಂದ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿತು.

“ಆ ಕೂಸು— ಸುಭಗಾ— ಸಣ್ಣದಿರೋವಾಗ ಅದಕ್ಕ ಎನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಾನೆ ಒಂದು ಕೊಳಕ ಗಂಡನ್ನು ಗಂಟು ಹಾಕಿದಿರಿ ನೀವು. ಸಂಸಾರ ಅಂಬೋದು ಏನು ಅಂಬೋ ಅರಿವು ಆಗೋದ್ರಾಗ ಗಂಡನ್ನು ಕಳಕೊಂಡಿತು. ದೊಡ್ಡದಾದ ಮ್ಯಾಲೆ ಸೆಳವಿಗೆ ಸಿಕ್ಕು ಜ್ಯಾರಿತು.—ನಾನು ಸುಭಗಾನ್ನು ಮೇಲುಗಟ್ಟಿ ಮಾತಾಡತೇನಿ ಅಂತ ತಿಳಿ ಬ್ಯಾಡಿ. ಆಕೆ ಮಾಡಿದ್ದು ತಪ್ಪು ಅಂತಾ ನಾನು ಒಪ್ಪಿಗೋತೇನಿ. ಅಂಥಾ ತಪ್ಪಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸಮಾಜದಾಗ ಸ್ಥಾನ ಇಲ್ಲ, ಇರಬಾರದು, ಅಂಬೋದನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಗೋತೇನಿ.— ಆದ್ರೆ ಇದೇ ನೇಮ ಗಂಡಸರಿಗೂ ಹತ್ತಬೇಕೋ ಬ್ಯಾಡೋ?”

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ದುರುದುರು ನೋಡುತ್ತ ಅವರ ಉತ್ತರದ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿದಳು.

“ಹೌದು ಮತ್ತೆ. ನೀತಿ ಅಂದಮ್ಯಾಲೆ ಗಂಡಸರೇನು, ಹೆಂಗಸ್ರೇನು?” ಎಂದು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಡಬ್ಬಿಯನ್ನು ತೂರಿ ಹಿಡಿದರು.

ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮಾತಿನ ಸೆಡವು ಹೆಚ್ಚಿತು:

“ಹಂಗಾರ, ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಉದಾಹರಣೆನೇನು ತೋಗೊಳ್ಳಿ. ಸುಭಗಾ ಗಂಡನ್ನು ಕಳಕೊಂಡು ಅಡ್ಡದಾರಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ನೀವು? ಮನಿಯಾಗ ಗರತಿ ಗಂಗಿಯಂಥಾ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಚಿತ್ರಹಿಂಸಾ ಕೊಟ್ಟು, ನನ್ನ ಇಲ್ಲಿ ತಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೀರಿ. ನೀವು ಗಂಡಸರು. ನೀವು ಮಾಡಿದ್ದು ಇದು ನೀತಿ! ಆ ಹುಡುಗೀದು ಅನೀತಿ. ಆಕೆಗೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕಿದರೆ, ನಿಮಗ ಯಾಕೆ ಹಾಕಬಾರದು? ನಾನು ನಿಮಗ ಹೀಂಗ ಅನಬಾರದು. ನೀವು ನನ್ನ ಯಜಮಾನರು. ಆದ್ರೂ ನೀವು ಹೂಡಿದ ಕುತಂತ್ರಕ್ಕೆ ನಾನು ನೊಂದು ತಲೀಕೆಟ್ಟು ಈ ಮಾತು ಆಡಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತೇನಿ.”

ಆಕಳಿಸುತ್ತ, ಆಕಳಿಸಿದಾಗೆಲ್ಲ ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ತೆರೆದ ಬಾಯಿಯ ಮುಂದೆ ಹಿಡಿದು ಲೊಟಗೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತ ಕುಳಿತ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಹುಸಿನಗೆ ನಕ್ಕು ಅಂದರು:

“ ಆಹಹ....ಅದಕೂ ಇದಕೂ ಸಂಗತಿ ಏನು ? ”

ಅವರ ನಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಉದ್ವೇಗವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು.

“ ನಕ್ಕ ಹಾಂಗ ಅಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಂಥ ಡಾಂಭಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿ ಕನ್ನಡಿಯಂಥಾ ಸಮಾಜದ ಮಾರಿಗೆ ಕಲೇ ಕೂಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರಿ. ಈಗ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಸಮಾಜ ಸ್ವಚ್ಛ ಉಳಿಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸುಭಗಾಗ ತ್ರಾಸ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರಿ ಅಂತ ತಿಳಿದೀರೇನು ? ”

“ ಆ ಹುಡುಗೀ ಮ್ಯಾಲಿನ ದ್ವೇಷಕ್ಕೆ, ಅಸೂಯಾಕ್ಕೆ ಹೀಂಗ ಚಿಟಗ ಮೂಳ ಆಡಿಸೋ ಅಟಾ ನಡಸಿರಿ ! ”

“ ಅಂದ್ರ ? ”

“ ಈಗ ಹ್ಯಾಂಗ ತಿಳಿದೀತು. ತಡೀರಿ ಎರಡು ದಿನ. ನಾಳೆ ಸುಭಗಾನ್ನು ಕಟಗೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಕಡೀಗೆ ಹೋಗತೇನಿ. ಮುತ್ತಿನಂಥಾ ಹೆಂಡತೀ ಸುಖ ಮುಕ್ಕು ಮಾಡಿ, ನಿಮ್ಮನ್ನೂ ನಂಬಿದ್ದ ಪಾತರದಾಕಿಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿ, ಮಗಳ ಸಮಾನ ಇದ್ದಂಥಾ ಆ ಎಳೇ ಕೂಸಿನ್ನ ಕೆಡಸಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಸಾಧ್ಯ ಆಗದ್ದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕುತಂತ್ರ ನಡದಂದ ಅನ್ನೋದನ್ನು ಸಿದ್ಧ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸತೇನಿ. ಅವರು ನಿಮಗೂ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕತಾರೋ ಇಲ್ಲೋ ನೋಡತೇನಿ. ಹಾಕದಂ ಇದ್ದರ, ಅವರ ಮುಂದಂನಂ ಸಾಯೋತನಕ ಉಪಾಸ ಮಾಡತೇನಿ. ”

ಕೋಪಾತಿರೇಕದಿಂದ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮಾತು ಮುಂದೆ ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮಾತು ನಿಂತೊಡನೆ ದುಃಖವುಕ್ತಿ ಸೆರಗಿನಿಂದ ಮೋರೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು. ಸುಭಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಮಾಡಲು ಹೋದದ್ದು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳ ಮುಖ ಅಕರಾಳ-ವಿಕರಾಳವಾಯಿತು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಅವರು ಅರಿತಿದ್ದರಾದ್ದರಿಂದ, ಆಕೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ದರೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ವರೆಗೂ ಹೋಗಬಹುದೆಂದು ಎದೆಯೊಡೆದರು. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನ ಮುಂದೆ ನಿಂತ ಅಪರಾಧಿಯಂತೆ, ಪೌರ್ಣಮೆಯ ಬೆಳ್ಳಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿಯ

ಗಿಡದ ಎಲೆಯ ನೆಳಲಂತೆ ನಡುಗಹತ್ತಿದರವರು, ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ. ಅವಳ ಮಾತನ್ನು ಖಂಡಿಸುವ ಸಾಹಸ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಅಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ನಿಲ್ಲದೆ, ಒಳಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಳು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕುಳಿತಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತರು. ಅರ್ಧ ತಾಸಿನ ವರೆಗೆ ಮಿಟ್ಟುಮಿಸುಗಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣೂ ಪಿಳುಕಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದಲೋ, ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದಲೋ, ಗಂಗಾಸಾನಿ ನೊಂದುಕೊಂಡಳೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದಲೋ, ಅವರ ಅಂತರಂಗ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಒಲವನ್ನು ತೋರಿಸಿತು. ಈ ಒಲವು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು. ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಹೀನವೃತ್ತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡದವರು ಇಂದು ಆತ್ಮಮನಸ್ಸು ತಿರುಗಿಸಿದರು. ತಮಗಿಂತ ಕಿರಿಯಳಾದ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸಿನಿಂದ ಬುದ್ಧಿಗಲಿಯ ಬೇಕಾಯಿತಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ದಿನ ಅವರು ಒಂದು ಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ನಾಚಿದರು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಎದ್ದು ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಣಕಿ ಹಾಕಿ ನೋಡಿದರು. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಒಲೆಯ ಬಳಿ ಒರಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

“ ಗಂಗಾ. ”

ಆಕೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು.

“ ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳು ಗಂಗಾ. ನಾನು ತಪ್ಪು ಮಾಡೇನಿ. ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಕೆಟ್ಟನಿಸೇದ. ಹೀಗೆ ಕೆಟ್ಟನಿಸಿದ್ದು ನನ್ನ ಜನ್ಮದಾಗಲಿ ಇದು ಮೊದಲನೇ ಸರತಿ.”

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಈ ಬಗೆಯ ಮಾತಿನ ಸರಣಿಯನ್ನು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಎಂದೂ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಕೇಳಿದಳು:

“ ಈಗ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತೀರಿ ? ”

“ ನೀನು ಹೇಳಿದಾಂಗ ನಡೀಲಿಕ್ಕೆ ತಯಾರು ಇದ್ದೇನಿ. ”

“ ನಿಮಗೆ ಖರೇವಂದ್ರೂ ಕೆಟ್ಟ ಅನಿಸೇದ ? ”

“ ಅದನ್ನ ಸಿದ್ಧ ಮಾಡೋದು ಹ್ಯಾಂಗ ? ”

“ ಇನ್ನ ಮ್ಯಾಲಾದರೂ ಸುಧಾರಸತೀರಾ ? ”

“ ಸುಧಾರಸತೇನಿ ಅಂದಾಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆ ಆದಂಗ

ಆಯ್ತೇನು? ಇನ್ನು ಮುಂದಿನ ನನ್ನ ನಡತಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನ ಸಿದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕು. ”

“ ನಾನು ಮಂದೀನ್ನ ನಂಬತೇನಿ. ಅವರ ಮಾತಿನಾಗ ವಿಶ್ವಾಸ ಇಡತೇನಿ. ವಿಶ್ವಾಸ ಇಡೋದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ. ವಿಶ್ವಾಸ ಕೆಡಿಸಿಗೊಳೋದರ ಪಾಪ-ಪುಣ್ಯ ಮಂದೀಸುತ್ತು ” ಎನ್ನುತ್ತ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಮೇಲೆ ಎದ್ದು ದೇವರ ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲಿನ ಭಾಂಡಾರ ಬಟ್ಟಲವನ್ನು ತಂದು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಳು. ಅವರಿಂದ ಭಾಂಡಾರವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸಿ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅಡ್ಡದಾರಿ ಬೀಳುವದಿಲ್ಲವಾಗಿ ಆಣೆ ಮಾಡಿಸಿದಳು.

ಇಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮುಖ ಹಿಗ್ಗಿತು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ಭಾಂಡಾರವನ್ನು ತನ್ನ ಹಣೆಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಕೇಳಿದರು :

“ ಈಗ ಹೋಗಿ. ಜೇಕಾದರ ಸುಭಗಾಗ ಸಮಜೂತು ಹೇಳಿ ಬರಲೇನು ? ”

“ ಸುಭಗಾನ ಗೊಡವೀ ಸದ್ಯ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿರಿ. ಆಕೆ ಒಂದು ಥರಾ ಸ್ವಭಾವದ ಹುಡುಗಿ ಇದ್ದಾಳೆ ; ಹಟನಾರೀನೂ ಇದ್ದಾಳೆ. ನಿನ್ನೆಲ್ಲ ಆಕೀ ಜೋಡಿ ಮಾತು ಕತಿ ಆಗೇದ. ಆಕೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ದಶಿಂದಾ ಮಾತ್ರ ಮನಸಿಗೆ ಹಚಿಗೊಂಡಾಳೆ. ಅವರು ಹೋದ ತೊಟ್ಟು ಆಕೆ ಉಂಡಿಲ್ಲ ; ನಿದ್ದೀ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹೀಗಂ ಬಿಟ್ಟು ಆಕೀಗೆ ಹುಚ್ಚರ ಹಿಡಿತದ : ಕೆರಿ-ಬಾವೀ ಪಾಲರಂ ಆಗತಾಳೆ. ”

“ ಹಂಗಾದರ ಈಗ ಮುಂದಿನ ವಿಚಾರ ಏನು ? ”

ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಒಂದು ಹಂಚಿಕೆ ಹೊಳೆಯಿತು.

ಊರ ತುಂಬ ಗೊರವರಿದ್ದರು. ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಎಂಟು ತಿಂಗಳು ಅವರು ಪರಸ್ಪರದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವವರಾದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸುತ್ತಲಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ; ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಸತ್ತು ಇದ್ದಿತು. ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಗೊರವರನ್ನು ಹಳ್ಳಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿಡಲು ಆಕೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ದೂರ ಹೋಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅವಳ ಮತ. ಯಾಕಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಜನರ ಪರಿಚಯವಿರಲಿಲ್ಲ ;

ದೂರ ಹೋಗಿಯೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಆರೇಳು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಗೊರವರು ಶಂಕರಭಟ್ಟರನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತರಬಹುದೆಂದು ಆಕೆಯ ನಂಬಿಕೆ. ಬಹಿಷ್ಕಾರವನ್ನು ಹಿಂದೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವದಾಗಿಯೂ ಸುಭಗೆ ಅವರ ದೆಸೆಯಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುವದಾಗಿಯೂ ಸ್ಲೇಗಿನಿಂದ ಜನರೆಲ್ಲ ಊರು ಬಿಟ್ಟು, ಊರಲ್ಲಿ ಸುಭಗೆಯೊಬ್ಬಳೇ ಇರುವಳೆಂದೂ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಲು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಗೊರವರ ಖರ್ಚಿಗಾಗಿ ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು.

ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿಯ ವರೆಗೆ ಬಂದಿತ್ತು.

ಊರ ಜನರೆಲ್ಲ ಆಗಲೇ ಬೆಟ್ಟದ ಕೆಳಗೆ ಗುಡಿಸಲುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಆಗಲೇ ಊರನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ತಗಡುಗಳು ಸಿಗದ್ದರಿಂದ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿತ್ತು. ಈ ದಿನ ಅವರು ಗಂಗಾಸಾನಿಯನ್ನು ದುಡ್ಡು ಕೇಳಲು ಬಂದಿದ್ದರು. ಈಗ ದುಡ್ಡಿನ ಮಾತು ಎತ್ತಿದರೆ ಆಕೆ ತಮ್ಮ ಆಶ್ವಾಸನದ ಅಸಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಾಳೆಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಹೊರಹೊರಟರು.

ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಹೋದಾಗ ಅವರು ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ ಅಂದರು :

“ ಅಲ್ಲ ಗಂಗಾ, ಕೆಳಗೆ ಈಗ ಗುಡಿಸಲಾ ಹಾಕೋ ಕೆಲಸ ಸುರುವು ಆಗೇದ. ನಮ್ಮ ಗುಡಿಸಲದ ಹತ್ತರ ತಗಡು ಹೊಡೆಸಿ ಬಿಡತೇನಿ ? ”

“ ನನಗೇನು ? ಎಲ್ಲಿಯೂ ಬ್ಯಾಡ. ನಾನೇನೂ ಊರು ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ. ”

“ ಹುಚ್ಚೇ, ಇಲ್ಲೇನು ಇದ್ದೀ, ಸ್ಲೇಗು ಜೋರು ಅದ. ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಆಗಲೇ ಬ್ಯಾನಿಂದ ಬಿದ್ದಾರ. ”

“ ನನಗೇನೂ ಜೀವ ಬ್ಯಾಡ ಆಗೇದ ಅಂತ ಅಲ್ಲ. ಊರು ಹಾಳು ಹಾಳು ಸುರೀಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತೇದ. ಆದರೆ, ನಾ ಊರು ಬಿಟ್ಟೆ ಅಂದ್ರ, ಸುಭಗಾ ಒಬ್ಬಾಕೇ ಆಗತಾಳ. ”

“ ಆಕೇನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತೇ ಗೊರವರನ್ನ ಕಳಿಸಿದೆ ಅಂದ್ರ, ಎರಡು ಮೂರು ದಿನದಾಗ ಶಂಕರಭಟ್ಟರನ ಎಲ್ಲಿದ್ದೂ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರತಾರೆ. ಅಷ್ಟರಾಗ ಬೇಕಾದರೂ ನಾನು ಅವರಿಗೂ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲಾ ತಯಾರು ಮಾಡಿ ಇಡಿಸತೇನಿ. ಹ್ಯಾಂಗಾದರೂ ಅವರ ತಗಡೂ ಅವ. ”

“ ಆಕಿ ಮನೀಬಿಟ್ಟು ಕಿತ್ತುದಿಲ್ಲಂತ. ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಬಂದ ಮ್ಯಾಲೆ ಸಹ ಆಕಿ ಇಲ್ಲೇ ಇರಾಕೀನಸ. ಮಂದಿಯಿಂದ ದೂರ ಇದ್ರಸ ಆಕಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಾಧಾನಂತ. ಸಹಜೀಕ ಅದ, ಪಾಪ. ಅಂತಾನಸ ನಾನು ಆಕೀನ್ನು ಕದಲಬಾರದು ಅಂತ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡೀನಿ. ಶಂಭುಲಿಂಗಂತೂ ಇದ್ದಸ ಇದ್ದಾನ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಯಲಿಕ್ಕೆ. ಆತನಸ ಅಲ್ಲವೇ ಪತಿತಪಾವನ ? ”

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

೩೮

ಜಮಾದಾರರ ಸಮಕ್ಷಮ ರಾಮೂನು ಮಾಡಿದ ನಿಶ್ಚಯ ಕದಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವನಿಗೆ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲೂ ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತಂಡವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಎರಡು ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆದನು. ಮೂರನೆಯ ದಿನವೂ ಅರ್ಥ ಹೋಯಿತು. ಸಂಜೆಯಾದಂತೆ ಆತನ ಮನ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡಹತ್ತಿತು. ಅದೊಂದು ದಿನ ಹಾಗೆಯೇ ಅನಿಶ್ಚಿತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದದ್ದೇ ಆದರೆ, ಉದರನಿರ್ವಾಹದ ಪುಷ್ಟಿ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯುವದೆಂದು ಅವನು ಹೆದರಿದ. ಬೆಳಗುಮುಂಜಾನೆಯ ಗಾಡಿಗೆ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿಯೇ ಬಿಡಬೇಕೆಂದೂ ಒಂದು ದಿನ ತಡವಾದುದು ಅಷ್ಟೇನೂ ಆಕ್ಷೇಪಾರ್ಹವಲ್ಲವೆಂದೂ ಬಗೆದನು. ತಾನು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಬೇಕೆಂದೇ ಯಾರ ಮುಂದೆಯೂ ಹೇಳರಲಿಲ್ಲ. ಆದಿನ ಮೂರುಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ ಸಂಗಪ್ಪನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಸಿದ್ದ.

ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದೆನಿಸಿದಾಗ ಆತನು ಆಕೆಯಲ್ಲಿಗೆ ಸಂಜೆ ಎಂಟರ ಸುಮಾರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವನ ವಾಡಿಕೆ. ನಾಟಕವು ಮೂಲೆ ಗುಂಪಾದಂದಿನಿಂದ ಸುಭಗೆಯ ಮನೆಗೆ ಮಂದಿಯ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿಯೇ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಈ ದಿನ ಅವನಿಗೆ ಅಂಥ ಪ್ರಸಂಗವೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಊರೆಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ನಿರ್ಜನವೇ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಎಲ್ಲೆಡೆಗೆ ಶಾಂತತೆ. ಊರೆಲ್ಲ ಹಾಳು

ಹಾಳು. 'ಜನರು ಈಗ ಸುಭಗೆಗೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕಿದಂತೆಯೇ ಇದೆ. ಈ ನಿರ್ಜನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಕೆಯೊಬ್ಬಳೇ ಇರುವುದಾದರೂ ಎಂತು?' ಎಂಬ ವಿಚಾರ ರಾಮಾನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಎದೆಯೊಡೆಸಿತು. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಸುಭಗೆ ಯೊಡನೆ ಊರಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದಾಗಿ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸಂಗಪ್ಪನಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡುದು ಅವನ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು; ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯ ತಂದಿತು.

ಸುಭಗೆ ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒರಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆ ಬದಿಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಹಾಸಿಗೆ ಸುಳ್ಳಿಯನ್ನು ಕಂಡ ರಾಮೂ.

ಆ ಸುಳ್ಳಿಯ ಕಡೆಗೆ ಮೋರೆದಿರುವಿ ರಾಮೂ ವಿಚಾರಿಸಿದ:

“ಒಬ್ಬರೂ ಇದ್ದೀರೋ, ಮತ್ತ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದಾರೋ?”

ಸುಭಗೆ ತಲೆಕೂದಲುಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಳು: “ಅದು ಗಂಗಕ್ಕನ ಹಾಸಿಗೆ. ಒಬ್ಬಾಕೇ ಆಗೇನಿ ಅಂತ, ಮಲಗಲಿಕ್ಕೆ ಬರತಾಳ.”

ರಾಮೂ ಕಂಬದ ಬಳಿಯ ಕಂದೀಲದ ಬತ್ತಿಯನ್ನು ಏರಿಸಿದ; ಮಂಚಕ್ಕೆ ಆತುಕೊಂಡು ನಿಂತ.

ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಕಾಣದೇ ಎರಡು ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಜೀವ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆಕೆಯ ಮುಖವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿದ. ಚಿಂತೆ ಒಡೆದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು; ಉಡಿಗೆ-ತೊಡಿಗೆ ಅವ್ಯವಸ್ಥಿತವಿತ್ತು; ನಿದ್ರೆಗೆಟ್ಟೋ, ಉಪವಾಸದಿಂದಲೋ ಕಾಂತಿ ಕುಗ್ಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ನಿಸರ್ಗ ದಿನದಿನವೂ ಆಕೆಯ ಅಂಗೋಪಾಂಗಗಳ ಲಾಲಿತ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು; ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೆರುಗು ತರುತ್ತಲಿತ್ತು. 'ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೇಗೆ ಹೋಗಲಿ?' ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದ.

ಚಿಂತೆ ಅದೆಂತಹದೇ ಇರಲಿ; ಸಾಮಾಜಿಕ ಭೀತಿಯೂ ಎಷ್ಟೇ ಇರಲಿ. ರಾಮಾನ ಸಾಮೀಪ್ಯ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಒಂದು ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ಅನಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಒಯ್ದು ಇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಇದೊಂದೇ ಸಲವಲ್ಲ. ಅವನ ರೂಪು ಆಕೆಯ ದೃಷ್ಟಿಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಬರುವದೊಂದೇ ತಡ, ಮೈಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಸಂಚಲನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ದೇಹವೆಲ್ಲ ಸುಳಿಗಾಳಿಯಿಂದ ಕಂಪಿಸುವ ಕುಸುಮ

ದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಕ್ರಿಯೆ ಇಂದೂ ಆಯಿತು. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರನ್ನೂ ಮರೆಯಿಸಿ ಆಕೆಯ ಜಗತ್ತೆಲ್ಲ ರಾಮೂನಲ್ಲಿ ಏಕರೂಪತೆ ಹೊಂದಿತು.

ಆಕೆ ಕೇಳಿದಳು: “ ಎರಡು ದಿನ ಭೆಟ್ಟೀನಣ ಇಲ್ಲ ತಮ್ಮದು? ”

“ ಜನಾ ಆಡಿಕೊಂಡಾರು ಅಂತಣ, ಸುಮ್ಮನಣ ಬರಲಿಲ್ಲ. ”

“ ನೀವು ಬರೂದು ಬಿಟ್ಟರ, ಜನ ಆಡಿಕೊಳ್ಳೋದೂ ಬಿಡತಾರ ಅಂತ ತಿಳಿದೀರೇನು? ”

“ ಸುಭಗಾ, ನಾನು ಗಂಡಸು; ನಿಮಗಿಂತ ಹಿರಿಯ. ಆದರೂ ನಿನ್ನ ಫೈರ್ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ! ”

“ ಫೈರ್‌ಏನು ಇದರಾಗ? ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಎರಡಣ ಎರಡು ಉಪಾಯ: ಜನಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಜೀವಾ ಕಳಕೊಳ್ಳೋದು ಅಥವಾ ಇದ್ದದ್ದ ರಾಗಣ ಸುಖ ಹುಡುಕೋದು. ನೀವು ಹೀಂಗ ನನ್ನ ಮುಂದ ಇದ್ರ, ನಾನು ಸಾವೂ ಮರೀತೇನಿ; ಜನಾನ್ನೂ ಮರೀತೇನಿ. ”

ರಾಮೂನಿಗೆ ಸುಭಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಅದೆಷ್ಟು ನಂಬಿರುವಳಲ್ಲ ಎಂದು ಆನಂದ; ಹೆಮ್ಮೆ. ಇಂಥವಳು ತನ್ನನ್ನು ಸೇನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಿಡ ಬಹುದೇ ಎಂಬ ಅಂಜಿಕೆ. ತನ್ನ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಸುವದೆಂತು ಎಂದು ಅನುಮಾನ. ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದ ರಾಮೂ ಒಡನುಡಿದ:

“ ನಿನಗ ಒಂದು ವಿಷಯ ತಿಳಿಸೂದದ. ”

“ ಏನು? ”

“ ಈಗ ನಾನು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಹೊರಟೇನಿ. ”

“ ಯಾಕಣ? ”

“ ದಂಡಿನಾಗ ಸೇರಬೇಕು ಅಂತ ಮಾಡೇನಿ. ”

ಸುಭಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯ-ಭಯಗಳಿಂದ ರಾಮೂನನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ನೋಡ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ತಿಳಿನೀರಿನ ಕೊಳ್ಳಗಳಾದವು.

“ ಅಂದ್ರ? ನನ್ನ ನಡನೀರಿನ್ಯಾಗ ಕೈಬಿಟ್ಟು, ಹೋಗಬೇಕು ಅಂತ ಅದಣ ಏನು ನಿಮ್ಮ ವಿಚಾರ? ಹೋಗರಿ! ನಿಮಗ ಯಾರು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಾರ?... ನೀವು ಅತ್ತಲಾಗ ಗಾಡೀ ಹತ್ತರಿ; ನಾನು ಇತ್ತಲಾಗ

ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಭಾವೀ ಕಾಣತೇನಿ.....ನೋಡ್ವಾರ ನೋಡರಿ, ಬೇಕಾದರ. ” ಎಂದು ಸುಭಗೆ ಮೊಂಡೆಯ ಮೇಲಿನ ಮುಂಗೈಗಳಿಗೆ ಹಣೆಯಾನಿಸಿ ದುಃಖಿಸ ಹತ್ತಿದಳು.

ರಾಮೂ ತನ್ನ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುವನಿದ್ದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಬಳೆಯ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿಸಿತು.

೩೯

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಒಳಗೆ ಬರುವಾಕೆ ರಾಮೂನನ್ನು ನೋಡಿ ಹಿಂದೆ ಸರಿದಳು. “ ಆ ವ್ಯಾಲೆ ಬರತೇನಿ, ಸುಭಗಾ ! ” ಎಂದು ತಿರುಗಿ ಹೊರಟಳು.

ಗಂಗಾಸಾನಿಯನ್ನು ಕಂಡ ಸುಭಗೆ ಇಮ್ಮಡಿಯಾದ ದುಃಖದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿ, ರಾಮೂನು ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟಿರುವ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಆಕೆಯ ಮುಂದೆ ತೋಡಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಜಗ್ಗಿ, ರಾಮೂನ ಮನಸ್ಸು ತಿರುಗಿಸಲು ಅಂಗಲಾಚಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು.

ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ದಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಐದು ನಿಮಿಷ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ರಾಮೂ ತನಗೆ ಅಪರಿಚಿತನಾದ್ದರಿಂದ, ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅವನೊಡನೆ ಮಾತಾಡಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡಿದಳು. ಆದರೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ಈ ಒಲುಹನ್ನು ನೋಡಿ, ರೊಚ್ಚಿಗೆದ್ದು, ಅವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಲೇಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಬಂದುದು ರಾಮೂನಿಗೆ ಅನವೇಕ್ಷಿತ ವಾಗಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನ ಮನ ಮುದುಡಿತು. ಆದರೆ ಅವಳ ಸ್ವಭಾವದ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೇಳಿದ್ದನಾದ್ದರಿಂದ ಆಕೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಆದರಭಾವನೆಯಿತ್ತು. ಸುಭಗೆಯ ಹಿತಚಿಂತಕಳು ಅವಳೊಬ್ಬಳೇ ಎಂಬ ಮನವರಿಕೆಯೂ ಆಗಿತ್ತು.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಕಂದೀಲಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯ ಕಂಬದ ನೆಳಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಳು. ಸೆರಗನ್ನು ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯ

ಸಿಟ್ಟನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಪರಕೀಯ ಪುರುಷನಿಗೆ ತೋರಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಮಿತಿಯಿಂದ ವಿನಯದಿಂದ ಗಾಂಭೀರ್ಯದಿಂದ ಅಂದಳು:

“ ರಾಮಣ್ಣ, ಇಲ್ಲಿತನಕ ನನಗ ನಿಮ್ಮ ಜೋಡಿ ಮಾತಾಡೂ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಇವೊತ್ತು ಮಾತಾಡಲೇಬೇಕಾಗೇದ. ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೋಬ್ಯಾಡರಿ. ಸುಭಗಾ ನನ್ನ ಮಗಳ ಸಮ. ನೀವೂ ನನ್ನ ತಮ್ಮನ ಸಮ ಅಂತಾ ನಿಮ್ಮ ಜೋಡಿ ಮಾತಾಡೋ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡೇನಿ. ನಾನು ಅನ್ನೋದು ಸೇರದಿದ್ದರ, ಸಿಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಏಳಬ್ಯಾಡರಿ. ನೀವು ಮಾಡಿದ್ದು ತಪ್ಪೋ? ಒಪ್ಪೋ? ಆ ವಿಚಾರನನ ಈಗ ಬ್ಯಾಡ. ಈಗ ನೀವು ಆಕೇನ ಬಿಟ್ಟುಗೊಟ್ಟು, ದಂಡಿಗೆ ಹೋಗುವ ತಯಾರಿಯೊಳಗ ಇದ್ದೀರಿ ಅಂತ ಕೇಳತೇನಿ. ನೀವು ತಿಳಿದವರು ಇದ್ದೀರಿ. ವಿಚಾರ ಮಾಡಿರಿ. ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಾರ. ಊರಾಗ ನೋಡಿದರ ಪ್ಲೇಗು. ಒಂದು ಹುಳ ಇಲ್ಲ. ಸುಭಗಾ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೊಳಗ ಇದ್ದಾಳ. ನಾಳೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಬಂದ್ರೂ ಸಹಿತ, ಅವರು ಸುಭಗಾನ್ನೇನೂ ಮನಿಯಾಗ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋದಿಲ್ಲ. ಅತಿಶಯ ಧಾರ್ಮಿಕ ಜನ ಅದು. ಒಂದು ವ್ಯಾಳೆ ಮಗಳ ಮ್ಯಾಲಿನ ವಾತ್ಸಲ್ಯಕ್ಕೆ ಮಗಳಿಗೆ ನೆರಳು ಕೊಟ್ಟು ಅಂದ್ರೂ, ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅದು ಸೇರಕಿ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಸುಭಗಾಗೂ ತಂದೀ ಮನ್ಯಾಗ ಇರೋ ಮನಸಿಲ್ಲ. ನೀವನ ಆಕಿಯ ಜೀವ ಅಂತ ತಿಳಕೊಂಡು ಆಕಿ ಕೂತಾಗ, ನೀವು ಹೀಂಗ ಓಡಿ ಹೋಗೋ ವಿಚಾರ ದೇವರ ಮನಸಿಗೇನೂ ಬರೋದಿಲ್ಲ— ”

“ ನನ್ನ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ನೀವಿಬ್ಬರೂ ತಪ್ಪು ತಿಳಕೊಂಡೀರಿ. ನಾನೀಗ ಓಡಿ ಹೋಗತೇನಿ ಅಂತ ಯಾರು ಅಂದರು? ಸುಭಗಾನ ಸ್ವಭಾವ, ಮನಸ್ಸು, ನನಗ ಗೊತ್ತು ಅದ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ್ಯಾಗ ನಾ ತಿಳದೇನಿ: ನನ್ನ ವೀಣಾ ಅಂದ್ರ ಸುಭಗಾ; ಸುಭಗಾ ಅಂದ್ರ ನನ್ನ ಜೀವ; ಈ ಮೂರರೊಳಗ ಯಾವ ದಾದರೂ ಒಂದು ಇಲ್ಲದಾತ್ಮ್ಯ ಅಂದ್ರ ನಾ ಸತ್ತಂಗ ಅಂತ. ”

“ ಹಾಂಗಾದರ, ಈಗ ದಂಡು-ಪಂಡು ಅಂತ ತಲಿಯಾಗ ಯಾಕ ಹಾಕಿಕೊಂಡೀರಿ? ಜನಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ, ಜವಾಬ್ದಾರೀ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅಂತನನ ಆಗೋದಿಲ್ಲ ಇದರ ಅರ್ಥ? ”

“ ನಿಮ್ಮ ತಿಳವಳಿಕೆ ತಪ್ಪು ಆದದ್ದು ಇಲ್ಲೇ. ಜನಕ್ಕೆ ನಾನೂ ಹೆದರಿಲ್ಲ; ಸುಭಗಾನೂ ಹೆದರಿಲ್ಲ. ನಾನು ಬಡವ. ದುಡೀಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ವೀಣಾದಿಂದ ಒಬ್ಬರ ಹೊಟ್ಟೇನು ತುಂಬೋದು ಕಠಿಣ. ದಂಡಿನಾಗ ಏನೋ ಕೈತುಂಬ ಸಗಾರ ಸಿಗತದಂತ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಾ ಹಿಡೀಬೇಕು, ಅವರನ್ನೂ ಕರಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು ಅಂತ ಆಶಾ ಹೊರತು, ಓಡಿ ಹೋಗಬೇಕು ಅನ್ನುವಂಥ ಅಂಜುಬುರುಕತನ, ಹೀನ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲಿ ಗಂಗಕ್ಕೆ ನನ್ನೊಳಗ.”

“ ಹಂಗಾರ ನಿಮ್ಮ ಕಾಲು ಬಿದ್ದು ಹೇಳತೇನಿ. ದಂಡಿನ ಗೊಡವೀ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿರಿ. ಅಲ್ಲಿ ಹೋದರ ನೀವು ಎಲ್ಲಿಯೋ, ಆಕೆ ಎಲ್ಲಿಯೋ! ಹೋದವರು ತಿರುಗಿ ಬರತಾರ ಅಂತನರಸ ಎಲ್ಲಿ? ಮತ್ತ ಯಾವದಾದರೂ ಕೆಲಸ ಹಿಡೀರಿ. ”

ರಾಮೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಅಂದ : “ ಎಲ್ಲಿಂದ ಸಿಗಬೇಕು ಕೆಲಸ ? ”

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಬದಿಯಲ್ಲಿಯ ಕಂಬಕ್ಕೆ ಎಡಭುಜವನ್ನಾನಿಸಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡಳು. ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ನಿಶ್ಚಬ್ಧಳಾದಳು. ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಮಿನುಗಿತು :

“ ಎಂದೂ ನೀವು ಸುಭಗಾನ್ನ ಕೈ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ ? ”

ರಾಮೂ ನಕ್ಕೆ.

“ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಮುಂದ ನಿಂತು ಆಣೀ ಮಾಡತೀರಾ ? ”

“ ಶಿಖರದ ಮ್ಯಾಲೆ ಸ್ವಾಮಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಹೊರಟಾಗ ಆತನ ಸಮಕ್ಷಮ ಸುಭಗಾನ್ನ ಕೈ ಹಿಡದೇನಿ. ಆಣೀ ಮಾಡೂದರಾಗ ಏನು ಅರ್ಥ ಅದ ? ”

ಗಂಗಾಸಾನಿ “ ಹೌದೇನೆ ? ” ಎನ್ನುವಂತೆ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಸುಭಗೆ ಲಜ್ಜೆಯಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು. ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಹರ್ಷವಾದುದನ್ನು ಆಕೆಯ ಮುಖ ಸೂಚಿಸಿತು. ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತು ಗಂಗಾಸಾನಿ ತನ್ನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದಳು.

“ ಹಂಗಾರ, ಹೀಂಗ ಮಾಡಿರಿ ರಾಮಣ್ಣ: ನೀವು ಯಾವ ಕೆಲಸಾನೂ ಹಿಡಿಯುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗಬ್ಯಾಡರಿ. ಅನಕಾ ಎರಡು ದಿನ ಇಲ್ಲೇ ಇರು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಬರಲಿ. ನಾನೂ ನೀವೂ ಕೂಡಿ ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ.

ಧಾರವಾಡದಾಗ ನನ್ನದೊಂದು ಬಂಗ್ಲೇ ಆದ. ಕಂಪೌಂಡನ್ಯಾಗಸ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮೂರು ಖೋಲಿ ಅವ. ಆ ಬಂಗ್ಲೇನ್ನ ಸುಭಗಾನ ಹೆಸರಿಲೇ ನಾ ಭಕ್ಷೀಸು ಪತ್ರಾ ಮಾಡಿ ಕೊಡತೇನಿ. ಹೊರಗಿನ ಖೋಲ್ಯಾಗ ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಇರಿ. ಬಂಗ್ಲೇಕ್ಕ ಬರೋ ಬಾಡಿಗಿಯಿಂದ ಬೇಕಾದಾಂಗ ನಿಮ್ಮ ಉಪಜೀವನ ಸಾಗ ತಸದ. ಧಾರವಾಡದಂಥ ದೊಡ್ಡ ಊರಾಗ ಒಣಾ ಕಿತಬಿ ಇರೋದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಯಾರು ಅಂತ ಮಾತಾಡಸುದಿಲ್ಲ ಸಹಿತ. ಮೇಲಾಗಿ ವಿಶಾಲ ದೃಷ್ಟೀ ಜನಾನೂ ಇರತಾರ ಅಲ್ಲಿ.”

ಸುಭಗೆ ಮೌನವಾಗಿಯೇ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಯನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಮೂನ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಅವನ ಉತ್ತರದ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು.

ರಾಮೂ ಅಂದ: “ ನೀವು ಹೇಳೋದೇನೋ ಸೈ. ಆದರ ನಾನು ಹಾಂಗ ಮಾಡೋದು ತವ್ವು ಆಗತಸದ. ನಿಮ್ಮದೂ ಒಂದು ಹೊಟ್ಟೆ ಆದ.”

“ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿ ಮಾಡಬ್ಯಾಡರಿ. ನನಗ ಸುಭಗಾ ಸುಖದಿಂದ ಇರೋದು ಬೇಕಾಗೇದ. ಮೇಲಾಗಿ ಬ್ಯಾಂಕಿನ್ಯಾಗ ನನಗ ತುಸು-ಫೋಡೆ ದುಡ್ಡು ಆದ. ಅದೂ ತೀರಿದ ಮ್ಯಾಲೇ? ಒಬ್ಬಾಕಿ ಹೊಟ್ಟೆ! ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಜೋಳಿಗಿ ಅದ. ನನ್ನದೇನೂ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅಲ್ಲ.”

ರಾಮೂ ಬೇಗ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಗಂಗಾಸಾನಿ ದುಂಬಾಲು ಬಿದ್ದು ಕಡೆಗೆ ಅವನಿಂದ ‘ಹೂಂ’ ಎನಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಸುಭಗೆಯ ಮುಖ ಹಿಗ್ಗಿತು. ಅವನು ಹೊರಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಹಿಂದೆ ಹೊರಳಿ ಸುಭಗೆಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ. ಸುಭಗೆ ಅವನು ಹಿಂದೆ ಹೊರಳುವ ಹಾದಿಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇಬ್ಬರ ನೋಟ ಕೂಡಿದಾಗ, ಗಂಗಾಸಾನಿ ಏನೂ ತಿಳಿಯದವಳಂತೆ ನಟಿಸಿ ಕಂದಿಲಿನ ಬತ್ತಿಯನ್ನು ಮೇಲೆ ಏರಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯುಕ್ತಳಾಗಿದ್ದಳು.

೪೦

ಎರಡು ಮೂರು ದಿನ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಬಿಡುವೇ ಸಿಗದಷ್ಟು ಕೆಲಸ. ದೇಶಾಟನೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೇ ನುರಿತ ಗೊರವರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅವರು ಮೊದಲು ಶಂಕರಭಟ್ಟರನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಕಳಿಸಿದರು. ಅವರು ಹೊರಡುವ ಮುನ್ನ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಗೊರವನಿಗೂ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಯಾವ ಯಾವ ಊರಲ್ಲಿ ಯಾರ ಯಾರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಸವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಿದರು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರನ್ನು ತಾನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡೇ ಬರುವೆನೆಂದು ಸಂಗಪ್ಪನೂ ಟೊಂಕಕಟ್ಟಿ ಹೊರಟನು. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟ ರಿಂದಲೇ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಬೇಗ ಬಾರದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಗುಡಿಸಲು ಹಾಕಿಸುವ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದೊಡನೆ, ತಾವೇ ತಿರುಗಾಡಿ ಬರಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಗಲು ಹನ್ನೆರಡು ತಾಸೂ ಗುಡಿಸಲಿನ ಸಿದ್ಧತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತೊಡಗಿದರು.

ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳದೆ ಕೇಳದೆ, ತಮ್ಮ ಗುಡಿಸಲಿನ ಎಡಗಡೆಗೆ ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರ ಸಲುವಾಗಿಯೂ, ಬಲಗಡೆಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಸಲುವಾಗಿಯೂ ಎರಡು ಗುಡಿಸಲುಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರು. ಗಳಗಳು ನಿಂತವು. ತಟ್ಟಿಯೂ ತಯಾರಾಯಿತು. ಕೆಮ್ಮಣ್ಣು-ಸೆಗಣೆಗಳನ್ನು ಕಲೆಯಿಸಿ ದಂಟಿನ ತಟ್ಟೆಗಳಿಗೆ ಹೊರಗೂ ಒಳಗೂ ತುಂಬ ಮೆತ್ತಿಸಿ ಭದ್ರಮಾಡಿಸಿದರು. ನೆಲಘಟ್ಟಣೆಯೂ ಮುಗಿಯಿತು. ಮಳೆ ಬಂದರೆ ನೀರು ಹರಿದು ಹೋಗಲು ಕಾಲುನೆಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೂ ಆಯಿತು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಹೊಚ್ಚಲು ಬೇಕಾದ ತಗಡುಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇನ್ನೂ ಬಗೆಹರಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ತಗಡುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂಗಪ್ಪ ತನ್ನ ದನಗಳ ಹಟ್ಟಿಗೆ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದುದು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನು ಊರಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲ ತಗಡುಗಳನ್ನೂ ಕಿತ್ತಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ಮೊದಲು ಪೂರ್ಣ ಮಾಡಿದರು. ಉಳಿದ ಒಂದೆರಡು ತಗಡುಗಳಿಗೆ ಶ್ಯಾನ್ತಭೋಗರದೊಂದು ಕನ್ನಾರರದೊಂದು ತಗಡು ಜೋಡಿಸಿ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಗುಡಿಸಲನ್ನೂ

ಬೆಚ್ಚಗೆ ಮಾಡಿದರು. ತನ್ನದೊಂದು ಗುಡಿಸಲು ಬೋಳಾಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತಾಗ, ನೆರೆಯ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಚಕ್ಕಡಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಭಂಡಾರ ಹಚ್ಚಿ, ಎರಡು ತಿಂಗಳುಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹತ್ತು ತಗಡುಗಳನ್ನು ಕಡ ತಂದರು.

ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿಯ ಜನರೆಲ್ಲರಿಗೆ — ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಹಿಂಡಿಗೆ— ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ರೀತಿ-ನೀತಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು. ಶಂಕರಭಟ್ಟರೆಂದರೆ ವಿಷ ಕಾರುತ್ತಿದ್ದವರು, ಅವರ ಮಗಳ ವ್ಯಭಿಚಾರದ ವಿಷಯ ತಾಸುಗಟ್ಟಲೆ ವೇದಾಂತದ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸಿನ ವಿರುದ್ಧ ಅವರಿಗೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕಿಸಿದವರು, ಈಗ ಮತ್ತೆ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಕಳುಹಿಸಿದುದೂ, ಅವರ ಸಲುವಾಗಿ ತನ್ನ ಪಕ್ಕದ ಠ್ಲಿಯೇ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದುದೂ ಎಲ್ಲ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಸ್ಲೇಗಿನ ಹಾವಳಿಯಿಂದ ರಾವು ಹೊಡೆದ ಅವರಿಗೆ ಇತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡಲು ಮನಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುಭಗೆಯ ಬಗೆಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಮೂಗು ಮುರಿಯುತ್ತಲಿದ್ದರಾದರೂ, ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ಬಗೆಗೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿದ್ದಿತಾದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವೇ ಆಯಿತು.

ಗುಡಿಸಲಿನ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲ ಸುಸಜ್ಜಿತವಾದ ದಿನ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಉಟ್ಟ ಚೋಟಾ ಪಂಜೆಯನ್ನು ಹಿಂಡಿ ಕೊಡು ದೂರದಿಂದ ಗಳವನ ಮೇಲೆ ಒಗೆಯುತ್ತ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಅಂದರು :

“ ಲಗೂನ ಊಟಾ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಮಾನಾ ಕಟ್ಟು; ಇವತ್ತು ಊರ ಬಿಡಬೇಕು. ಹಂಗು ಗಂಗಾಗೂ ತಿಳಿಸಿ ಬಾ, ಆಕೇ ದಸಿಯಿಂದಾ ಮತ್ತೂ ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ದಸಿಯಿಂದಾ ಗುಡಿಸಲು ತಯಾರು ಆಗ್ಯವ ಅಂತ. ಆಕೆ ಒಲ್ಲೆ-ಪಲ್ಲೆ ಅಂತಿದ್ದು; ಆಕೇಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳು. ಸುಭಗಾನೂ ಬೇಕಾರ ಇವತ್ತೆ ಬಂದುಬಿಡಲಿ. ಆಕೇಗೂ ಹೇಳಿ ಬಾ. ಸುಭಗಾ ಬಂದರ ಗಂಗಾ ಬಂದೆ ಬರತಾಳ. ಮತ್ತೊಂದು ಮಾತು— ಇಲ್ಲಿ ಬಿಡು. ನಾನು ಹೋಗಿ ಬರತೇನಿ. ಆ ರಾಮಣ್ಣಗ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕಾ ಗೇದ, ಅನಕಾ ನಮ್ಮ ಗುಡಿಸಲದಾಗ ಇದ್ದು ಬಿಡು ಅಂತ. ”

ರಾಧಕೃನವರಿಗೆ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥ ಪೂರ್ಣ ಆಗ

ಲಿಲ್ಲ. ಸಾರಿಗೆ ಮಸಾಲೆಯ ಪುಡಿಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು ; ಗಂಡನನ್ನು ಬಿರಿ ಬಿರಿ ನೋಡಿದರು ಮಾತ್ರ.

ಊಟ ಮುಗಿದು ಎಂಜಲುಗೋಮ ಆಗುವದೊಂದೇ ತಡ ರಾಧಕ್ಕ ಗಂಗಾಸಾನಿಯಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರು. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಎಂದೂ ಮಲಗದಾಕೆ ಆದಿನ ಊಟ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅಡ್ಡ ಆಗಿದ್ದಳು. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದೇ ದಿನವೇ ವೈಸೂರು ಸೀಮೆಯ ಕಡೆಗೆ ಶಂಕರಭಟ್ಟರನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಹೋದ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು ಗೊರವರು ಅವರು ಸಿಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹಾಗೆಯೇ ತಿರುಗಿ ಬಂದ ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿದ್ದಿತು. ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನೋಯಿಸಿದ್ದಿತು. ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರು ಬಂದೊಡನೆ ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮನೆಯ ಸಂಬಂಧಿ ಭಕ್ಷೀಸು ಸತ್ರವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ರಾಮಣ್ಣನನ್ನೊಂದು ಹಾದಿಗೆ ಹಚ್ಚಬೇಕೆಂದು ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಗಲೂ ಇರುಳೂ ಕಟೆಯಹತ್ತಿದ್ದಿತು. ಉಳಿದ ಗೊರವರು ಇನ್ನೂ ಮರಳಿ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಆಕೆಯ ತಾಳ್ಮೆ ಕೈಮೀರಹತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಮೇಲಾಗಿ ಆಕೆಗೆ ಆದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಿಂದಲೂ ವೈಯಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ವೈಯಲ್ಲಿಯ ಶಕ್ತಿ ಕುಂದಿದಂತಾಗಿ ಆಯಾಸವೂ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಊಟವೂ ಚನ್ನಾಗಿ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಣ್ಣಗೆ ತಲೆ ಹೊಡೆಯಹತ್ತಿದುದರಿಂದ ತಲೆಶೂಲಿಯ ಗುಳಿಗೆಗಳನ್ನು ನುಂಗಿ, ಬಿಸಿನೀರು ಕುಡಿದು, ಸ್ವಲ್ಪ ನಿದ್ರೆ ಯಾದರೂ ಹತ್ತಿದರೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಾಯ್ ಎನಿಸಬಹುದೋ ಏನೋ ಎಂದು ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

“ಯಾಕ ಗಂಗಾಸಾನಿ, ಮಲಕೊಂಡೀ ಅಲ್ಲ ?” ಎಂದರು ರಾಧಕ್ಕ.

“ಸುಮ್ಮನೇ, ಬರಿ.” ಎಂದು ಗಂಗಾಸಾನಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಕೇಳಿದಳು, “ಗುಡಸಲಕ್ಕ ಎಂದು ಹೋಗಬೇಕರಿ, ರಾಧಕ್ಕ ?”

“ಅದರ ದಶಿಂದಾನೆ ಬಂದೇನವ್ವ. ಗುಡಸಲ ತಯಾರಾಗ್ಯಾವ ; ಇವತ್ತ ನೀರಿಗೆ ಹೋದಾಗ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ನಿನಗೂ ಒಂದು ಮಾಟನ್ನ ಗುಡಸಲಾ ಹಾಕ್ಕಾರ. ಅಡಿಗೀ ತೆಗ್ಗು ಎಂಥಾ ಮಾಟ ಆಗ್ಯಾವಂತೀ !”

“ನಾ ಒಳ್ಳೆನೈವ್ವಾ, ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಸುಭಗಾ ಊರಾಗ ಒಬ್ಬಾಕೇ

ಆಗತಾಳ. ಆಕೇನ್ನು ಹ್ಯಾಂಗ ಬಿಟ್ಟು ಬರೋದು? ಊರು ಅಂಬೋದು ಹಾಳು ಸುರೀಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದ. ನನುಗೆಲ್ಲ ಶಂಭುಲಿಂಗ ಇದ್ದಾನ ಕಾಸಾಡಲಿಕ್ಕೆ.”

“ ನೀ ಎಂಥಾಕೇ ಗಂಗಾಸಾನಿ? ಆವರು ಖಟಪಿಟಬಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾ ಸಜ್ಜು ಮಾಡ್ತಾರ, ನೀನು ಒಲ್ಲೆ ಅನಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದೆಲ್ಲ! ಸುಭಗಾ ಒಬ್ಬಾಕೆ ಏನು ಇಲ್ಲಿ ಇರತಾಳಂತ. ನಮ್ಮ ಗುಡಸಲ ಹತ್ರಾನ ಅನರಿಗೂ ಒಂದು ಗುಡಸಲ ತಯಾರಾಗೇದ. ಆಕೇನೂ ಇಂದೆ ಬಂದುಬಿಡ್ಲೆಲ್ಲ! ಮುದ್ದಾಂ ಸುಭಗಾಗ ಹಿಂಗ ತಿಳಿಸಿ ಬಾ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸ್ಯಾರ ಇವರು ನನಗ. ”

“ ಆಕಿ ಬರೋದಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ. ಆಗಲೇ ಹೇಳಿ ಆಯ್ತು. ಶಂಕರಭಟ್ಟು ಬಂದ ಮ್ಯಾಲೆ ಅವರು ತೆಳಗ ಹೋದ್ರೂ, ತಾನು ಇಲ್ಲೇ ಉಳಿಯಾಕೇ ಅಂತ ಹಟಾ ತೊಟ್ಟಾಳ ಆಕಿ. ”

ಸುಭಗೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತಾನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಬೇಕಂತಲೇ ಏನೂ ಮಾತೆತ್ತಲಿಲ್ಲ.

“ ಬಿಡು ಹಂಗಾರ; ನೀನು ಬರದಿದ್ರ ನಾನೂ ಹೋಗೋದೊ ಇಲ್ಲ. ” ಎಂದು ರಾಧಕ್ಕ ನಿರಾಶೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಮಾಡಿದರು.

“ ಛೇ ಹುಚ್ಚುಚ್ಚುನಾಂಗ ಮಾಡಬ್ಯಾಡಿ. ನೀವು ಮಕ್ಕಳ ತಾಯಿ ಇದ್ದೀರಿ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇನು, ಕೆಳಗ ಇದ್ದೇನು? ನಿಮ್ಮ ಗುಡಸಲಕ್ಕೆ ದಿನಾ ಬಂದು ಹೋಗತರತೇನಿ. ಎಲ್ಲಾ ತಯಾರು ಇದ್ರ, ಇವತ್ತು ಹೊರಟೊ ಬಿಡಿ. ಸುಮ್ಮನ ತಡಾ ಯಾಕ ಮಾಡೋದು? ”

“ ಅದಕ್ಕಂತನ ಕೇಳಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೆವ್ವ. ನೀ ಹೀಂಗ ಅಂತೀದಿ. ಸುಭ ಗಾನ್ನ ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳಲೇನು? ”

“ ಕೇಳಬ್ಯಾಡರಿ, ಮಾಡಬ್ಯಾಡರಿ. ” ಎಂದು ಗಂಗಾಸಾನಿ ಮತ್ತೆ ಒರಗಿಕೊಂಡಳು. ರಾಧಕ್ಕ ಸಾಮಾನು ಕಟ್ಟುವದಿದೆಯೆಂದು ಅಸಮಾಧಾನ ದಿಂದಲೇ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದರು.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಗಳೇ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಊರು ಬಿಡಲು ಆಕೆಗೆ ಜುಲುಮೆ ಮಾಡಿದರು. ಆಕೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ನಾನಾ ಬಗೆಯಿಂದ ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿರುಗಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರು. ರಾಮೂನಿಗೂ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಬಿಡಲು ಕೇಳುವದಾಗಿಯೂ, ಬೇಕಾದರೆ ಅವನಿಂದ ಸುಭಗೆಗೆ

ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿಸುವದಾಗಿಯೂ ಅವರು ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಭರವಸೆ ಕೊಡಲೂ ಹವಣಿಸಿದರು. ಅವರ ಪ್ರಯತ್ನ ವಿಫಲವಾದಾಗ ನಿರ್ವಾಹ ವಿಲ್ಲದೇ ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿದರು.

ಆ ದಿನ ಸಂಜೆಯ ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ರಾಧಕ್ಕು ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಡಿದರು.

೪೧

ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ತಲೆಶಾಲೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತಾದರೂ, ವೈಯಲ್ಲಿಯ ದುಗುಡ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಹೆಚ್ಚೇ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಆಯಾ ಸವೂ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಿತು. ಅಂಥದರಲ್ಲಿಯೇ ಮಂಗಳಾರತಿಯ ವೇಳೆಗೆ ಶಂಭು ಲಿಂಗನ ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದು ಸುಭಗೆಯ ಮನೆಗೆ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯದಂತೆ ಮಲ ಗಲು ಹೋದಳು.

ದಿನಾಲು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಸುಭಗೆಯೊಡನೆ ಹರಟೆ ಹೊಡೆ ಯುತ್ತ ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದವಳು ಆ ದಿನ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. “ರಾಮಣ್ಣ ಬಂದಿದ್ದರಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಸುಭಗೆಗೆ. ಆಕೆ ‘ಹೂಂ’ ಎಂದಳು. “ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಬಗ್ಗೆ ಏನಾದರೂ ಸುದ್ದಿ?” ಎಂದಳು. ಆಕೆ ‘ಇಲ್ಲ’ ಎಂದಾಗ ಉಸಿರುಗರೆದಳು.

ಇಬ್ಬರೂ ಬೇಗ ಮಲಗಿದರು. ಆದರೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ.

ರಾತ್ರಿ ಹನ್ನೆರಡರ ಸುಮಾರಿಗೆ ಗಂಗಾಸಾನಿ ನೆರಳಿದುದು ಸುಭಗೆಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಸಣ್ಣದಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಕಂದಿಲನ್ನು ಎರಿಸಿ, ಸುಭಗೆ “ಯಾಕೂ ಗಂಗಳ ನೆರಳತೀದಿ?” ಎಂದಳು. ಗಂಗಾಸಾನಿ “ಯಾಕೂ ಇಲ್ಲವ್ವ, ಸುಮ್ಮನೆ ನಿದ್ರಿಗಣ್ಣಾಗ ನೆರಳಿದ್ದೇನು,” ಎಂದಳು.

ಬೆಳಗು ಮುಂಜಾನೆಯ ಸುಮಾರಿಗೆ ಜ್ವರ ಬಂದಿದ್ದವು. ಕಣ್ಣು ಮಿತಿಮೀರಿ ಉರಿಯಹತ್ತಿದ್ದವು. ಗೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಬೊಕ್ಕೆ ಆದಂತೆ ಹತ್ತಿತು ಕೈಗೆ.

ಹವುರಗೆ ಎದ್ದು ದೀಪವನ್ನು ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿದಳು. ಸುಭಗಾ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಳು. ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಬೊಕ್ಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡಳು. ಕೆಂಪೇರಿದ ಬೊಕ್ಕೆ. ಕೈಯಾಡಿಸಿದೊಡನೆ ಭಗ್ ಎಂದು ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಆದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಕಾಲ ಹೆಬ್ಬೆರಳಿನ ನರದ ಮೇಲೆ ಈಳಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಚೀನ ವಿಲಿವಿಲಿಯಾದದ್ದು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು. ಅದರ ನೋವಿಗೆ ಹದಗಡಲೆ ಯಾಗಿರಬಹುದೇ ? ಎಂದು ಅನುಮಾನಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಬೆರಳಿನ ನೋವೇ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹದಗಡಲೆಯಾಗುವದೆಂತು ? ಮೇಲಾಗಿ ಹದಗಡಲೆಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಅದು ಕೆಂಪೆಗೆ ಇರುತ್ತಿತ್ತೇಕೆ ? ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಉರಿಯಬೇಕೇಕೆ ?

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಅಂಜಿದಳು. 'ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಚಿತ್ತ' ಎಂದೆಂದುಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಮಲಗಿದಳು. ಮುಂದೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ.

ಬೆಳಗುಮುಂಜಾನೆಯ ನಗಾರಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹಾಸಿಗೆ ಸುತ್ತಿ, ಸುಭಗಿಗೆ ಏಳಲು ಹೇಳಿ, ತನಗೆ ಜ್ವರ ಬಂದುದನ್ನೂ ಗೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಬೊಕ್ಕೆಯಾದುದನ್ನೂ ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಸದೇ ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು.

ಮುಂಜಾನೆ ಜ್ವರ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದವು. ಕಣ್ಣಿನ ಉರಿತ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಗೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿಯ ಬೊಕ್ಕೆಯೂ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಮುಟ್ಟುಗೊಡದಂತಾಯಿತು.

ಅಂದು ಸೋಮವಾರವಾದ್ದರಿಂದ ಜನವೆಲ್ಲ ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಗೊರವರ ಜನ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ದರುಶನಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಲೆ ಬರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು. ಹೊತ್ತು ಏರುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿ ಸುದ್ದಿ ಹರವಿತು, ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಸ್ವರ ಬಂದಿವೆಯೆಂದು. ಬರಿಯೆ ತಲೆಶೂಲಿಯೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ಮಲಗಿದರೆ ಸಾಕು ಫ್ಲೇಗಿನಿಂದಲೇ ಮಲಗಿರುವರೆಂದು ಸುದ್ದಿ ಹಬ್ಬುವ ದಿನಗಳಿವು. ಅಂದ ಮೇಲೆ ಕೇಳುವದೇನು ? ಗುಡಿಸಲುಗಳ ತುಂಬ ಹಾಹಾಕಾರವೆದ್ದಿತು. ಬಾವಿಯ ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ, ಒಗೆಯುವ ಹೊಂಡಗಳಲ್ಲಿ, ಹೊಲಗಳ ಮೇರೆಗಳ ಗುಂಟೆ ದನಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸುತ್ತ ನಿಂತ ಜನರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ, ಶಂಭುಲಿಂಗನ ತೋಪಿನಲ್ಲಿ—ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಸುದ್ದಿಯೇ; ಆಕೆಯ ಗುಣಗಾನವೇ.

ಸುಭಗಿಗೆ ಈ ಸುದ್ದಿ ಬಡೆದುದು ಒಬ್ಬ ಗೊರವನಿಂದ. ಆಕೆಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ತಾಸಿನ ಹಿಂದೆ ತಮ್ಮ ಮನೆಯಿಂದ ಹೋಗುವಾಗ ಗಂಗಾಸಾನಿ ತನಗೆ ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ಆಕೆಗೆ ಕೆಟ್ಟೆನಿಸಿತು. ಸುದ್ದಿ

ಬಡಿದೊಡನೆ ಆಕೆಯ ಮನೆಗೆ ಧಾವಿಸಿದಳು. “ ಗಂಗಳಾ, ನನಗ್ಯಾಕೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ನಿನಗೆ ಜ್ವರ ಬಂದ ಸುದ್ದೀನಾ ? ” ಎನ್ನುತ್ತ ಆಕೆಯ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಹಣೆ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದಳು; ಸುಡುತಲಿತ್ತು. ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಡರಿದ್ದವು.

ಸುಭಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂದವು. “ ನೀನು ಗಾಬರಿ ಆದೀ ಅಂತಾ ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವ್ವ, ಸ್ಲೇಗೇ ಏನೋ ಯಾರು ಬಲ್ಲರು? ಅಂಟುರೋಗ. ಹೀಂಗ ಹತ್ತರ ಕೂಡ ಬ್ಯಾಡ ಕೂಸು ” ಎಂದು ಆಕೆಯ ಗಲ್ಲ ಹಿಡಿದು ದೂರ ಕೂಡಲು ಹೇಳಿದಳು. ಸುಭಗೆ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಕುಳಿತು ಆ ಮೇಲೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾಫೀ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆಗಲೇ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೂ ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನವರೂ ರಾಮಣ್ಣನೂ ಇನ್ನೂ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಜನರೂ ಬಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಬಂದವರಿಗೆ ಕೂಡಲು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು; ಆದರೆ ಮುಂದೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಾಗ ಒಬ್ಬರಿಬ್ಬರನ್ನು ಶಂಕರಭಟ್ಟರ ವಿಷಯ ಕೇಳಿದಳು ಮಾತ್ರ.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಜ್ವರದ ತಾಪದಲ್ಲಿಯೇ, ಬೊಕ್ಕೆಯ ನೋವಿನಲ್ಲಿಯೇ, ಯಾವದೋ ಒಂದು ಗಂಭೀರ ವಿಚಾರದಲ್ಲೆ ಮಗ್ನಳಾದಂತೆ ತೋರಿತು. ತಲೆ ಕೆದರಿಕೊಂಡು, ಹೇಗಲ ಮೇಲೆ ದೋತರ ಚುಂಗನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದ ರಾಮಣ್ಣನಿಗೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು: “ ರಾಮಣ್ಣ, ಶ್ಯಾನಭೋಗರ ಶಿವಪ್ಪನವರನ್ನು ಗೌಡರನ್ನು ಮತ್ತು ಶೆಟ್ಟನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಬಂದು ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳತೀರಾ ? ”

ರಾಮೂ ಚಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ಅವರನ್ನು ಕರೆಯಲು ಹೋದ.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಕೈ ಹಿಡಿದು, ಹತ್ತೊತ್ತಿ, ಕೇಳಿದರು. “ ಗಂಗಾ ಬರೇ ಜ್ವರ. ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲ ? ”

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಅವರನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅರಳಿದ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿದಳು. ದುಃಖವುಕ್ತು. ಆಕೆಯಿಂದಳು: “ ಬರೇ ಜ್ವರ ಯಾಕೆ? ಗೆಜ್ಜಾಗ ಗಡ್ಡೀನೂ ಒಡದೊದ. ”

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮುಖ ಗಂಭೀರವಾಯಿತು. ಚಟ್ಟನೇ ಮೇಲೆದ್ದರು.

“ ಎಲ್ಲಿ ಹೊರಟಿರಿ? ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡ್ಡಿ; ಕೆಲಸ ಅದ, ಶಿವಪ್ಪನವರೂ ಉಳಿದವರೂ ಬಂದ ಮ್ಯಾಲೆ. ” ಎಂದಳು ಗಂಗಾಸಾನಿ.

“ ಬರತೀನಿ ಗಂಗಾ ಈಗ. ” ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರಲು ಹೇಳಿ ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋದರು. ದೇವಸ್ಥಾನದ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಿಡಿಕಿಯಲ್ಲಿ ಹಣಕೆ ಹಾಕಿ ಗಡಿಯಾರ ನೋಡಿದರು. ಒಂಬತ್ತು ಹೊಡೆದಿತ್ತು. ಒಂಬತ್ತೂವರೆಗೆ ಗಾಡಿಯ ವೇಳೆ. ಗುಡಿಸಲುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿ, ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಪೂಜೆ ಮಂಗಳಾರತಿಗಳನ್ನು ಬೇರೊಬ್ಬರಿಗೆ ಮಾಡಲು ಹೇಳಿ, ಅಂಗಿ ರುಮಾಲ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸ್ಟೇಶನ್ನಿಗೆ ಹೊರಟರು. ಸ್ಟೇಶನ್ನಿನಿಂದ ಕೂಗಲತೆಯ ದೂರದಲ್ಲಿ ಇರುವಾಗಲೇ ಗಾಡಿಯ ಹೊಗೆ ಕಾಣಹತ್ತಿತು. ಅವರೂ ಓಡಹತ್ತಿದರು. ಅವರು ತೇಗುತ್ತ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುವದಕ್ಕೂ ಗಾಡಿ ಬಿಡುವದಕ್ಕೂ ಸಮನಾಯಿತು.

* * * *

ಇತ್ತ, ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಜ್ವರ ಬಂದಿರುವದಾಗಿಯೂ ತಮಗೆ ಯಾತಕ್ಕೂ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿರುವದಾಗಿಯೂ ತಿಳಿದೊಡನೆ ಶಿವಪ್ಪನವರೂ ಗೌಡರೂ ಬಿಟ್ಟದ್ದು ಬಿಟ್ಟು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು.

ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿದ ಮೇಲೆ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ತನ್ನ ಮೃತ್ಯುಪತ್ರವನ್ನು ತಯಾರಿಸುವದಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡಳು. “ ನಿನಗೇನಾಗೇದ ಗಂಗಾಸಾನಿ ? ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬರೋಂಗ ನಿನಗೂ ಜ್ವರ ಬಂದಾವ. ಇಷ್ಟ್ವಾಕ ಹೆದರೀದಿ ? ” ಎಂದು ಶಿವಪ್ಪನವರು ಮೃತ್ಯುಪತ್ರದ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಈಗ ಇಲ್ಲವಾಗಿ ಹೇಳಿದರೂ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳೂ ಬರೆಯುವ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳೂ ಸಿದ್ಧವಾದ ಮೇಲೆ ಕೋರ್ಟು-ಖಟ್ಟಿಗಳಿಗೆ ಓಡಾಡಿ ಕಾಯದೆಯ ಜ್ಞಾನವಿದ್ದ ಶಿವಪ್ಪನವರು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣ ತಿಳಿಮಕೊಂಡು, ವಿಚಾರ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸುಸ್ವಪ್ನ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮೃತ್ಯುಪತ್ರ ತಯಾರಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಮತ್ತೂ ಸಾಕ್ಷೀದಾರರ ಸಹಿಯೂ ಆಯಿತು.

ತನ್ನ ಮೃತ್ಯುಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಗಂಗಾಸಾನಿ ಧಾರವಾಡದ ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಸುಭಗೆಗೂ, ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿಯ ಬೆಳ್ಳಿ ಬಂಗಾರ ಮೊದಲೊಂದು

ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಸೊತ್ತನ್ನು ರಾಧಕೃಷ್ಣನವರಿಗೂ, ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ಹಣದ ಅರ್ಧ ಪಾಲನ್ನು ಶಂಭುಲಿಂಗನಿಗೂ, ಉಳಿದ ಹಣವನ್ನು ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಕೊಡುವುದಾಗಿ, ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸಿದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

ವ್ಯತ್ಯುಪತ್ರ ಮುಗಿದೊಡನೆ ಸುಭಗೆಯೂ ರಾಮೂನೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿದರು. ಇಬ್ಬರ ಮುಖದ ಮೇಲೆಯೂ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಉಕ್ಕಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಭಗೆ ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅಳಹತ್ತಿದಳು.

* * * *

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನೆರೆಯ ಊರ ಸ್ವೇಶನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಇಳಿದಾಗ ಅದೇ ತಾನೇ ಹತ್ತು ಹೊಡೆದಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ತಿರುಗಿ ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಮೊದಲಿನ ಗಾಡಿಯಂದರೆ ಸಂಜೆಯ ಐದು ಗಂಟೆಗೇನೇ.

ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸ್ವೇಶನ್ನಿನಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನಿಂತು ವಿಚಾರ ನಾಡಿದರು. ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಸಾಹುಕಾರನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರ ಕಾರನ್ನು ಒಂದು ತಾಸಿನ ಪೂರ್ತಿ ಪಡೆಯಲು ಅವರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಾರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೇ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನೇರವಾಗಿ ತಮಗೆ ಪೂರ್ಣ ಪರಿಚಿತರಾದ ಡಾಕ್ಟರರ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಶಂಭುಲಿಂಗನ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೊರಡಿಸಿದರು.

ಕಾರು ಬೆಟ್ಟದ ತುಟ್ಟತುದಿಯ ವರೆಗೂ ಬಂತು. ಕಾರನ್ನು ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿ ಗುಡಿಸಲುಗಳಿಂದ ಕೆಲವು ಜನವೂ ಬಂತು.

ಡಾಕ್ಟರರು ಗಂಗಾಸಾನಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ೧೦೪ ಅಂಶದ ವರೆಗೆ ಜ್ವರಗಳಿದ್ದವು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಸಿ ನೋಡಿದರು. ಕಣ್ಣುಗಳು ತುಂಬ ಕೆಂಪೇರಿದ್ದವು. ಗಡ್ಡೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದರು. ಜನರೆಲ್ಲ ಡಾಕ್ಟರರನ್ನೇ ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಡಾಕ್ಟರರು ಅಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ಸಹ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಏನೂ ಮಾತಾಡಲೂ ಇಲ್ಲ. ತಿರುಗಿ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಕೂತಾಗ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅವರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಲು ಅವರು ಅಂದರು: “ ಸ್ವೇಗು. ಯಾರನಾದರೂ ದವಾಖಾನಿಗೆ ಕಳಸರಿ. ಔಷಧ ಕೊಡತೇನಿ.” ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾತಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕಾರು ಕೆಳಗಿಳಿಯಿತು.

ಸಂಜೆಯಾದರೂ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಸುತ್ತಲು ಕುಳಿತವರು ಯಾರೂ ಚದರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಗಂಗಾಸಾನಿಗೆ ಮಬ್ಬು ಬಂದಂತಾಗಿ ಆಗಾಗ ನಿಡ್ಡೆಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಜ್ವರ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದವು. ಗಡ್ಡೆಯ ನೋವು ಬಹಳ ಇದ್ದಿತೋ ಏನೋ ?

ರಾತ್ರಿಯಾದಂತೆಲ್ಲ ಆಕೆ ಆಗಾಗ ಬಡಬಡಿಸಹತ್ತಿದಳು. ನಡುನಡುವೆ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಚ್ಚರವೂ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದೆರಡು ಸಲ—ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಬಂದರೋ, ಹೇಗೆ— ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿದಳು. ಆಕೆಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅಸಂಬದ್ಧತೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲಿತ್ತು.

ನಿಡ್ಡೆಹೋದಾಕೆ ಒಮ್ಮೆ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದು ಎಚ್ಚರಾದಂತಾಯಿತು. ತನ್ನ ಕೆಂಪು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅತ್ತಿತ್ತ ಹೊರಳಿಸಿದಳು; ಬದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತ ಸುಭಗೆಯನ್ನು ಬಿರಿಬಿರಿ ನೋಡಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಆಕೆಯ ಮಾತೇ ಹೇಳುವಂತಿತ್ತು. ಆಕೆ ಸುಭಗೆಯ ಹಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಟ್ಟು ಅಂದಳು: “ಆಲ್ಲ, ಸುಭಗಾ, ಹಣೆ ನ್ಯಾಲೆ ಕುಂಕುವಾನಾ ಕಾಣೋದಿಲ್ಲಲ್ಲವ್ವಾ....ಬರೇ ಹಣೆಲೇ ಇರಬಾರದವ್ವ, ಹಚಿಗೋ !”

ಸುಭಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಉಳಿದವರೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದಂತೆ ಮಾಡಿ, ಮತ್ತೆ ಅಂದಳು: “ನ್ಯಾಲೆ ನಾಗೊಂದಿಗಿ ನ್ಯಾಲ ಅರಿಸಿಣ-ಕುಂಕುಮದ ಪಂಚಸಾಳೆ ಅದ. ಯಾರರ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಡರಿ.”

ಯಾರೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣು ಆಡಿಸಿ, ರಾಮನೂನ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿ “ರಾಮಣ್ಣ, ನೀವು ಉದ್ದ ಇದ್ದೀರಿ; ಸ್ವಲ್ಪ ಆ ಪಂಚಸಾಳೆ ಕೊಡ ತೀರಾ ?” ಎಂದು ದೈನ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು. ರಾಮನೂ ಪಂಚಸಾಳೆಯನ್ನು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಹತ್ತಿರ ತಂದಿಟ್ಟ.

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಒಂದು ಚುಟಿಕೆ ಕುಂಕುಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸುಭಗೆಯ ಹಣೆಗೆ ಹಚ್ಚಲು ಹೋದಳು. ಸುಭಗೆ ಮುಖವನ್ನು ಹಿಂದೆ ಸರಿಸಿದಾಗ,

ಸುತ್ತಲು ಕುಳಿತವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು “ಇರಲಿ ಬಿಡು ಸುಭಗಕ್ಕ. ಆಕೆಗೇನು ಎಚ್ಚರ ಅದನ?”

ಗಂಗಾಸಾನಿ ಮತ್ತೆ “ನಾನೂ ಮುತ್ತೈದಿ ಇದ್ದೇನವ್ವ ಸುಭಗಾ. ನೀನೇನೂ ತಿಳಕೋಬ್ಯಾಡಾ.” ಎಂದಳು.

ಮನೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಜನ ಮೌನವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿತ್ತು. ರಾಧಕ್ಕ ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ತಲೆಯನ್ನು ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೇ ಮೊದಲ ಸಲ ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದರು.

ಹೊರಗೆ ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿ ಬೆಳಗುತ್ತಲಿತ್ತು. ಇಂದು ಅದರ ತೇಜಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಿತು. ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಜ್ಯೋತಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಕೊಂಡಿತ್ತೋ ಎನ್ನೋ?

*

*

*

*

ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಅಂತ್ಯಸಂಸ್ಕಾರದ ಸಮಯಲ್ಲಿ ಸಂಗಪ್ಪನೂ ಶಂಕರ ಭಟ್ಟರೂ ಉಪಸ್ಥಿತರಿದ್ದರು. ಶ್ರೀಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಗಂಗಾಸಾನಿಯ ಆತ್ಮ ಶಾಂತಿಯಾಗಲೆಂದು ಶಂಕರಭಟ್ಟರನ್ನೊಳಗೊಂಡು ಐವರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೂ, ಐವರು ಗೌರವರಿಗೂ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಟ್ಟರು.

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ

— ಪರಿಚಯ ಪತ್ರ —

ಪ್ರಾರಂಭ :

ಈ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯು ೧೯೩೩ನೆಯ ಅಗಷ್ಟ ೧೫ಕ್ಕೆ (ಶ್ರೀ. ಅರವಿಂದರ ಜನ್ಮದಿನವನ್ನು ನೆನೆದು) ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಸಾಹಿತ್ಯ :

ಕಾದಂಬರಿ, ಸಣ್ಣ ಕತೆ, ನಾಟಕ, ಏಕಾಂಕ, ಹರಟೆ, ದಿನಚರಿ ಮೊದಲಾದ ಸರಸಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನೇ ಈ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯು ನಿಯತಕಾಲಾವಕಾಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಅನುವಾದ, ಭಾಷಾಂತರಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಸ್ವತಂತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಕಾವ್ಯ-ವಿಮರ್ಶೆ-ವಿಜ್ಞಾನ-ವಿಚಾರ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನೂ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯು ಬಿಡಿಮುತ್ತುಗಳೆಂದು ಅಗಿಗ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಸಲಹೆಗಾರರು :

ಶ್ರೀಯುತರಾದ ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ, ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ, ರಂ. ಶ್ರೀಮುಗಳ ಇವರು ಈ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಗೆ ಪ್ರಾರಂಭದಿಂದಲೂ ಸಾಹಿತ್ಯವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಲಹೆಗಾರರಾಗಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ನಮ್ಮ ಬರೆಹಗಾರರು :

ಇಡೀ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸಿದ್ಧಹಸ್ತ ಬರೆಹಗಾರರೆಲ್ಲರೂ ಈ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಗಾಗಿ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟು ಅದರ ಗೌರವವನ್ನೂ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ್ದಾರೆ ; ಅದರ ಸಾಹಿತ್ಯಸ್ಥಾನವನ್ನು ಉನ್ನತವಾಗಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಹೊಸ ವರ್ಷ :

ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಹೊಸ ವರ್ಷವು ಅಗಷ್ಟ ತಿಂಗಳಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ ; ಜುಲೈ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಮುಗಿಯುತ್ತದೆ.

ಚಂದಾದಾರರಾಗುವದು :

ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾದರೂ ಹೊಸದಾಗಿ ಚಂದಾದಾರ ರಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಆ ಹಿಂದೆ ಪ್ರಕಟನಾದ ಆ ವರ್ಷದ ಗ್ರಂಥ ಗಳನ್ನು — ಆಗಷ್ಟದಿಂದಲೆ ಪ್ರಾರಂಭವೆಂದು ತಿಳಿದು — ಅವರಿಗೆ ಕಳಿಸಿ ಕೊಡಲಾಗುವುದು.

ಚಂದಾಹಣವನ್ನು ಮುಂಗಡವಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕಾಣಿಸಿದ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಮನಿಯಾರ್ಡರ ಮೂಲಕ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಬೇಕು.

ಚೆಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಿಂದಿನ ಗ್ರಂಥಗಳು :

ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ನಡೆಯುವ ವರ್ಷದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂದಿನ ಗ್ರಂಥಗಳಿಗೆ ಚಂದಾಸವಲತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವನ್ನು ಮುಖಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಗುವದು.

ಅಜೀವಚಂದಾ :

ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಗೆ ಒಂದೇ ಸಲಕ್ಕೆ ೧೫೦ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿ ಅಜೀವ ಚಂದಾದಾರರಾಗಬಹುದು. ಅವರಿಗೆ ಅವರ ಆಜನ್ಮಪರ್ಯಂತ ಗ್ರಂಥ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೆ ಸಲ್ಲಿಸಲಾಗುವದು.

ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಬಿಡಿಮುತ್ತುಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷ ಸವಲತ್ತಿನಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಪೂರೈಸಲಾಗುವುದು.

ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ :

ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ಅಂಚೆವೆಚ್ಚ ಸೇರಿ ಆರು ರೂಪಾಯಿ ಎಂಟಾಣಿ (೬-೨-೦) ಮಾತ್ರ ಇದೆ.

ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಕಾರ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿಯೆ ಬಂದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಪೇಕ್ಷೆಯುಳ್ಳವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ (ಅಂಚೆವೆಚ್ಚ ಬಿಟ್ಟು) ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಎಂಟಾಣಿ (೫-೮-೦) ಮಾತ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದು.

ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಕೊಡುವ ಪುಟಗಳು :

ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯಿಂದ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಚಂದಾದಾರರಿಗೆ ಕ್ರೌ. ಅ. ೯೦೦ ಪುಟಗಳಷ್ಟು ಸರಸಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಸೂಚನೆ :

‘ಬೇಡಿಕೆ’ಯನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ‘ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ದೊರೆಯುವ ಗ್ರಂಥಗಳ’ ಪಟ್ಟಿಯೊಳಗಿಂದಲೇ ಆಯ್ದು ಕಳುಹಿಸಬೇಕು.

— ಪುಸ್ತಕ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ —

ಪುಸ್ತಕ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಕಳಿಸುವಾಗ ‘ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ದೊರೆಯುವ ಗ್ರಂಥಗಳ’ ಪಟ್ಟಿಯೊಳಗಿಂದ ಮಾತ್ರ ಆಯ್ದು ಕಳುಹಿಸಬೇಕು.

ಬೇಡಿಕೆಯೊಡನೆ ಮುಂಗಡ ಹಣ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು.

ಬೇಡಿಕೆಯ ಒಟ್ಟುಬೆಲೆಯ ಮೇಲೆ ೧೮% ಕಮಿಷನ್ ಕೊಡಲಾಗುವುದು.

೧೫ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಬೇಡಿಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದಲ್ಲಿ Free Delivery ಕೊಡುವ ಸವಲತ್ತಿದೆ.

ಪ್ಯಾರಿಸ್, ಅಂಚೆವೆಚ್ಚ ಪ್ರತ್ಯೇಕ.

ವಿಳಾಸ :

ಸಂಪಾದಕ

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ

ಧಾರವಾಡ

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಶತಗ್ರಂಥಪೂರ್ತಿ ಯಾಗುವ:

ಈ ವರುಷಕ್ಕೆ

ಚಂದಾದಾರರಿದ್ದವರಿಗೆ—ಮತ್ತು—ಚಂದಾದಾರರಾಗುವವರಿಗೆ

ಒಂದು ಸುವರ್ಣಪ್ರಸಂಗ! ವಿಶೇಷ ಸೌಕರ್ಯ!

ಆರು ರೂಪಾಯಿ ಎಂಟಾಣೆಯಲ್ಲಿಯೆ

ಹದಿನೈದುನೂರು ಪುಟಗಳ ಮನೋಹರ ಸರಸಸಾಹಿತ್ಯ!

ಹೊಸದಾಗಿ ಚಂದಾದಾರರಾಗುವವರು

ಈ ಸುವರ್ಣಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು

ಇದೇ ವರುಷದಲ್ಲಿ ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಶತಗ್ರಂಥಪೂರ್ತಿ ಯಾಗುವುದನ್ನು ನೆನೆದು, ನಮ್ಮ ಬರೆಹಗಾರರು ಕೊಟ್ಟ ಉತ್ಸಾಹದ ಆಶ್ವಾಸನಗಳನ್ನು ನಂಬಿ, ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಹಕರು ಈ ವರೆಗೂ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತ ಬಂದ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ನುಲಕ್ಷಿಸಿ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಪ್ರಯೋಗಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯಜ್ಞರ ಸಹಕಾರ ಪಡೆದು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿದ್ದೇವೆ. ಸಾಹಿತ್ಯನಿರ್ಮಾಣದ ಈ ಪ್ರಯೋಗದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಬಹುದಾದ ಕೃತಿಗಳ ಕಲ್ಪನೆ ನಮಗೂ ಇಲ್ಲ; ಪ್ರಯೋಗ ನಡೆಯಿಸಿದ ಆ ಸಾಹಿತ್ಯಜ್ಞರಿಗೂ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಉತ್ತಮ ಕೃತಿನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಈ ಪ್ರಯೋಗ ಅನುವುಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿತು ಎಂಬ ಆಶೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಈ ಧಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿಸಿತು.

ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ ವಿಶೇಷಸೂಚನೆ :

ಸಾಹಿತ್ಯನಿರ್ಮಾಣದ ರೂಪರೇಷೆಯನ್ನು ಓದಿನೋಡಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ ಎಲ್ಲ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಇದೇ ವರುಷದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆಂದಾಗಲಿ, ಅದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆಂದಾಗಲಿ ದಯವಿಟ್ಟು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು.

ಅದರೊಳಗಿಂದ ಈ ವರುಷದಲ್ಲಿ (೧೯೪೯ ರ ಅಗಷ್ಟದಿಂದ ೧೯೫೦ ಜುಲೈ ಅಂತ್ಯದೊಳಗಾಗಿ) ಒಟ್ಟು ೧೫೦೦ ಪುಟಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಈ ಸಲ ನಿಯತಾವಕಾಶದ ನಿರ್ಬಂಧವನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಮೀರಬೇಕಾಗಿದ್ದರೂ ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕಾದ ಒಟ್ಟು ಪುಟಗಳನ್ನು ಅಗಸ್ತ್ಯ ತಿಂಗಳ ಪ್ರಾರಂಭದೊಳಗಾಗಿ ಸಲ್ಲಿಸಿಯೇ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಈಗ ತೋರಿಸಿದ ಸಾಹಿತ್ಯನಿರ್ಮಾಣದ ಈ ರೂಪರೇಷೆಯನ್ನು—ತೆರೆಯ ಹಿಂದೆ ಒಳಗೆ ಏನು ನಡೆದಿದೆ, ಹೇಗೆ ನಡೆದಿದೆ, ಯಾರು ಯಾರು ಯಾವ ಯಾವ ಕೃತಿನಿರ್ಮಾಣ ನಡೆಯಿಸಿದ್ದಾರೆ—ಎಂಬುದನ್ನು ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಹಕರ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ತಂದುಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ

ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆಯವರ

ನಾಟಕಗಳು

ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಮಂದೀಮದಿವೆ, ಅಂಗಿಮ್ಯಾಲಂಗಿ, ಕಪ್ಪುಹೆಂಡತಿ, ಹೆಣ್ಣಿನಾಸೆ, ಜಾತ್ರೆ, ನಗೆಯಹೊಗೆ, ಉದ್ಧಾರ ನೊದಲಾದ ಅವರ ಎಲ್ಲ ನಾಟಕಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಒಂದೇ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಕುಸುಮವನ್ನಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಬೇಗನೇ ಪ್ರಕಟನಾಗುವುದು

ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬರುವ
ಸಾಹಿತ್ಯ ನಿರ್ಮಾಣದ ರೂಪರೇಷೆ

ಕಾದಂಬರಿಗಳು

- ೧ ಮಾನಸಪುತ್ರ (ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿ) ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ
 ೨ ಮಿದಿನಾಪುರಮಲ್ಲ (ಸಾಹಸ ಜೀವನಚಿತ್ರ) ... 'ಗುರುರಾಜ'
 ೩ ತಾಯಿ ('ಪರ್ಲಬಕ್ಸ' ಕಾದಂಬರಿಯ ಆಧಾರದಿಂದ) ಕೃಷ್ಣ ಕುಮಾರ
 ೪ ಸನುರಸವೇ ಜೀವನ (ಇಜ್ಜೋಡಿನ ಕೊನೆಯ ಭಾಗ) ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ
 ೫ ನಟಿಸಾರ್ವಭೌಮ (ಪೂರ್ತಿಮಾಡಿದ್ದು) 'ಕ್ಷ'
 ೬ ಮೂಕಬಲಿ (ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿ) ಜಡಭರತ.
 ೭ ಸಂಸಾದಕ (ಕಾದಂಬರಿ) ಜಡಭರತ.

ಅಲ್ಲದೆ

ಕನ್ನಡಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಯೋಗಮಂದಿರದಲ್ಲಿ
 ಸಾಹಿತ್ಯಜ್ಞರ ಪ್ರಯೋಗಫಲವಾಗಿ
 'ಒಂದು ಕಾದಂಬರಿ'

ಹೊರಕ್ಕೆ ಬರಲಿದೆ.

ಮತ್ತು

ಐತಿಹಾಸಿಕ ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಮಹಾಕಾದಂಬರಿಯೂ
 ಮುದ್ರಣಕ್ಕಾಗಿ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಲಿದೆ.

ನಾಟಕಗಳು :

೯ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮತ್ತು ಮಂದೀ ಮದಿನೆ	ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ
೧೦ ಸಂಜು ಜಡಭರತ
೧೧ ಭೃಗು ಜಡಭರತ
೧೨ ಅಂಗಿ ಮ್ಯಾಲಂಗಿ ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ
೧೩ ಕಪ್ಪು ಹೆಂಡತಿ ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ
೧೪ ಹೆಣ್ಣಿನಾಸೆ ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ

ಅಲ್ಲದೆ

ಕಲೋಪಾಸಕ ಮಂಡಲದವರು ತಾವು ರಂಗಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಈಗಾಗಲೆ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿದ, ಮಾಡಲಿರುವ (ಪ್ರಯೋಗ ವಾದ ನಂತರ) ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು “ಆಶು ನಾಟಕಗಳನ್ನು” ಸೇರಿಸಿ ಒಂದು ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪವಣಿ ಸಲು ಕೊಡಲೊಪ್ಪಿ ಸಿದ್ಧತೆ ನಡೆಯಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮತ್ತು

ಲಕ್ಷ್ಮಣರಾವ ಬೇಂದ್ರೆ, ಎಚ್. ಬಿ. ಕುಲಕರ್ಣಿ, ಆರ್. ವಿ. ಕುಲಕರ್ಣಿ, ಎ. ಎನ್. ಮೂರ್ತಿರಾವ್, ಇವರೂ ಒಪ್ಪಿ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ.

ಕತೆಗಳು :

೧೫ ಮೊದಲ ಹೂ	ಜಡಭರತ
೧೬ ನಾನು-ನನ್ನದು	ಜಡಭರತ
೧೭ ಜಡಭರತನ ದಿನಚರಿ	ಜಡಭರತ
೧೮ ಚೀನದ ಬಾಳು-ಬದುಕು	ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ ಮತ್ತು ಗುಂಡಪ್ಪ

ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿ :

ಈ ವರೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ತೋರಿಸುವ ಒಂದು (ಕ್ರೌ. ಳ್ಲ ದ) ಒಂದು ಸಾವಿರ ಪುಟದ ವಿಶೇಷ-ಸಾಹಿತ್ಯ-ಸಂಪುಟವನ್ನು ಶ್ರೀಮಾನ್ ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಮುಖ್ಯ ಸಂಪಾದಕತ್ವದಲ್ಲಿ ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಶತ ಗ್ರಂಥಪೂರ್ತಿಯ ನೆನಪಿಗಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸುವದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಬಿಡಿಮುತ್ತು!

ಅಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ !

ವರಕವಿ

ಅಂಬಿಕಾತನಯದತ್ತರ

ಕಾವ ಪ್ರವಾಹ

ಒಂದೇ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ, ಈ ವರೆಗಿನ ಅವರ

ಕವನಗಳ ಸಮಗ್ರ ಸಂಗ್ರಹ !

ಶ್ರೀಮಾನ್ ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕರು

ಬರೆದ ವ್ಯಕ್ತಿಪರಿಚಯ ಕಾವ್ಯಪರಿಚಯಗಳೊಡನೆ.

ಸುಮಾರು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಪುಟಕ್ಕೂ ಮಿಕ್ಕುತ್ತದೆ.

ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ದೊರೆಯುವ ಗ್ರಂಥಗಳು

ಕಾದಂಬರಿಗಳು

೧. ಧರ್ಮಸೆರೆ ಜಡಭರತ ೨-೦-೦
೨. ಇಜ್ಜೋಡು ೧,೨,೩,೪,೫ .	ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ ೧೦-೧೨-೦
೩. ನಿಸರ್ಗ ಮಿರ್ಜಿ ಅಣ್ಣಾರಾಯ ೩-೮-೦
೪. ಅನಂತ ಸತ್ಯಬೋಧ ೧-೪-೦
೫. ಭಗ್ನ ಮಂದಿರ ಹೇಮಂತ ೪-೮-೦
೬. ರಾಷ್ಟ್ರಪುರುಷ ಮಿರ್ಜಿ ಅಣ್ಣಾರಾಯ ೨-೦-೦
೭. ಅನ್ನ ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗಳಿ ೪-೦-೦
೮. ಕಾರಣಪುರುಷ ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗಳಿ ೧-೮-೦
೯. ಮುನಿಯನ ಮಾದರಿ ಕೆ. ಎ. ಎನ್. ರಾವ್ ೨-೧೨-೦
೧೦. ಜಡಭರತನ ಕನಸುಗಳು ಜಡಭರತ ೧-೮-೦
೧೧. ಗಂಗಾಸಾನಿ ಗಿರಿನಾತಾ ೧-೧೨-೦
೧೨. ಔರಂಗಜೇಬ ಕೆರೂರ ವಾಸುದೇವಾಚಾರ್ಯ ೩-೦-೦
೧೩. ವಾಲ್ಮೀಕಿ ವಿಜಯ ಕೆರೂರ ವಾಸುದೇವಾಚಾರ್ಯ ೧-೦-೦

ನಾಟಕಗಳು

೧೪. ಜಯಶ್ರೀ ಚಿ. ಸದಾಶಿವಯ್ಯ ೨-೪-೦
೧೫. ಮಿಂಚಿನ ಹುಡಿ ಕೃಷ್ಣ ಕುಮಾರ ೨-೮-೦
೧೬. ಎತ್ತಿದ ಕೈ ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗಳಿ ೧-೧೪-೦
೧೭. ಯುಗಾಂತರ ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ ೦-೧೨-೦
೧೮. ಬಿತ್ತಿದ ಬೆಳೆ ಕೋ. ಶಿ. ಕಾರಂತ ೧-೦-೦
೧೯. ಪರಿವರ್ತನ ಲಕ್ಷ್ಮಣರಾವ ಬೇಂದ್ರೆ ೦-೧೨-೦
೨೦. ವೇಣುಮಾವ ಪ. ಸೀತಾದೇವಿ ೦-೧೨-೦
೨೧. ಆಶುನಾಟಕಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯವರು ೦-೧೨-೦
೨೨. ವಿಮರ್ಶಕ ವೈದ್ಯ ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ ೦-೬-೦
೨೩. ನಲದಮಯಂತಿ ಕೆರೂರ ವಾಸುದೇವಾಚಾರ್ಯ ೧-೮-೦
೨೪. ಮಗು ಕೆ. ಎ. ಎನ್. ರಾವ್ ೧-೮-೦

ಇತರ

೨೫. ಸುಳುವು ಹೊಳವು (ಪ್ರಬಂಧಗಳು) ಬೇರೆಬೇರೆಯವರು ೧-೮-೦
 ೨೬. ಕೆನ್ನಿಂಗ್‌ಟನ್ ಪಾಕ್ (ಕತೆ-ಹರಟೆ-ಏಕಾಂಕ ಸಂಗ್ರಹ) ೧-೮-೦
 ೨೭. ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ ಬರೆಹಗಳು (,, ,,) ೧-೧೨-೦
 ೨೮. ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಶೋಧನ (ವಿಮರ್ಶನಾತ್ಮಕ) ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ ೨-೮-೦
 ೨೯. ದತ್ತವಾಣಿ (ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ) ಮಿರ್ಜಿ ಅಣ್ಣಾರಾಯ ೧-೪-೦
 ೩೦. ಮಾತೃವಾಣಿ (ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ) ಶಿಶು ಮಧುರಜಿನ್ನು ೧-೪-೦
 ೩೧. ಬಾಸಿಗ (ಕವನ ಸಂಗ್ರಹ) ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗಳಿ ೧-೪-೦
 ೩೨. ಸಮುದ್ರಗೀತೆಗಳು (ಕವನ ಸಂಗ್ರಹ) ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ ೧-೪-೦
 ೩೩. ಸಾಹಿತ್ಯ-ವಿಮರ್ಶೆ (ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ) ೧-೮-೦
 ೩೪. ಯುಗಪ್ರವರ್ತಕ ಬಸವಣ್ಣ (ಚಿಂತಾಮಣಿ) ೧-೦-೦

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಬಿಡಿಮುತ್ತು !

ಅಚ್ಚಿಗಾಗಿ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಲಿದೆ !

ಶ್ರೀಮಾನ್ ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆಯವರ

ಮುಖ್ಯ ಸಂಪಾದಕತ್ವದಲ್ಲಿ

ನಾಟಕ-ರಂಗ-ಪ್ರಯೋಗ

ಎಂಬ

ಸುಮಾರು (ಕ್ರಾ. ದ) ಸಾವಿರ ಪುಟದ

ಸಚಿತ್ರ ಸಂಪುಟವನ್ನು

ಕಲೋಪಾಸಕ ಮಂಡಲದವರು ತಯಾರಿಸುತ್ತಲಿದ್ದಾರೆ !

ಬೇಗನೆ ಪ್ರಕಟನಾಗಲಿರುವ

ಎರಡನೆಯ ಆವೃತ್ತಿಗಳು

೧	ಕುರಿಹಿಂಡು	(ವಿಡಂಬನಗಳು)	ಜಲಧರ
೨	ಹೂಬಾಣಗಳು	(ಹಾಸ್ಯ ಪ್ರಬಂಧಗಳು)	ಪ. ರಮಾನಂದ
೩	ತುಟಿವೊರಿದುದು	(ಹರಟೆಗಳು)	ರಾ. ಶಿ.
೪	ನಿರಾಭರಣ ಸುಂದರಿ	(ಕತೆ-ಹರಟೆಗಳು)	ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ
೫	ನವಿಲುಗರಿ	(ಕತೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹ)	ಬೇರೆಬೇರೆಯವರು
೬	ಕೋಲ್ಮಿಂಚು	(ಏಕಾಂಕ ಸಂಗ್ರಹ)	ಬೇರೆಬೇರೆಯವರು
೭	ಸೋಲೋ ಗೆಲುವೋ	(ಕತೆಗಳು)	ದೇವುಡು
೮	ಸಮುದ್ರದಾಚೆಯಿಂದ	(ದಿನಚರಿ)	ಗೋಕಾಕ
೯	ಜನನಾಯಕ	(ನಾಟಕ)	ಗೋಕಾಕ
೧೦	ಗಾಳಿಗೋಪುರ	(ಕಾದಂಬರಿ)	ನಾ. ಕಸ್ತೂರಿ
೧೧	ಚಕ್ರದೃಷ್ಟಿ	(ಕಾದಂಬರಿ)	ನಾ. ಕಸ್ತೂರಿ
೧೨	ಬಾಳುರಿ	(ಕಾದಂಬರಿ)	ಶ್ರೀ. ಮುಗುಳಿ
೧೩	ಮೇಡಂಕ್ಯೂರಿ	(ಚರಿತ್ರೆ)	ಕೆ. ವಿ. ರತ್ನಮ್ಮ
೧೪	ತೆನ್ನಾಲಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣ	(ನಾಟಕ)	ಸಿ. ಕೆ. ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ

ಹೊಸ ಬಿಡಿಮುತ್ತುಗಳು

೧	ಮಹಾಯುದ್ಧ	(ಖಂಡಕಾವ್ಯ)	ಕೆ. ಎ. ಎನ್. ರಾವ್
೨	ಪುಷ್ಪವಿಕ್ಷೇಪ	(ಕಾವ್ಯ ಸಂಗ್ರಹ)	ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಅಯ್ಯರ್
೩	ತೊಳೆದ ಮುತ್ತ	(ಕತೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹ)	'ಶ್ರೀನಿವಾಸಸುತ'
೪	ಕಾವ್ಯಲಹರಿ	(ಕವನಗಳ ಸಂಗ್ರಹ)	'ಶ್ರೀನಿವಾಸಸುತ'

ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ಅರಳಿದ ಕುಸುಮಗಳು

ಸೂಚನೆ :

ಕೆಳಗಿನ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಈಗ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ದೊರೆಯುವ ಗ್ರಂಥಗಳ ಪಟ್ಟಿಯೊಂದನ್ನು ಬೇರೆಯಾಗಿಯೇ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಬೇಡಿಕೆ ಕೊಡುವವರು ಅದರಿಂದ ಆಯ್ದು ಕಳಿಸಬೇಕು.

ಅವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಗ್ರಂಥಗಳ ಪ್ರತಿಗಳು ಮುಗಿದವೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಈ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಗ್ರಂಥಗಳು ಪ್ರಕಟವಾದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಒಂದನೆಯ ವರ್ಷ

೧	ಸುದರ್ಶನ (ಕಾದಂಬರಿ)			ಆನಂದಕಂದ
೨	ನವಿಲುಗರಿ (ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳ ಸಂಕಲನ)			ಬೇರೆಬೇರೆಯವರು
೩	ತ್ರಿಪುರದಹನ (ವಿಚಾರಾತ್ಮಕಸಂವಾದ)ದೊರೆಸ್ವಾಮಿ ಅಯ್ಯಂಗಾರ			
೪	ಬಾಳುರಿ (ಕಾದಂಬರಿ)			ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗಳಿ
೫	ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಹುಡುಗಿ (ಶರತ್ ಕಾದಂಬರಿ)	ಆರ್.	ವ್ಯಾಸರಾಯರು	
೬	ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಸೃಷ್ಟಿ ಭಾಗ ೧ (ಕಾದಂಬರಿ)			ಶ್ರೀರಂಗ

ಎರಡನೆಯ ವರ್ಷ

೭	ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಸೃಷ್ಟಿ ಭಾಗ ೨ (ಕಾದಂಬರಿ)			ಶ್ರೀರಂಗ
೮	ಜೀವನ (ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹ)			ಕೃಷ್ಣ ಕುಮಾರ
೯	ಕಾಳರಾತ್ರಿ (ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆತ್ಮಕಥನ)			ಮಧುರಚೆನ್ನ
೧೦	ಧರ್ಮಸೆರೆ (ಕಾದಂಬರಿ)			ಜಡಭರತ
೧೧	ರಾಜಯೋಗಿ (ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಾದಂಬರಿ)			ಆನಂದಕಂದ
೧೨	ಕೋಲ್ಚಿಂಚು (ಏಕಾಂಕ ಸಂಗ್ರಹ)			ಬೇರೆಬೇರೆಯವರು

ಮೂರನೆಯ ವರ್ಷ

- ೧೩ } ಇಜ್ಜೋಡು (ಕಾದಂಬರಿ) ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ
 ೧೪ }
 ೧೫ ಕುರಿಹಿಂಡು (ವ್ಯಂಗ್ಯಚಿತ್ರಗಳು) ' ಜಲಧರ '
 ೧೬ ಧೂಮಕೇತು (ಕಾದಂಬರಿ) ಕೆ. ಶಂಕರಭಟ್ಟ
 ೧೭ ಧರ್ಮಜ್ಯೋತಿ (ನಾಟಕ) ದೊರೆಸ್ವಾಮಿ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್.
 ೧೮ ಸೇವಾಪ್ರದೀಪ (ಐತಿಹಾಸಿಕ ನಾಟಕ) ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗಳ

ನಾಲ್ಕನೆಯ ವರ್ಷ

- ೧೯ ದಿಲ್ಲಿಶ್ವರನ ದಿನಚರಿ ನಾ. ಕಸ್ತೂರಿ
 ೨೦ ಪುಷ್ಪಮಾಲೆ (ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹ) ' ಶ್ರೀಸ್ವಾಮಿ '
 ೨೧ ಸೊಲೋ ಗೇಲುವೋ (ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು) ದೇವಡು
 ೨೨ ಹಳ್ಳಿಯ ಸಮಾಜ (ಶರತ್ ಕಾದಂಬರಿ) ಆರ್. ವ್ಯಾಸರಾಯರು.
 ೨೩ ಪಾವನಪಾವಕ (ಏಕಾಂಕಗಳು) ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗಳ
 ೨೪ ಸಮುದ್ರದಾಚೆಯಿಂದ ಭಾಗ ೧ (ಪತ್ರಗಳ ಸಂಗ್ರಹ) ಗೋಕಾಕ

ಐದನೆಯ ವರ್ಷ

- ೨೫ ಸರಸಮ್ಮನ ಸಮಾಧಿ (ಕಾದಂಬರಿ) ಕೋ. ಶಿ. ಕಾರಂತ
 ೨೬ ಎರಡುಧ್ರುವ ಭಾ. ೧ (ಖಾಂಡೇಕರ ಕಾದಂಬರಿ) ವಿ. ಎಂ. ಇನಾಂದಾರ್
 ೨೭ ಎರಡುಧ್ರುವ ಭಾ. ೨ (,, ,,) ವಿ. ಎಂ. ಇನಾಂದಾರ್
 ೨೮ ಸಮುದ್ರದಾಚೆಯಿಂದ ಭಾಗ ೨ (ಪತ್ರಗಳ ಸಂಗ್ರಹ) ಗೋಕಾಕ
 ೨೯ ಹೊಬಾಣಗಳು (ಹಾಸ್ಯಕತೆಗಳು) ಪ. ರಮಾನಂದ
 ೩೦ ಮಹಾಪೂರ (ಕಾದಂಬರಿ) ಎಸ್. ಜಿ. ಕುಲಕರ್ಣಿ

ಆರನೆಯ ವರ್ಷ

- ೩೧ ಸಂಧ್ಯಾರಾಗ (ಕಾದಂಬರಿ) ಅ. ನ. ಕೃಷ್ಣರಾಯ
 ೩೨ ಪ್ರೇಮಾಹುತಿ (ಟಾಲಸ್ನಾಯರ ಕಾದಂಬರಿ) ಗು. ಭೀ. ಜೋಶಿ
 ೩೩ ಪ್ರೇಮಾಹುತಿ (,, ,,) ಗು. ಭೀ. ಜೋಶಿ
 ೩೪ ಜನನಾಯಕ (ನಾಟಕ) ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ

- ೩೫ ಸುಳುವು ಹೊಳವು (ಪ್ರಬಂಧಗಳು) ಬೇರೆಬೇರೆಯವರು
 ೩೬ ಕಾರಣವುರುಷ (ಕಾದಂಬರಿ) ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗಳ

ಏಳನೆಯ ವರ್ಷ

- ೩೭ ಹತ್ತು ವರ್ಷ (ಆತ್ಮಕತೆ) ಜಿ. ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ
 ೩೮ ತುಟಿವಿೂರಿದುದು (ಹಾಸ್ಯಕತೆಗಳು) ರಾ. ಶಿ.
 ೩೯ ಭಾರತಮಾರ್ಗ ಭಾಗ ೧ (ಫಾಃಸ್ವರನ ಕಾದಂಬರಿ) ಗು. ಭೀ. ಜೋಶಿ
 ೪೦ ಭಾರತಮಾರ್ಗ ಭಾಗ ೨ (, ,) ಗು. ಭೀ. ಜೋಶಿ
 ೪೧ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾನನ (ಕಾದಂಬರಿ) ಬಾ. ಕೃ. ಲಕ್ಷ್ಮೀಶ್ವರ
 ೪೨ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕ (ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು) ಎಂ.ವಿ. ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ

ಎಂಟನೆಯ ವರ್ಷ

- ೪೩ ಗಾಳಿಗೋಪುರ (ಕಾದಂಬರಿ) ನಾ. ಕಸ್ತೂರಿ
 ೪೪ } ಮಂಗಳಸೂತ್ರ (ಕಾದಂಬರಿ) ಅ. ನ. ಕೃಷ್ಣರಾಯ
 ೪೫ }
 ೪೬ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಬೆಲೆ (ರಾಷ್ಟ್ರಸೇವಕನ ಆತ್ಮವೃತ್ತ) ಅಶ್ವತ್ಥನಾರಾಯಣ
 ೪೭ } ನೈಯಾರಿ (ಕತೆಗಳು) ಗೋರೂರ ರಾಮಸ್ವಾಮಿ
 ೪೮ }

ಒಂಬತ್ತನೆಯ ವರ್ಷ

- ೪೯ ಮರಳಿಮಣ್ಣಿಗೆ ಭಾಗ ೧ (ಕಾದಂಬರಿ) ಕಾರಂತ
 ೫೦ ಮರಳಿಮಣ್ಣಿಗೆ ಭಾಗ ೨ (,) ,,
 ೫೧ ಮರಳಿಮಣ್ಣಿಗೆ ಭಾಗ ೩ (,) ,,
 ೫೨ ಮರಳಿಮಣ್ಣಿಗೆ ಭಾಗ ೪ (,) ,,
 ೫೩ ಭರಮಪ್ಪನ ಭೂತ (ಪತ್ತೆದಾರಿ ಕಾದಂಬರಿ).... ಶ್ರೀರಂಗ
 ೫೪ ಜಯಶ್ರೀ (ನಾಟಕ) ಚಿ. ಸದಾಶಿವಯ್ಯ

ಹತ್ತನೆಯ ವರ್ಷ

- ೫೫ ಪಚ್ಚೇ ಉಂಗುರ (ಪತ್ತೆದಾರಿ ಕಾದಂಬರಿ) ಎಂ. ಜಿ. ವೆಂಕಟೇಶಯ್ಯ
 ೫೬ ಮೇಡಂಕೂರಿ (ವಿಜ್ಞಾನಿಯ ಚರಿತ್ರೆ) ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ.ವಿ. ರತ್ನಮ್ಮ

೫೭ ಮೋಡಗಳು (ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು) 'ಶ್ರೀಸ್ವಾಮಿ'
೫೮ ತೆನ್ನಾಲಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣ (ನಾಟಕ) ಸಿ.ಕೆ. ವೆಂಕಟರಾಮಯ್ಯ
೫೯ } ಬೆಟ್ಟದ ಜೀವ (ಕಾದಂಬರಿ) ಕೋ. ಶಿ. ಕಾರಂತ
೬೦ }	

ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ವರ್ಷ

೬೧ ಹೂವಿನ ಹಾಸಿಗೆ (ಮಕ್ಕಳ ಕತೆಗಳು) ಹೊಯಿಸಳ
೬೨ ಕನಸಿನ ಕೆಳದಿ (ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು) ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗಳಿ
೬೩ ಕೆನ್ಸಿಂಗ್‌ಟನ್ ಪಾರ್ಕ್ (ಕತೆ-ಹರಟೆ-ನಾಟಕ)	ಕೆ. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ
೬೪ ಚಕ್ರದೃಷ್ಟಿ (ಕಾದಂಬರಿ) ನಾ. ಕಸ್ತೂರಿ
೬೫ } ಮಿಂಚಿನ ಹುಡಿ (ನಾಟಕಗಳು) ಕೃಷ್ಣ ಕುಮಾರ
೬೬ }	

ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ವರ್ಷ

೬೭ ನಕ್ಕಳಾತಾಯಿ (ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ಕತೆ)	ಜಿ. ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ
೬೮ ಮಲನುಗಳು (ಕಾದಂಬರಿ) ರಾ. ವೆಂ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ
೬೯ ನಟಸಾರ್ವಭೌಮ ಭಾಗ ೧ (ಕಾದಂಬರಿ) ಅ. ನ. ಕೃಷ್ಣ ರಾಯ
೭೦ ಇಜ್ಜೋಡು (ಭಾಗ ೨) ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ
೭೧ } ನಿಸರ್ಗ (ಕಾದಂಬರಿ) ಮಿರ್ಜಿ ಅಣ್ಣಾ ರಾಯ
೭೨ }	

ಹದಿನಾರನೆಯ ವರ್ಷ

೭೩ ಅನಂತ (ಕಾದಂಬರಿ)	... ಸತ್ಯಬೋಧ
೭೪ } ನಟಸಾರ್ವಭೌಮ (ಕಾದಂಬರಿ) ಅ. ನ. ಕೃಷ್ಣ ರಾಯ
೭೫ }	
೭೬ } ಪ್ರೀತಿಯ ಯೋಗವಾಯಿ (ಇಜ್ಜೋಡು ೩)....	ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ
೭೭ }	
೭೮ ಎತ್ತಿದ ಕೈ (ಏಕಾಂಕ ಸಂಗ್ರಹ) ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗಳಿ

ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ವರ್ಷ

೭೯ } ಭಗ್ನ ಮಂದಿರ (ಕಾದಂಬರಿ) ' ಹೇಮಂತ '
೮೦ } ದೇವತಾಮನುಷ್ಯ (ಕಾದಂಬರಿ) ಕೆ. ಶಂಕರಭಟ್ಟ
೮೧ } ಯುಗಾಂತರ (ನಾಟಕ) ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ
೮೨ } ಏರಿಳಿತ (ಇಜ್ಜೋಡು ೪) ವಿ. ಕೃ. ಗೋಕಾಕ
೮೩ } ಬಿತ್ತಿದ ಬೆಳೆ (ನಾಟಕ) ಕೋ. ಶಿ. ಕಾರಂತ

ಹದಿನೈದನೆಯ ವರ್ಷ

೮೪		
೮೫ } ರಾಷ್ಟ್ರವುರುಷ (ಕಾದಂಬರಿ) ಮಿರ್ಜಿ ಅಣ್ಣಾರಾಯ್	
೮೬ }		
೮೭ }		
೮೮ }		
೮೯ }		
೯೦ } ಸಮುದ್ರಯಾನ (ಇಜ್ಜೋಡು ೫) ವಿ ಕೃ. ಗೋಕಾಕ	

ಹದಿನಾರನೆಯ ವರ್ಷ

೯೧ } ಅನ್ನ (ಕಾದಂಬರಿ) ರಂ. ಶ್ರೀ. ಮುಗಳ
೯೨ }	
೯೩ } ಪರಿವರ್ತನ (ನಾಟಕ) ಲಕ್ಷ್ಮಣರಾವ ಬೇಂದ್ರೆ
೯೪ } ವೇಣುಮಾವ (ನಾಟಕ) ಶ್ರೀಮತಿ ಪ. ಸೀತಾದೇವಿ
೯೫ } ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ ಬರಿಹೆಗಳು ಬೇರೆಬೇರೆಯವರು
೯೬ } ಮುನಿಯನ ಮಾದರಿ (ಕಾದಂಬರಿ) ಕೆ. ಎನ್. ಎ. ರಾವ್

ಹದಿನೇಳನೆಯ ವರ್ಷ

೯೭ } ಜಡಭರತನ ಕನಸುಗಳು ಜಡಭರತ
೯೮ } ಮಗು (ನಾಟಕ) ಕೆ. ಎ. ಎನ್. ರಾವ್
೯೯ } ಗಂಗಾಸಾನಿ (ಕಾದಂಬರಿ) ಗಿರಿಮಾತಾ

